

Møde i Den Internationale Fredskoalition IPC: 'Det himmelråbende spørgsmål'

Ikke korrekturlæst

31. maj 2024 (EIRNS) – Dagens møde markerede etårsdagen for Den Internationale Fredskoalition med 52. ugentlige onlinemøder i træk. Der deltog mennesker fra mere end tredive lande. Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche meddelte, at mødet ville koncentrere sig om Ukraine på grund af den ekstreme fare, som landets tre angreb på radarinstallationer til tidlig varslings i Rusland udgør. Disse installationer er ikke relateret til krigen i Ukraine, men er en integreret del af Ruslands strategiske forsvarssystemer. Schiller Instituttet udsendte en nødadvarsel om denne udvikling, og historien kom efterfølgende i mainstream-medierne, men får stadig ikke den opmærksomhed, den fortjener.

Det, der fulgte, var en paneldiskussion med militære, videnskabelige og diplomatiske eksperter, herunder ekspert i atomvåben Dr. Theodore Postol, professor emeritus i videnskab, teknologi og national sikkerhed ved Massachusetts Institute of Technology; oberst (ret.) Prof. Dr. Wilfried Schreiber, Senior Research Fellow ved WeltTrends Institute for International Politics i Potsdam, Tyskland; Lt. Ralph Bosshard fra de schweiziske væbnede styrker, konsulent i militærstrategiske anliggender; oberst Richard H. Black (pensioneret), tidligere leder af den amerikanske hærs strafferetlige afdeling i Pentagon og tidligere senator i staten Virginia; og tidligere ambassadør Chas Freeman, diplomat og forsker i USA og Kina. Kina-diplomat og forsker.

Angrebet på Ruslands strategiske forsvarssystem

Dr. Postol indledte panelet med at forklare funktionen af

Ruslands tidlige advarselsradarsystem. Disse installationer ville gøre det muligt for Rusland at opdage en kommende atomart angreb. Hvis USA skulle miste en af sine egne landbaserede advarselsradarer, ville de stadig være i stand til at se ned fra rummet ved hjælp af deres satellitsystem, men russerne har ikke denne kapacitet fuldt ud endnu. Satellitter kan opdage en missilaffyring med det samme, mens radarmaster ikke opdager missiler, før de når en vis højde. Hvis man sætter en af disse »«master»« ud af drift, reduceres den tid, Rusland har til at beslutte, hvordan man vil reagere, dvs. om man vil iværksætte et atomart modangreb, med afgørende minutter. Oberst Black tilføjede, at angrebene på de russiske radarer ikke kunne ske uden udtrykkelig amerikansk godkendelse og »ikke tjener noget andet formål end at blænde Ruslands atomare afskrækkelse.« Desuden »har vi ikke evnen til forebyggende at ødelægge hele Ruslands atomare forsvar,« som omfatter ubådsaffyrede missiler, sagde Black. »Vi kan ødelægge den russiske civilisation, men ikke deres evne til at skyde tilbage.«

De tankevækkende konsekvenser af et forsøg på at »blænde Ruslands atomare afskrækkelse« blev diskuteret indgående af paneldeltagerne. Den tidligere ambassadør Chas Freeman sagde i et videointerview, som blev afspillet under mødet, at ingen stor atommagt har råd til at underminere balancen i den atomare afskrækkelse, men at Ukraine, der optræder som stedfortræder, gør netop det. Oberst Black hævdede, at det grønne lys for angrebet på radarerne kombineret med leveringen af F-16-fly med atomvåbenkapacitet betyder, at USA og NATO er ved at skabe rammerne for et muligt atomart angreb på Rusland.

Oberst Black bad deltagerne om at overveje kontrasten i USA's og Ruslands doktriner om brug af atomvåben. USA har ikke noget forbud mod førstegangsbrug, et atomart »snigangreb«. »På den anden side,« sagde han, »er den russiske doktrin om atomart forsvar udelukkende defensiv.« Oberst Bosshard sagde: »For at forblive troværdig må NATO true Rusland med brug af atomvåben,

ikke den anden vej rundt.«

Foto: Fra videoen

Helga Zepp-LaRouche insisterer på, at de opgaver, der ligger foran os, er meget klare og yderst påtrængende

Ikke korrekturlæst

Nationalt opkald i USA med Helga Zepp-LaRouche, mandag den 3. juni 2024

Helga Zepp-LaRouche: Jeg tror, vi virkelig er nødt til at optrappe vores mobilisering, for lige nu nærmer vi os skridt for skridt det punkt, hvor der ikke er nogen vej tilbage, primært fordi magthaverne er fast besluttet på ikke at tillade, at der opstår noget andet end deres kontrol over verden; og for det andet fordi der er så meget løgn i de officielle udtalelser, at man må gå ud fra, at det, der bliver sagt, ikke er sandt, i tråd med det, Pompeo engang havde erklæret som kunsten at »lyve, snyde og stjæle«, som de giver kurser i på CIA. Så måske har forskellige statsoverhoveder også deltaget i disse kurser.

Under alle omstændigheder tror jeg, at det, vi gjorde med først vores øjeblikkelige reaktion på angrebet på radarvarslingsystemet allerede den 22.-23. maj, var at

udsende en pressemeddelelse fra EIR/Schiller, og så fulgte vi op med IPC-mødet fredag den 31. maj, hvor flere af dem, der havde udtalt sig, tog ordet. Og vi fik den video ud, og jeg synes, at den tydeligt viser resultater allerede, for nu, ca. 9 dage efter angrebet, er forskellige mennesker kommet til orde, sandsynligvis oprørt og udløst af det, vi havde sendt ud.

Men det er ikke nok: Vi er nødt til at optrappe det, for jeg er tilbøjelig til at være enig med denne britiske journalist/analytiker John Helmer, som citerer en amerikansk militærobservatør, der siger: »«Og så tror jeg, at der kommer en atomar krig. De mennesker, der styrer tingene i Vesten, har besluttet sig for, at hvis de ikke kan styre, er der ikke noget at styre. Nu må vi vel finde ud af, om britisk og ukrainsk galskab vil sejre over amerikansk fejhed.»«

Så jeg tror, at det er en meget korrekt vurdering, og der er forskellige rapporter om, at Biden bliver presset, enten af sin egen tilbøjelighed eller af folk omkring ham. Under alle omstændigheder er der en interessant artikel i Politico allerede den 31. maj, hvor der står: »Biden traf beslutningen efter at være blevet presset af hjælpere, demokrater og udenlandske ledere til – langsomt, gradvist – at overskride alle de røde linjer, han havde trukket for USA's engagement. Og da Biden og hans team så krisen udfolde sig i Kharkiv, blev præsidenten overbevist om at ændre kurs endnu en gang.

»'Der er en reel fornemmelse af, at ukrainerne er i problemer. Der er en fornemmelse af, at der skal gøres noget for at svække den russiske fremrykning. Ideen er at bremse den russiske fremrykning længe nok til, at ukrainerne kan komme sig og købe dem noget tid,« sagde en amerikansk embedsmand med kendskab til situationen på slagmarken...

»Ved hvert eneste træk advarede Washington om, at de bare hjalp Ukraine med at beskytte sig selv og ikke startede en skyggekrig mod en fjende.»«

Nu er der tydeligvis forskellige rapporter fra Scott Ritter, men også flere andre eksperter, der forudsiger, at ukrainerne på ingen måde kan komme sig, simpelthen fordi landet er halvt ødelagt; en tredjedel af befolkningen er tilbage; de har ikke soldater til at genopbygge frontlinjerne, så det er en absolut barbarisk idé at fortsætte denne krig, for hvis du ikke har en chance for at vinde, og du bliver ved med at kæmpe, er det bare kanonføde til andre formål.

Så Fiona Hill, som vi har kendt i lang tid, er Rusland-ekspert og arbejdede i Trump-administrationen på det tidspunkt. Politicos artikel citerer hende for at sige: »Alle slør bliver trukket af og afslører, hvor vi har været i en meget lang periode. Krigen har fundet dem.«

Grundlæggende er Tysklands beslutning om også at ændre linje, efter at Scholz havde skabt hele sit image i den europæiske valgkamp som »fredskansler« – I ved, han har plakater ude, som beskriver ham som fredsmægler. Og nu er beslutningen siden sidste fredag klar: Ukraine kan bruge tyske våben mod mål i Rusland; dette er tænkeligt selv for Patriot-forsvarssystemerne, de er forsvarssystemer ifølge general Freudig, der talte på det tyske tv-program » Rapport fra Berlin« i går. Dette er en grundlæggende kursændring, og endnu en gang kapitulerer Tyskland over for presset fra USA, så de kan bruge Panzerhaubitze 2000-haubitserne og Mars-II-raketkasteren og Patriot, som alle har, især med forstærkningen af det amerikanske ATACMS-system, en rækkevidde på 300 km. Også den danske udenrigsminister Lars Løkke Rasmussen erklærede, at ukrainerne fra nu af kan bruge de F-16, som Danmark leverer, til at nå ind i Rusland, hvilket blev imødegået af den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov, som sagde: »Vi kan kun betragte beslutningen om at levere disse systemer til Kiev-regimet som et bevidst signal fra NATO vedrørende atomvåben.« Så angiveligt skal disse våben kun bruges til forsvar i Kharkiv-regionen i det nordøstlige Ukraine, men det kræver stor tillid til ukrainerne, at de vil

holde dette løfte.

Nu er der som sagt mange, der reagerer på det. Jeg tror, at det vigtigste er et podcast-interview med Michael von der Schulenburg, tidligere FN-embedsmand, som gav et 47 minutter langt interview til den schweiziske kanal Weltwoche i går, hvor han er helt følelsesladet og lidenskabelig og siger om angrebet på radarsystemet for tidlig varsling: Dette er vanvittigt, dette bringer os absolut til det punkt, hvor der ikke er nogen vej tilbage; og især fuldstændig forarget over, at vi i Tyskland ikke skulle have lært lektien fra to verdenskrige. For dem af jer, der taler tysk, kan jeg kun råde jer til at se dette. Han siger ikke noget andet end det, vi diskuterede på IPC-mødet, men det kommer fra et meget oprørt, dybtfølt synspunkt fra en person, der kender den tyske historie. Og jeg ved også med sikkerhed, at vores materiale var kendt af Weltwoche, så jeg synes, det er et meget interessant resultat af vores mobilisering.

Også Sahran Wagenknecht kom ud og advarede om, at det er fuldstændig skræmmende, hvor tæt vi er på Tredje Verdenskrig; at det er noget, som absolut skal overvindes og stoppes.

Det skandaløse er, at den tyske regeringstalsmand Steffen Hebestreit blev spurgt af journalist Warweg [ph], som er akkrediteret til Bundes-Pressekonferenz, hvad der fik Scholz til at ændre kurs, hvis han pludselig ikke længere tror på, at hvis Ukraine angriber russisk territorium med tyske våben, selv om han selv i mange måneder havde advaret om, at dette er faren for krig for vores land? Og så sagde han, utroligt nok, at han ikke havde taget det op med kansleren, og at han derfor ikke kunne kommentere det, og at Scholz under alle omstændigheder var oprørt over det russiske angreb på det civile ukrainske byggemarked.

Det her er utroligt: Enten lyver Hebestreit, for det er højst usandsynligt, at en så vigtig sag ikke bliver taget op med Scholz, men hvis han faktisk ikke gjorde det, så er han

inkompetent, og hele regeringen er ikke på forkant med tingene. Og for det andet at have den frækhed at sige, at et angreb på en butik er mere foruroligende end et angreb på Ruslands tidlige varslingsystem, viser bare, at de enten er fuldstændig inkompetente, eller at de er så arrogant vant til bare at sige noget til journalisterne, at de er ligeglade med, om der kan stilles spørgsmålstegn ved det eller ej.

Men senator James David Vance (R-OH) skrev i går på sin X-konto, at præsident Joe Biden går i søvne ind i Tredje Verdenskrig, og det er ekstremt farligt, og det skal stoppe.

Der dukker nu flere rapporter op, foreløbige, men de dukker op, om Palantir og Alex Karp. Sent søndag aften var der et program om dette, hvor der blev sagt, at de har metadata, som de giver til militæret, så de også kan målrette drab, men at Alexander Karp – som er marxist i modsætning til medstifteren Peter Thiel, som er Trump-tilhænger – at han spiller kostbar, at han er genert og ikke taler med journalisterne, men dukker op i Davos og her og der; og i dag er der endnu en artikel i en blog om, at Karp arbejder sammen med Michael Hayden, tidligere CIA- og NSA-embedsmand. Det er ikke noget, vi ikke ved, men det er interessant, at det dukker op, og det er selvfølgelig den private sektor; det er MICIMATT, og vi bør offentliggøre mere om det, vi var begyndt at undersøge på initiativ af Renée Sigerson.

Mens denne optrapning foregår, fortsætter kapitulationen og systemets kollaps bare, og det forbløffende spørgsmål om, hvorfor disse eliter ikke kan indse, at de er ved at rive alt det, der blev bygget op efter Anden Verdenskrig, fra hinanden, er virkelig svært at besvare, for der er ikke noget godt svar på dette spørgsmål.

Et andet skridt i dette er, at EU ifølge Kiel Institute of World Economy (IfW Kiel) har beregnet, at de anti-Kina-toldsatser, som EU vil gennemføre, vil have en umiddelbar omkostning på 4 milliarder euro ved at reducere antallet af

importerede elbiler fra Kina med 25 %, og Kina vil helt sikkert gøre gengæld, og derfor bringer EU sit største handelsmarked i fare, naturligvis ved at kapitulere over for pres fra USA og muligvis Storbritannien.

Nu må jeg lige nævne det, for det viser, hvor absurde disse etableringer er: Ved afslutningen af Macrons tredages statsbesøg i Tyskland tog han til Munster, det berømte sted, hvor den westfalske traktat blev forhandlet, og han fik den westfalske fredspris! Nu er han en af de største krigsforherligere på scenen, og det rapporteres nu, at beslutningen om at give ham denne meget prestigefyldte fredspris blev truffet for 18 måneder siden, da Macron faktisk havde foreslået en mægling mellem Moskva og Kiev. Men det er klart, at de 18 måneder, der er gået siden da, har været lang tid nok til, at folk har kunnet følge med i hans ændrede politik.

Det gode er, at der nu begynder at dukke demonstrationer op mod krigsfare, og jeg synes, vi skal sprede nyheden om det så meget, vi kan, for det er et eksempel, som virkelig bør følges overalt. I Budapest var der i weekenden hundredtusindvis af demonstranter. Premierminister Viktor Orbán talte til dem, og han sagde, at aldrig før har så mange mennesker samlet sig for fred. Vi er den største fredsbevarende styrke i Europa. Europa skal forhindres i at kaste sig ud i krig, i sin egen ødelæggelse. I to verdenskrige mistede ungarene 1,5 millioner menneskeliv, og jeg siger det langsomt, så Bruxelles kan forstå det: Vi vil ikke gå i krig!

Dette er meget vigtigt. Og det skal bemærkes, at det ikke kun er Ungarn, men også Bulgariens præsident Rumen Radav udtalte sig tilsvarende. Naturligvis også Vucic fra Serbien, hvis parti netop har vundet stor fremgang ved et lokalvalg. Naturligvis Fico og den slovakiske regering. Så det er vigtigt, at der er fire europæiske stats- og regeringschefer, som går imod krigspolitikken, og derfor bør deres eksempel gentages. I lørdags var der også hundredvis af demonstranter i

Berlin, som krævede et stop for den militære støtte til Kiev og den farlige anti-russiske retorik. De havde bannere med teksten »Stop krigen og den hadefulde tale mod Rusland. Stop russofobien i politik og medier. NATO er aggressoren, ikke Rusland.« Det er meget godt.

Vi bør også bemærke, at Jeffrey Sachs, John Mearsheimer og forskellige podcastere gik imod dette; også Jeffrey Sachs sagde, at det var USA og NATO, der provokerede Rusland, at det ikke var en »uprovokeret« krig, og det er naturligvis vigtigt, fordi de ikke følger den foreskrevne fortælling.

I den større kamp for et nyt økonomisk system er det efter rædselsforestillingen i Argentina og angrebene på Egypten af strategisk betydning, at det sydafrikanske ANC mistede sit absolutte flertal i parlamentet; de kom ind med 40,2 % fra 57,5 %, hvilket er et tab på næsten 17 %. Liberal Democratic Alliance fik 21,7 %; Zuma, som havde oprettet sit eget parti [MK, uMkhonto weSizwe, zulu for »Nationens spyd«] for seks måneder siden, fik 14,58 %, og Economic Freedom Fighters 9,5 %. Nu er forhandlingerne om regeringsdannelse naturligvis vanskelige, og det er en meget ustabil situation, som vi skal huske på. Den økonomiske krise i Sydafrika, hvor en tredjedel af alle mennesker er arbejdsløse, og hvor der næsten dagligt er strømafbrydelser, er naturligvis en væsentlig årsag til dette.

Den schweiziske »fredskonference« i nærheden af Luzern fungerer ikke: Saudi-Arabien vil ikke deltage i konferencen, fordi Rusland ikke er involveret, hvilket de ifølge diplomatiske kilder i Riyadh angav som årsag. Så den schweiziske konference bliver helt sikkert en farce.

Nu er situationen i USA også af strategisk betydning, fordi det faktum, at der ikke er nogen anstændige præsidentkandidater, er det, der stikker ud. Trumps retssag var en parodi. Uanset hvad Trump siger, er det tydeligt, at de 34 anklagepunkter var skræddersyet til Trump, og det juridiske

pres var en medvirkende årsag til, at han blev så fikseret på sit forsvar og hele det latterlige spørgsmål om at få folk til at tænke på pornografiske billeder, at han nu tydeligvis er omgivet af neokonservative, som spinder omkring ham, hvilket ikke er så godt. Og selv om Tulsi Gabbard sagde, at hun gerne vil være hans vicepræsidentkandidat, og at hun ville være stolt, hvis hun blev spurgt, så tror jeg ikke, at hun i den nuværende situation ville gøre den store forskel på grund af hendes holdning til Mellemøsten og lignende ting.

Så det gør Dianes og Joses kampagner endnu vigtigere, og jeg vil gerne gentage, hvad jeg allerede har sagt: At jeg tror, at de næste seks måneder efter al sandsynlighed vil være afgørende for krigen. Valget til Europa-Parlamentet vil sandsynligvis føre til et stort skift til højre, hvor oppositionspartier til Macron bliver stærkere i Frankrig. AfD er lige nu mål for en stor skandaliserende kampagne, men om det virker, må tiden vise. Inden da er der den 5.-8. juni det internationale økonomiske forum i Sankt Petersborg, som igen vil vise, at Rusland ikke befinder sig i den yderste isolation, tværtimod.

Og den 9.-11. juli er der NATO-topmøde, som på grund af krigsudviklingen i Ukraine helt sikkert vil skabe et stort imageproblem for NATO, som de måske vil dække over ved optrapning. Samtidig er der SCO-topmøde den 3.-4. juli, som er meget vigtigt med hensyn til Iran, krisen i Mellemøsten og relaterede emner. Så kommer der feedback og konsekvenser af bestræbelserne på at instrumentalisere og gøre dollaren og euroen til våben i forhold til russiske aktiver og mulige modreaktioner på det. Den 22.-24. oktober er der topmøde i BRIKS i Kazan, Rusland, og endelig den 5. november er der parlamentsvalg i USA.

Så i denne periode kan vi forvente store, dramatiske ændringer, jordskælv, tektoniske forskydninger, og det illustrerer alt sammen behovet for at tilføre vores løsninger: Det betyder, at vi er nødt til at sætte skub i

antikrigsmobiliseringen med IPC, vi er nødt til at udvide det, vi gjorde sidste fredag: Vi skal firedoble og tidoble fremmødet og virkelig forsøge at få folk til at forstå situationens alvor. Så skal vi blive ved med at skubbe på Oase-planen i lyset af det horrorshow, der fortsætter i Rafah og i Gaza generelt, hvor den formodede israelske fredsplan ikke fører til noget. Og så er vi nødt til at foretage et komplet paradigmeskifte og få folk til at forstå, at kun hvis vi overvinder denne geopolitiske besættelse af Wolfowitz-doktrinen, vil det føre til tredje verdenskrig, og derfor er vi nødt til at finde en måde at vende tilbage til de fem principper for fredeligt samarbejde og FN-pagten, men for alvor og ikke bare som tomme ord.

Så det er planen for os, og jeg tror, at vi virkelig må mobilisere alle vores kræfter for at få menneskeheden til at komme væk fra randen af tredje verdenskrig, hvor vi er lige nu, og nå frem til en ny æra, hvor vi kan leve sammen som én menneskehed.

Afsluttende bemærkninger

Jeg kan kun støtte det, Gretchen lige har sagt, for jeg synes, at hvis man ser på talerne af Fico, for eksempel, så er de meget, meget bedre end de fleste taler af næsten enhver anden europæisk leder, og vi dækkede det ikke, fordi Slovakiet er et lille land, det var ikke i overskrifterne, men når man ser tilbage på det, opdager man, at der faktisk er en menneskelig kvalitet, hvor nogle af disse mennesker er hengivne til deres folks fælles bedste på måder, som er blevet fuldstændig opgivet af flertallet af de vestlige landes ledere. Men jeg synes, vi skal se på det igen.

Jeg mener, at oligarkiet forsøger at inddæmme den højreorienterede opposition. Det samme skete i Frankrig, hvilket blev rapporteret af Jacques, som sagde, at disse såkaldte suverænister – jeg har altid været lidt misundelig, for i Tyskland er ordet »suverænister« ikke engang kendt som et

ord! [griner] Det er, fordi vi ikke har nogen suverænitet! Men suverænerne i Frankrig er åbenbart ikke de klogeste hoveder på planeten, og derfor har de en meget snæver opfattelse af, hvad suverænitet overhovedet betyder.

Det er den verden, vi har med at gøre. Jeg tror, at lige nu er der krigsfare, og jeg kan kun sige, at hvis man tænker det igennem, så er der nogle, der er fast besluttet på at sige »Putin bluffer«, og »vi kan hæve tærsklen trin for trin for trin«. Jeg kender ikke nogen, der ved, hvornår russerne virkelig siger »nok er nok«! Jeg ville ikke blive overrasket, hvis de ikke meget snart kommer med et større asymmetrisk svar – og så er spørgsmålet, hvad der så sker? Så jeg tror, vi sidder på en krudttønde, som jeg virkelig mener bør være den altoverskyggende bekymring og motivere os til at optrappe.

Det bringer mig til det sidste punkt: Jeg tror, det var i indledningen til briefinggen i dag, igen, det absolutte behov for at få flere mennesker til at læse Daily Alert. For hvad ville vores medlemmer gøre, hvis de ikke havde briefinggen? Du ville være som en syv dage gammel kanin, du ville se sød ud, men du kunne ikke se endnu. Jeg tror, at kaniner først åbner øjnene, når de er omkring en uge gamle, så vi er lige før den periode: Hvis du ikke åbner øjnene, ser du ikke, hvad der sker omkring dig.

Så jeg synes virkelig, vi skal gøre en stor indsats for at få Daily Alert ud til så mange mennesker som muligt. Jeg er meget glad for at kunne meddele, at vi nu har en tysk hjemmeside for Daily Alert. Den blev præsenteret for de tyske arrangører i dag efter det europæiske møde. Det ser fantastisk ud. Det er meget pænt, og vi vil nu have en nobel konkurrence om, hvem der kan sælge flest abonnemeter, så vi vil forhåbentlig snart rapportere om gennembrud af alle slags i denne henseende. Og jeg vil gerne opfordre jer til at gøre det samme. Så jeg synes, vi har diskuteret de opgaver, der ligger foran os, meget klart. Det var det hele.

Advarsel! Menneskeheden er bedre i dag end i går

Ikke korrekturlæst

(EIRNS) – 3. juni 2024

Den afdøde økonom og statsmand Lyndon LaRouche afsluttede sit dokument fra 1977, med titlen “What Really Are the Labor Committees?—The Lessons of Erasmus and Franklin,” med følgende afsnit: “Lad det derfor være forstået, at hvis du er humanist, så er Arbejdskomiteéerne i den forstand din organisation – uanset om du er medlem eller ej. Hvis du er for teknologisk fremskridt i udvidelsen af industri og landbrug og definerer nationernes vitale interesser i de termer, og hvis du betragter menneskets evne til at skabe og tilegne sig videnskabelig viden til forbedring af vores art som den ufravigelige forskel mellem mennesket og de lavere dyr, så er Arbejdskomiteéerne en uundværlig hjælp til den sag, du støtter, uanset hvilken politisk tilknytning du har.”

Næsten 50 år efter, at det blev skrevet, er uafhængige kandidater, der har afvist bankerotte, døende politiske partier, som New Yorks senatskandidat Diane Sare og Bronx-kongresskandidat Jose Vega, en del af en voksende international bevægelse væk fra det rovgriske militær-finansielle kompleks. De i den transatlantiske sektor, der opfordrer til en tilbagevenden til avanceret teknologisk fremskridt og en forøgelse af arbejdskraftens produktive kræfter i alliance med de nye nationer i det Globale Syd, er på forkant med verdenspolitikken i dag. Krig, selv total krig, vil ikke stoppe dette fremskridt, hvis en international koalition for fred, der er bundet sammen af en 24-timers »symposium«-proces, kan fungere som et intellektuelt center for politiske

overvejelser.

For at gøre dette, skal en sådan koalition informeres af en "nødalarmtjeneste," gennem hvilken førende tænkere—både dem med og uden "højeste akademiske grader"—kan nå mindst hundredtusinder dagligt. Disse informerede borgere kunne til gengæld fungere som "støttebase" ikke kun for uafhængige kandidaturer, men også for uafhængige stemmer, mange af dem i teenage- og tyvernealderen, der vil skabe "godt besvær" for den forfaldne "status quo."

Hvorfor er en »alarmtjeneste« så nødvendig? Fordi en befolkning nogle gange kan hjernevaskes mest effektivt ved at lade dem være uvidende om konsekvenserne af menneskehedens største bedrifter, især ved at fratage dem fordelene ved den entusiasme, som sådanne bedrifter naturligvis bør mødes med. Eksempel: I søndags kl. 6.23 Beijing-tid landede Chang'e-6-rumsonden i Apollo-krateret på Månens bagside. »China National Space Administration (CNSA) har nu to landinger på den fjerne side bag sig – denne og Chang'e-4, som satte en lander-rover-kombination ned på det grå snavs i januar 2019. Intet andet land har gjort det tidligere", skriver Space.com. Det betyder, at kineserne nu har udført en ny bedrift for menneskeheden, sandsynligvis den største bedrift inden for rumteknik, siden USA forlod Månen i 1972. Hvis næste fase af missionen bliver en succes, vil Kinas Chang'e-6 opsamle prøver af månesten og -støv og flyve dem hjem i et modul til hjemsendelse til Jorden. På grund af Kinas resultater er menneskeheden bedre i dag, end den var dagen før – uanset hvad folk »føler« om det. Chang'e-6 er menneskehedens bedste eksempel i dag på det, LaRouche betegede som »menneskelig praksis, der øger menneskets magt over naturen«. Så det bør alle være opmærksomme på. Kinas succes burde have været fremhævet i USA, som var det første og eneste land, der landede menneskeheden på Månen. Den burde have været fejret i hele verden.

Men hvorfor blev det ikke gjort kendt for alle? Det blev ikke gjort på grund af den entusiasme, det ville have skabt, en entusiasme, der var større end den, vi så med solformørkelsen

den 8. april. Det blev ikke gjort, fordi kineserne er den næste "store fjende," som truer den "regelbaserede orden," får vi allerede at vide – selvom NATO's krig mod Rusland får verden til at balancere på kanten af en utilsigtet tåbelighed eller en bevidst vanvidshandling, der kan føre til termonuklear krig.

Det smukke og nødvendige ved den Internationale Fredskoalitions proces, som Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche har sat i gang, er, at den er begyndt at få karakter af et platonisk symposium. Flere af deltagerne har nu besluttet, at det er tankeprocessen, der i stigende grad er gennemsyret af den ugentlige dialog, snarere end de individuelle evalueringer, der præsenteres, som giver fredagsmøderne en unik karakter. De er ved at etablere en sammenhæng i de politiske drøftelser, der bygger på ideen om, at det er den tænkende borger, i den sociale samtale om »res publica« – de offentlige ting – der skal være motoren for forandring. Dette skal gøres, ikke ved at omstyrte en orden, som under alle omstændigheder vil bryde sammen, men ved at etablere principper, der er forståelige for alle og testet gennem social praksis, hvorigennem selvstyre, begyndende med at sætte en stopper for den nedslagtning, der kaldes krig, erstatter alle »lovregler«. Cirkulation af denne sidste uges forhandlinger på IPC's 52. på hinanden følgende session af energiske, informerede borgere er den erklæring og udfoldelse af intellektuel uafhængighed, vi er nødt til, hvis menneskeheden ikke kun skal overleve, men også gøre fremskridt i de næste uger og måneder.

Om EIR Daily Alert og Executive Intelligence Review

EIR Daily Alert er en elektronisk publikation, der begyndte i 2014 for at levere en daglig international briefing om aktuelle økonomiske, politiske og kulturelle nyheder fra et strategisk perspektiv, der respekterer alle nationers

interesser.

Formålet med Daily Alert er at supplere den dybdegående rapportering i den ugentlige Executive Intelligence Review (EIR), som blev grundlagt i 1974 af Lyndon H. LaRouche, Jr. (1922–2019). LaRouche var kendt som en af de mest succesfulde økonomiske prognosemagere i sin tid, og EIR fungerer som et uafhængigt nyhedsmagasin.

Hvis du abonnerer på EIR Daily Alert i dag, får du fuld adgang til hjemmesiden samt et dagligt e-mail nyhedsbrev. Abonnenter får også adgang til hele arkivet af tidligere udgivelser samt fremtidige publikationer.

Executive Intelligence Review (EIR) udkommer ugentligt og er tilgængelig på www.larouchepub.com. Her findes et fuldt søgbart arkiv, der går tilbage til 1974, inklusive nyhedsudgivelser og særlige rapporter. Andre produkter fra EIR kan også findes her.

Det mest afgørende aspekt af EIR er deres fokus på at forstå nyheder ud fra et "top-down" perspektiv. Kun nyheder, der hjælper individer med bedre at forstå planetens tilstand og de udviklinger, der former historiens gang, er værd at læse. Denne tilgang blev tydeligt forklaret af LaRouche i en tale i 1995 og fortsætter med at guide deres arbejde og publikationer i dag.

<https://eir.news/#/portal/signup>

Foto: NASA / Unsplash

Intet problem i menneskets skæbne er uden for menneskets rækkevidde

Ikke korrekturlæst

31. maj 2024 .

Den seneste uges vellykkede indsats, ledet af LaRouche-organisationens daglige Emergency Alert Service, for at bringe historien om, at den økonomisk og moralsk bankerotte anglofæres krig mod Rusland er gået ind i en ny, vanvittig fase med »Ukraines« – læs »NATO's« – bombning af Ruslands tidlige advarselsradarsystem, er et vigtigt første skridt i retning af etablering af en uafhængig, international efterretningsindsamlings- og evalueringskapacitet. En kombination af korte videopræsentationer, lange interviews, »korte nyheder« og udvidede baggrundsrapporter kombineret med internationale konferencer i flere formater er alle yderligere komponenter i den daglige briefingproces i nødvarslingsystemet. Ved at distribuere samt læse/se disse materialer, elektroniske og fysiske, kan den engagerede borger hjælpe sin respektive nations befolkning med at etablere det konceptuelle grundlag for informeret, ikke-voldelig effektiv handling. Energiske sind, især hos nyligt opvågnede unge, der modsætter sig masseaffolkning og folkemord i alle former, kan nå frem til en ikke tvangspræget, men informeret vurdering af, hvad der rent faktisk skal gøres nu for at erstatte det allerede døde postkoloniale finans- og værdisystem, »geopolitik«, med virkelige, umiddelbare løsninger, såsom LaRouches Oase-plan.

Helga Zepp-LaRouches afsluttende erklæring, som blev leveret til de 300 personer og institutioner, der deltog i den Internationale Fredskoalitions 52. fredagsmøde i træk, udgør kernen i vores ledelse. Hendes afsluttende bemærkninger, hvor

hun også svarede på spørgsmål og bidrag fra flere deltagere i løbet af de 2,5 timers intense drøftelser, blev leveret i skyggen af en truende, potentielt atomar verdenskrig. Mens konflikterne i Ukraine og Gaza og ustabiliteten i det bankerotte transatlantiske finanssystem er i fokus – og med rette – har de dybere årsager til denne eksistentielle krise for den menneskelige civilisation »gemt sig i det åbne«, ikke forårsaget af den 7. oktober 2023 eller den 24. februar 2022 eller endda siden den 11. september 2001. Det er snarere USA's manglende evne, især efter karaktermordet på og fængslingen af økonomien og statsmanden Lyndon LaRouche i 1986-89, til at gennemføre den vision om verdensfred, som præsident John F. Kennedy foreslog i sin tale på American University den 10. juni 1963: »Vores problemer er menneskeskabte – derfor kan de løses af mennesker. Og mennesket kan være så stort, som det vil. Intet problem i den menneskelige skæbne ligger uden for menneskets rækkevidde. Menneskets fornuft og ånd har ofte løst det tilsyneladende uløselige – og vi tror på, at de kan gøre det igen.«

ZEPP-LAROUCHE: Først og fremmest vil jeg gerne takke både oplægsholderne, men også deltagerne, fordi jeg mener, at helheden af det, der blev præsenteret, virkelig er noget, som enhver ansvarlig politiker bør vide. Så jeg vil gerne tilføje til min tak en påtrængende appel om, at I hjælper os med at bringe referatet af denne IPC, som faktisk var et års jubilæumssession. Jeg er sikker på, at vi vil lave en kortere version på måske en halv time eller en time, men også det hele. Og prøv virkelig at få det ud til alle parlamentarikere i det land, du befinder dig i, andre folkevalgte og andre institutioner. Jeg tror, det er helt uvurderligt at høre det i den klare form. Så jeg vil virkelig opfordre jer til at forpligte jer til at få det ud. Og også formere jer. Jeg tror, vi var flere denne gang, men jeg tror stadig, vi er nødt til at række ud for at forbinde alle de forskellige grupperinger og virkelig få en massemobilisering i lyset af, hvad der virkelig kan komme ud af kontrol i løbet af meget kort tid.

Med hensyn til det spørgsmål, der blev rejst tidligere, om hvorfor europæerne er så underdanige og bøjer sig for det, spørgeren kaldte USA's imperialism. I februar 2022 sagde kansler Scholz, at han ikke ville deltage i nogen form for oprustning eller lignende – det var endda før den særlige militære operation startede – fordi det ville føre til Tredje Verdenskrig. Han sagde det meget offentligt. Derefter, trin for trin, først ingen lette våben, kun hjelme; så lette våben; så ammunition; så Leopard-kampvogne; og nu er det dybest set at lade ukrainerne bruge alle disse våbensystemer. Så det er en optrapning: Skridt for skridt kommer vi tættere på at krydse de røde linjer. Ingen ved præcis, hvornår Rusland føler, at den sidste røde linje er overskredet, men jeg tror, at vi virkelig er i så stor fare, at jeg kun kan appellere til jer alle om at hjælpe os med at opbygge dette til en ægte fredsbevægelse internationalt.

Som professor Boyd-Barrett så rigtigt mindede os om, er det ikke nok at have en ny europæisk sikkerhedsarkitektur, for det ville ikke løse den geopolitiske konfrontation. Jeg mener, at vi har brug for en ny global sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som faktisk tager hensyn til alle lande – Iran, Nordkorea, Israel, Palæstina, USA, Kina og Rusland. Hvis vi ikke tager det mentale spring og bliver enige om, at vi i betragtning af verdens kompleksitet i dag ikke kan finde en løsning på en sideordnet dagsorden. Den skal adressere helheden. Og jeg tror, det kan lade sig gøre. Konferencen om freden i Westfalen er en meget god historisk reference. Jeg har siden begyndelsen af denne krig foreslået ti principper, som absolut skal diskuteres og løses på en sådan konference, og der kan og vil naturligvis blive tilføjet mange andre punkter, efterhånden som forhandlingerne skrider frem.

Jeg vil også gerne takke især Ibrahim, for det, du sagde om det mentale udsyn, mentaliteten, er nøglen til, at det kan lykkes for os. Kun hvis vi erstatter dette dumme geopolitiske løb med hovedet mod muren ved at betragte andre lande som

fjender, som ikke er det. Der er et tysk ordsprog, der siger: »Det kommer tilbage som et ekko fra skoven, på samme måde som du råber ind i skoven.« Det er præcis, hvad der sker. Alle landene i det Globale Syd er ikke aggressive, de er ikke imperialistiske. De ville meget nemt samarbejde med Vesten, hvis vi reagerede på tilbud fra dem som Lula lige nu og Kina om fredsplanen for Ukraine og mange andre forslag fra Xi Jinping om et Globalt Sikkerhedsinitiativ, et Globalt Udviklingsinitiativ og et Globalt Civilisatorisk Initiativ. Det er meget tæt på det, vi siger, for vi siger altid, at vi har brug for en ny økonomisk verdensorden, som giver mulighed for udvikling af alle lande og alle nationer. Men det skal kombineres med en renæssance for de bedste kulturer og traditioner i alle nationer på denne planet. Især din formulering om, at vi er et mikrokosmos, og at verden som helhed er et makrokosmos, som udelukkende kan fungere, hvis alle mikrokosmoser kan udvikle sig og anser det for at være i deres egen interesse at udvikle de andre. Det er den slags verden, vi skal opbygge, og det kan lade sig gøre. Enhver, der siger, at dette er en utopisk forestilling, er enig i, at vi vil ende med at udslette civilisationen med en atomvinter efter en global atomkrig. Det er ikke et acceptabelt forslag, for det ville betyde, at alle menneskehedens anstrengelser i generationer og generationer ville have været forgæves. Og det kan jeg ikke acceptere som et resultat af historien.

Så jeg appellerer til jer; mobiliser al den agape, kristen næstekærlighed, kærlighed og passion for menneskeheden, som I kan mobilisere, og hjælp os med at få verden ind på et andet spor. Jeg og andre har allerede diskuteret ideen om en global sikkerheds- og udviklingsarkitektur med mange kræfter; internationale organisationer, universiteter, tænketanke. Jeg tror, at en række af sådanne diskussionsplatforme, hvor lærde og kloge mænd og kvinder fra hele verden mødes og diskuterer, hvordan vi kan skabe en orden, som gør det muligt for os at overleve på lang sigt som menneskehed, ville være en god idé. Jeg er helt sikker på, at det kan lade sig gøre, forudsat at

tilstrækkeligt mange mennesker mobiliserer sig sammen med os.

Så gå ud og få dagens budskab så bredt ud, som muligt.

Om EIR Daily Alert og Executive Intelligence Review

EIR Daily Alert er en elektronisk publikation, der begyndte i 2014 for at levere en daglig international briefing om aktuelle økonomiske, politiske og kulturelle nyheder fra et strategisk perspektiv, der respekterer alle nationers interesser.

Formålet med Daily Alert er at supplere den dybdegående rapportering i den ugentlige Executive Intelligence Review (EIR), som blev grundlagt i 1974 af Lyndon H. LaRouche, Jr. (1922–2019). LaRouche var kendt som en af de mest succesfulde økonomiske prognosemagere i sin tid, og EIR fungerer som et uafhængigt nyhedsmagasin.

Hvis du abonnerer på EIR Daily Alert i dag, får du fuld adgang til hjemmesiden samt et dagligt e-mail nyhedsbrev. Abonnenter får også adgang til hele arkivet af tidligere udgivelser samt fremtidige publikationer.

Executive Intelligence Review (EIR) udkommer ugentligt og er tilgængelig på www.larouchepub.com. Her findes et fuldt søgbart arkiv, der går tilbage til 1974, inklusive nyhedsudgivelser og særlige rapporter. Andre produkter fra EIR kan også findes her.

Det mest afgørende aspekt af EIR er deres fokus på at forstå nyheder ud fra et "top-down" perspektiv. Kun nyheder, der hjælper individer med bedre at forstå planetens tilstand og de udviklinger, der former historiens gang, er værd at læse. Denne tilgang blev tydeligt forklaret af LaRouche i en tale i 1995 og fortsætter med at guide deres arbejde og publikationer i dag.

<https://eir.news/#/portal/signup>

Foto: Engin Yapici / Unsplash

Den Internationale Fredskoalition. Møde nr. 52

Den Internationale Fredskoalition Møde nr. 52, 31. maj 2024

ANASTASIA BATTLE: Hej, velkommen alle sammen! Dette er Den Internationale Fredskoalition. Dette er vores 52. møde, hvilket betyder, at vi officielt er gået ind i vores jubilæum. Det vil sige, at Den Internationale Fredskoalition har eksisteret i et helt år.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Lad mig hilse jer alle sammen velkommen. Det er åbenlyst, at vi har en ekstremt farlig, optrappende strategisk situation. Selv om vi ikke forsømmer den forfærdelige situation i Gaza, og vi får senere en video fra professor Boyle, vil vi i dag koncentrere os om optrapningen af krisen omkring Ukraine, fordi den har et umiddelbart potentiale til at komme ud af kontrol.

I midten af sidste uge, dvs. for næsten 8-10 dage siden, var der tre angreb på russiske radaranlæg til tidlig varsling. Et i Armavir, som blev beskadiget; derefter et andet i Armavir og også i Orsk, som begge kunne afvises af russiske forsvarssystemer. Men dette repræsenterer en meget alvorlig optrapning, da det er relateret til Ruslands strategiske atomforsvarssystemer. Så vi erkendte straks, at dette var en ekstraordinær optrapning, så vi rådførte os med et stort antal af de førende militære eksperter, alle med Ted Postol i spidsen, som har en meget lang historik med at have skrevet

med størst ekspertise om dette emne. Og vi er meget glade for at byde jer velkommen her i dag, men også professor Schreiber, som er en markant tysk militærprofessor og -ekspert og forfatter til mange artikler om emnet, samt den schweiziske analytiker [oberstløjtnant (ret.)] Bosshard, som ligeledes er til stede her hos os i dag.

Dette repræsenterer en klar optrapning, og vi udsendte en pressemeddelelse med en forvarsel fra Schiller Instituttet for at forsøge at mobilisere mange flere mennesker rundt om i verden, og til sidst brød den ind i de såkaldte mainstream-medier, men den får stadig ikke den opmærksomhed, den fortjener. Derfor vil vi høre eksperternes mening om dette emne i dag.

Dette blev efterfulgt af en anden yderst bekymrende udvikling, nemlig at præsident Biden tilsyneladende gav ukrainerne tilladelse til at bruge de våbensystemer, som USA har leveret til Ukraine, til at slå til på russisk territorium. Ikke for dybt ind på russisk territorium mod strategiske mål, men mod de lufthavne, hvorfra flyene og raketterne, som rammer Ukraine, formodentlig bliver sendt af sted. Angiveligt er dette begrænset til området på den anden side af grænsen fra Kharkiv, men det er en absurd idé; for når man først starter denne proces, er det en optrapning hele vejen. Den grund, som {Politico} og andre aviser tilskrev Biden, var, at situationen for ukrainerne på slagmarken forværres.

Tænk lige over det et øjeblik. Ukraine er ved at tabe krigen, og derfor optrapper USA. Det giver ingen mening, og det er præcis den tilstand, som [general (ret.)] Harald Kujat advarede om allerede i august sidste år, da han sagde, at NATO snart bliver nødt til at træffe en beslutning om enten at gå efter en diplomatisk løsning eller optrapning. Det, vi har set, er en fuldstændig optrapning.

Desværre havde kansler Scholz, som efter pres fra Cameron og Macron og flere andre i Europa, til en vis grad holdt stand ved at modstå optrapningen. Ikke meget, men i det mindste en

lille smule, ved ikke at acceptere leveringen af Taurus-krydsermissilerne og ved ikke at tillade ukrainerne at bruge de tyske våbensystemer til angreb mod Rusland. Torsdag, i går aftes, talte Scholz på den katolske kirkedag, som finder sted i Erfurt lige nu, den årlige begivenhed. I forbindelse med en borgerdialog i går aftes sagde han, at han ikke ville være enig i, at ukrainerne kunne bruge de tyskleverede systemer til at angribe Rusland. Her til morgen var han pludselig enig, fordi Biden var enig. Tyskland er ikke en del af det. Så tidligere præsident Medvedev kommenterede alt dette og sagde, at den måde, den ukrainske konflikt udvikler sig på, er det værst tænkelige scenarie. Vesten må forstå det; det militære isenkram og de såkaldte militære »rådgivere« i Ukraine, men også fra andre lande, hvor de er udsendt fra, vil alle blive elimineret, hvis angrebet kommer fra disse lande. Han bemærkede også, hvilket alle andre ved, at Kiev er kontrolleret af NATO-militærpersonale; at de ikke har den uafhængige kapacitet til at iværksætte sådanne angreb på Armavir og Orsk. Derfor er det, Medvedev udtrykker, at dette ikke vil blive betragtet som »militær støtte«, men som krigsdeltagelse. Og det vil gøre de lande, der deltager i dette, underlagt en betingelse om {casus belli}.

Det forventes generelt, at med angrebene på radarsystemerne – og vi bringer her eksperterne for at invitere dem til at kommentere på dette – men den store fare er, at betingelsen for, at den russiske atomdoktrin vil træde i kraft, fordi den rammer mål, som er designet til at have en tidlig advarsel mod mulige angreb på Rusland, at betingelsen for, at den russiske atomdoktrin træder i kraft, derfor allerede er en realitet.

Da præsident Putin lige har besøgt Centralasien, holdt han en pressekonference i Tasjkent, hvor han reagerede på udtalelser fra ledere fra de baltiske lande som Estlands leder, Karis, der sagde, at NATO må handle for at tvinge Rusland i knæ. Det er et ret krigerisk sprog for et land, der har omkring 2-3 millioner indbyggere. Det var præcis det, Putin tog op på pressekonferencen i Tasjkent, hvor han sagde, at disse lande

burde overveje, hvad det vil sige at tage kampen op mod en atommagt med en befolkning på 2 millioner.

Jeg mener, at vi befinder os i en ekstremt optrappet situation, og hvis man så dertil lægger, hvad der sker omkring Israels reaktion på ICJ og ICC-dommene – nemlig ingen – og man ser de fortsatte bestræbelser på at udvide til et globalt NATO i Stillehavet med konflikten med Kina truende forude, så er det meget tydeligt, at vi er på en kurs, der risikerer civilisationens eksistens, hvis vi ikke stopper den. Og derfor vil vi gerne gentage vores opfordring til absolut at stoppe denne optrapning og gå efter en diplomatisk løsning i alle tre tilfælde. Hvad angår Ukraine, er der i det mindste et forslag fra Kina og Brasilien på bordet, hvilket er et meget mere fornuftigt forslag end den schweiziske konference, som ikke engang inviterede Rusland. Vi er absolut nødt til at samle international støtte til en diplomatisk løsning, for hvis det her går galt, kan det blive ragnarok for hele civilisationen.

Jeg vil slutte med dette og give ordet tilbage til jer.

BATTLE: Mange tak, Helga. Det er utroligt vigtigt, at vi bringer alle sammen sammen i dag. Jeg er meget beæret over at kunne præsentere Dr. Theodore Postol, som er professor emeritus i videnskab, teknologi og national sikkerhed ved MIT. Han er, vil jeg sige, sandsynligvis den førende atomvåbenekspert i verden; en meget højtstående atomvåbenekspert. Jeg vil gerne invitere dig, Ted Postol, til at tale; værsgo.

DR. PROF. THEODORE POSTOL: Mange tak. Jeg vil selvfølgelig forsøge at fatte mig i korthed. Jeg forstår, at der er mange andre mennesker, der diskuterer tingene. Men samtidig vil jeg gerne give jer nogle meget grundlæggende oplysninger, som vil hjælpe jer med at visualisere situationen med hensyn til problemet med tidlig varsling. Som Helga påpegede, blev advarselsradarerne i Armavir og Orsk angrebet af ukrainske droner. Det ser ikke ud til, at Orsk-radaren led væsentlig

skade, i hvert fald ikke så vidt vi kan vurdere. Men Armavir-radarerne – og der er to af dem – led betydelig skade. Forhåbentlig kan skaderne repareres hurtigt, så de radarer kan komme i drift igen. Hvis USA havde mistet en tidlig varslingsradar, der udfører den funktion, som radarerne i Armavir udfører, ville vi være i stand til at se ned fra rummet med de satellitter, vi har, og vi kunne se, om der blev affyret missiler fra et hvilket som helst sted i verden, som ville udnytte, at radaren var væk i det øjeblik. Desværre råder russerne ikke over en sådan kapacitet. Der er en lang og detaljeret historie om, hvordan jeg opdagede dette; det er blevet bekræftet mange gange. Og desværre har det endnu ikke ændret sig, selvom der er noget, der tyder på, at det muligvis vil ændre sig i løbet af de næste par år. At der endelig vil blive opsendt nogle satellitter, som måske kan klare opgaven. Vi ved ikke nok om dem endnu, men vi ved, at det er meningen, at de skal gå i det, der kaldes geosynkrone baner. Hvis de er designet til at kigge ned, hvilket vi endnu ikke er sikre på, så vil russerne have denne kapacitet, og hele verden vil være meget mere sikker. Jeg vil gerne understrege, at manglen på russisk kapacitet på dette område bringer hele verdens sikkerhed i fare.

Radarerne i Armavir – der er to radarer; første slide, tak. De to radarer i Armavir, det dias, jeg viser dig, viser radarmasterne på tre radarer. Der er to radarmaster i venstre side af skærmen, som overlapper lidt i midten. Det er radarerne på Armavir. Hver kan se ind i en azimut på ca. 120 grader, så mellem de to radarer kan du dække en azimut på ca. 240 grader. Til højre er radarmasteren ved Orsk; det er også en 120-graders vifte. Som du kan se, er der det, jeg kalder en jordskygge under radarmasterne. Det viser dig simpelthen, hvor på jordens overflade, hvis en raket blev affyret mod for eksempel Moskva, ville den bryde radarmasteren. Husk, at radarmasterne nogle steder befinder sig hundredvis af kilometer over det sted på jorden, som jeg kalder jordskyggen. Så det vil tage dem tid at stige til en højde, hvor de bryder

ind i radarernes dækningsområde.

Hvis man havde satellitter i rummet, lad os lige koncentrere os om Det Indiske Ocean, så kunne disse satellitter stort set med det samme – hvis de kiggede ned – kunne de stort set med det samme fortælle, at noget var blevet affyret mod Moskva, hvis russerne havde denne satellit. De har ikke denne kapacitet, så det bedste, de kan gøre, er at begynde at se objekter, når de stiger op i radarmasterne. Den afstand, der vises i radarmasterne, er simpelthen for at gøre grafikken lettere at forstå; de har faktisk længere rækkevidde end de vifter, der vises her.

Hvis vi ser på næste slide, kan man få en fornemmelse af de tidslinjer, som radarerne giver. Så hvis du for eksempel ser på radarmasteren, der er farvet gul, og derefter ser på banerne – det er rigtige baner; de er beregnet i henhold til fysikkens love – kan du se, at punkterne er med et minuts mellemrum. Så hvis du ser på den yderste venstre side, kan man se, at et, to, tre, fire, fem til seks minutter efter opsendelsen vil den begynde at bevæge sig gennem den radarvifte, der ligger foran Moskva. Denne særlige radarmast er placeret ca. 1000 km foran Moskva. Det er ikke nøjagtigt i forhold til Armavir og Orsk, men det er generelt godt nok til at illustrere problemstillingerne. Så hvis man havde satellitterne i rummet, kunne man se affyringen af missilerne stort set ved grafens venstre udspring, fordi man straks kunne se raketens lyse udstødningsskærm, når man kiggede ned fra rummet. Og du ville vide i fem eller seks minutter, før radarmasteren opfangede de indkommende missiler, at du var under angreb. Og det er vigtigt; fem eller seks minutter er meget kort tid.

Hvis man mister disse radarmaster, har jeg vist en anden radarmast, som er rød. Det er antenner, der kommer fra radarer, der faktisk er i Moskva; meget store, langtrækkende radarer, der er i selve Moskva. Så du kan se, at tre eller fire minutter efter, at de fremskudte radarmaster i Armavir

ser et indkommende sæt raketter, der angriber, så ser du dem fra radarerne i Moskva. Hvis den gule radarmaster ikke er der, fordi radaren ikke fungerer, bliver beslutningstiden eller advarselstiden selvfølgelig komprimeret med to eller tre minutter. Husk, at når et objekt kommer ind i radarmasten, som jeg har afbildet på skærmen, tager det noget tid – måske et sekund eller to – før radaren samler nok energi til at opdage de indkommende raketter. Derefter tager det endnu et par sekunder for den at spore objektet, så den kan tegne en lige linje gennem de forskellige punkter og vurdere, hvor objektet er på vej hen; at det faktisk er på vej til Moskva i dette tilfælde. Så der bruges tid på hvert trin i operationen.

Hvis jeg viser jer den tredje slide, har jeg lige sammensat en fiktiv tid for den tid, der er tilbage til beslutningstagning, som kræves af beslutningstagerne. I den øverste række siger jeg for eksempel, at det kan tage et minut for angribende missiler at stige op over horisonten og komme i synsfeltet for radaren til tidlig varslings. Det kan tage endnu et minut at karakterisere de missiler, der kommer ind, og vide, hvad de er. Så der er brugt to minutter. Militær og civil kommandokonference; lad os ignorere det i øjeblikket, fordi det er en amerikansk proces, russerne vil have deres eget system. Tid for kommando- og enhedselementer i de silobaserede styrker til at reagere på en affyringsordre, to til fire minutter; det er igen et tal for et amerikansk system. Tid for missilbesætninger til at gennemgå hele affyringsproceduren, et til tre minutter; det vil være det samme for russere og amerikanere. Og så har vi tid til, at missilerne kan affyres fra deres siloer. De skal komme langt nok væk fra deres siloer – og det tager et minut eller to – for hvis sprænghoveder detonerer på ICBM-siloerne, vil trykbølgerne fra disse sprænghoveder, selv om de har et relativt lavt tryk, ødelægge ICBM'erne, hvis de rammer missilerne på himlen. Så de er nødt til at komme ud af luftatmosfæren over silofelterne.

Det er tidslinjer, som russerne helt sikkert vil have i

tankerne. Så hvis du har brugt fem minutter – og det er meget mere sandsynligt, at det er syv eller otte minutter – kan tidslinjerne nemt være på højst syv eller otte minutter, hvis de kun bruger radarerne i Moskva. Det betyder, at den russiske politiske ledelse måske har mindre end et par minutter til at træffe en beslutning om, hvorvidt de skal sende deres styrker af sted eller ej. Vi ved ikke, hvad russerne – mange mennesker hævder at vide det, men jeg ved det ikke, og jeg ved, at andre mennesker ikke ved, hvad de hævder at vide. Vi ved virkelig ikke, hvad russerne har valgt at gøre for at håndtere denne situation. Det er meget sandsynligt, at russerne har lagt planer for at sikre, at affyringen af deres missiler sker på den ene eller anden måde. Det kan betyde det, der blev kaldt »forhåndsdelegeret myndighed«. Så under visse betingelser – og disse betingelser bestemmes af menneskelige beslutningstagere og omstændighederne – kunne disse affyringer ske på en automatiseret måde. Så tabet af to eller tre minutter i advarselssystemet er meget alvorligt og meget kritisk. Det er ikke noget, man skal tage let på.

Jeg vil ikke bruge for meget tid på det her. Vi har nogle meget kyndige militærfolk som oberst Black og andre til at tale. Så jeg vil ikke bruge mere tid her, selvom jeg meget gerne vil tale mere detaljeret om de militære spørgsmål, hvis der er en rolle for mig at spille her. Men jeg foretrækker, at de militære eksperter, selv om jeg kan tilføje vigtige tekniske detaljer, hvis folk gerne vil høre om dem. Og så overlader vi det til spørgsmål og svar og diskussion. Tak skal I have.

BATTLE: Mange tak, Ted Postol. Det var utroligt oplysende og understreger virkelig vigtigheden af, at vi får det her ud. Faktisk vil jeg foreslå, at vi tager dette klip af, hvad du lavede, hvis det er i orden med dig, og så kan vi distribuere det på de sociale medier.

POSTOL: Det er fint.

BATTLE: Tak skal du have.

POSTOL: Hvis folk vil have diasene, kan jeg sende dem til dem; bare send dem til postol@mit.edu. Sæt venligst en overskrift på, for jeg bliver oversvømmet med e-mails, hvor der står »Send venligst early warning slides«, så gør jeg det.

BATTLE: Tak for det. Jeg vil gerne spørge, om Helga har en kommentar til Ted Postol.

ZEPP-LAROUCHE: Nej, jeg synes, det er ekstremt vigtigt, at du giver os disse oplysninger, for det forbløffende spørgsmål er, hvordan politikere kan lege med noget, som jeg er sikker på, at mange europæiske ledere kender til, men de gør stadig de ting, der fører til en mulig katastrofe. Så hvis du kan hjælpe os med at vække disse beslutningstagere, ville det være en stor hjælp.

POSTOL: Ja, lad mig bare tilføje en meget vigtig pointe. Man skal ikke gå ud fra, at de politiske beslutningstagere forstår dette alvorlige problem med det russiske varslingsystem. Det er min erfaring med folk i Det Hvide Hus, at de ikke kender til disse detaljer. De er næsten helt fokuserede på politik, og de har typisk begrænset teknisk uddannelse. Der er et reelt problem mellem efterretningsvæsenet og kommunikationen med folk på højeste niveau i Det Hvide Hus. Hver gang der sker en ændring i administrationen, eller folk skifter job, går alt, hvad nogen faktisk har lært på deres kontor, tabt. Jeg er ret sikker på, at det også er sådan i Europa. Så man skal ikke gå ud fra, at disse angiveligt kloge og velinformerede mennesker rent faktisk ved noget om det her. Det er et ekstremt vigtigt punkt, som jeg understreger på det kraftigste.

ZEPP-LAROUCHE: Tak skal du have. Vi vil forhåbentlig kunne trække på dine råd i forbindelse med den kommende mobilisering.

POSTOL: Jeg vil være til rådighed.

Afsluttende bemærkninger:

DENNIS SMALL: Vi er nu i den afsluttende del af vores program.

Der var et eller to spørgsmål til Dr. Postol, og hvis de andre deltagere, som stadig er med os – Col. Broschard, Prof. Schreiber – også har yderligere kommentarer, så vil jeg give ordet til Helga for de afsluttende bemærkninger.

Det, jeg husker, Dr. Postol, af de kommentarer, der var rettet specifikt til dig, er et spørgsmål fra professor Boyd Barrett. Hvad med faren for utilsigtet krigsførelse? Og så var der også et andet bredere spørgsmål om biologisk og kemisk krigsførelse, hvis det er dit område. Værsgo.

POSTOL: Som Boyd Barrett forstår, har jeg overvejet muligheden for en utilsigtet atomkrig i stort set hele min karriere, også da jeg arbejdede i Pentagon som rådgiver for chefen for flådens operationer. Så det har været et spørgsmål, der har bekymret mig gennem hele min karriere.

Lad mig give dig et eksempel på en tanke, som jeg har haft i flere årtier. Hvis du fortalte mig, at USA og Sovjetunionen skulle have en kold krig af den slags, vi ved, vi har haft i årtier, og at det ikke resulterede i en atomkrig ved et uheld, ville jeg i betragtning af alle de historiske begivenheder have fortalt dig, at der næsten helt sikkert ville have været en atomkrig. Med andre ord, hvis jeg skulle gætte ud fra at have fået at vide, at der ville komme denne konfrontation, hvor begge sider var på nakken af hinanden i årtier, ville jeg have konkluderet, at chancerne for ikke at få en atomkrig var meget små, fordi mulighederne er så store.

Grunden til, at jeg tror – jeg ved det selvfølgelig ikke – at vi ikke har haft en atomkrig, er, at alle politikere, jeg nogensinde har haft med at gøre, og alle politiske ledere eller militært ansvarlige personer – i dette tilfælde taler jeg om russere, amerikanere og kinesere, fordi jeg har arbejdet sammen med kineserne. Hver eneste af disse mennesker har været enormt bange for, hvad der kunne ske, hvis der blev brugt atomvåben; inklusive mig, selvfølgelig. Og jeg tror, at disse mennesker, som i modsætning til mig var i forskellige beslutningstagende roller, har en sådan reaktion mod

konsekvensen af en atomkrig, at deres forsigtighedsniveau skævvred sandsynligheden for en ulykkeskurve langt væk fra beslutninger, der kunne have ført til ulykker og optrapning.

Dette er ikke et argument for, at det ikke vil ske og ikke kan ske. Jeg siger bare, at hvis man antager den slags sandsynlighedshændelser, der typisk fører til ulykker, ville en atomkrig have fundet sted, så vidt jeg kan se. Men vi har indtil videre været heldige. Jeg ved ikke, om det vil fortsætte, og jeg har ingen mulighed for at forudsige, hvad der kan ske. Det, jeg er enormt bekymret over – og jeg må sige, at jeg er ude af mig selv over det – er den næsten afvisende holdning, folk har; visse mennesker i lederroller har, når muligheden for et atomangreb efterfulgt af optrapning bringes på bane. Det er, som om de ikke tænker sig om; det er, som om de slet ikke overvejer det. Og det er anderledes end det, jeg har set i årtierne op til nu. Folk har haft en usædvanlig sund frygt for, at noget skulle gå galt med hensyn til atomvåben. Og på nuværende tidspunkt har jeg en fornemmelse af, at den ikke er der og ikke er så stærk. Det giver mig anledning til bekymring. Jeg vil ikke sige, at jeg ved det, men en bekymring for, at chancerne for en atomulykke er langt større nu, end de har været tidligere. Men forhåbentlig tager jeg fejl, for jeg ved det virkelig ikke.

Med hensyn til biologiske våben er det et overordentligt komplekst spørgsmål, som jeg ærligt talt ikke er parat til at tale om nu. Så jeg vil holde mig væk fra det emne, selvom jeg vil sige, at biologiske våben udgør et alvorligt potentielt problem. Og du bør måske overveje at få en person som Jeffrey Sachs til at beskæftige sig med COVID, fordi han opdagede nogle ting om, hvad der ser ud til at være laboratorieeksperimenter, der kan have ført til COVID-pandemien. Så Jeffrey ville være en god person at tale med, men jeg vil ikke gøre krav på ekspertisen. Tak for det.

SMALL: Mange tak. Faktisk har {EIR} interviewet Jeffrey Sachs om en række emner, og det er ganske relevant. Man kunne næsten

sige om spørgsmålet om manglende bevidsthed om den ekstreme fare, den manglende vilje til at se, at en anden form for tidligt varslingsystem er det politiske tidlige varslingsystem med møder som dette og alt, hvad vi kan skabe og gøre for at sikre, at verden i det mindste er klar over, hvad der foregår. Jeg vil hævde, at det er mindst lige så vigtigt som det militærtekniske strategiske varslingsystem, for uden det vil det andet ikke have nogen effekt. Det ville være en af mine refleksioner over de meget skræmmende bemærkninger, som du lige har føjet til dine allerede meget skræmmende bemærkninger; hvilket forståeligt nok er din egentlige hensigt.

Helga, ordet er dit.

ZEPP-LAROUICHE: Først og fremmest vil jeg gerne takke både oplægsholderne, men også deltagerne, fordi jeg mener, at helheden af det, der blev præsenteret, virkelig er noget, som enhver ansvarlig politiker bør vide. Så jeg vil gerne tilføje til min tak en påtrængende appel om, at I hjælper os med at bringe referatet af denne IPC, som faktisk var et års jubilæumssession. Jeg er sikker på, at vi vil lave en kortere version på måske en halv time eller en time, men også det samlede resultat. Og prøv virkelig at få det ud til alle parlamentarikere i det land, du befinder dig i, andre folkevalgte og andre institutioner. Jeg tror, det er helt uvurderligt at høre det i den klare form. Så jeg vil virkelig opfordre jer til at forpligte jer til at få det ud. Jeg tror, vi var flere denne gang, men jeg tror stadig, vi er nødt til at nå ud til alle de forskellige grupperinger og virkelig skabe en massemobilisering i lyset af, hvad der virkelig kan komme ud af kontrol i løbet af meget kort tid.

Med hensyn til det tidligere rejste spørgsmål om, hvorfor europæerne er så underdanige og bøjer sig for det, spørgeren kaldte USA's imperialism. I februar 2022 sagde kansler Scholz, at han ikke ville deltage i nogen form for oprustning – det var endda før den særlige militære operation startede –

fordi det ville føre til Tredje Verdenskrig. Han sagde det meget offentligt. Derefter, trin for trin, først ingen lette våben, kun hjelme; så lette våben, så ammunition; så Leopard-kampvogne; og nu er det dybest set at lade ukrainerne bruge alle disse våbensystemer. Så det er en optrapning; skridt for skridt kommer vi tættere på at krydse de røde linjer. Ingen ved præcis, hvornår Rusland føler, at den sidste røde linje er overskredet, men jeg tror, at vi virkelig er i så stor fare, at jeg kun kan appellere til jer alle om at hjælpe os med at opbygge dette til en reel fredsbevægelse internationalt.

Som professor Boyd Barrett så rigtigt mindede os om, er det ikke nok at have en ny europæisk sikkerhedsarkitektur, for det ville ikke løse den geopolitiske konfrontation. Jeg mener, at vi har brug for en ny global sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som faktisk tager hensyn til alle lande – Iran, Nordkorea, Israel, Palæstina, USA, Kina og Rusland. Hvis vi ikke tager det mentale spring og bliver enige om, at i betragtning af verdens kompleksitet i dag kan vi ikke finde en løsning på en sidelinje; den er nødt til at tage højde for helheden. Og jeg tror, det kan lade sig gøre. Konferencen om freden i Westfalen er en meget god historisk reference. Jeg har siden begyndelsen af denne krig foreslået ti principper, som absolut skal diskuteres og løses på en sådan konference; og der kan og vil naturligvis blive tilføjet mange andre punkter, efterhånden som forhandlingerne skrider frem.

Jeg vil også gerne takke især Ibrahim, for det, du sagde om det mentale udsyn, mentaliteten, er nøglen til, at det kan lykkes for os. Kun hvis vi erstatter dette dumme geopolitiske ræs med hovedet ind i muren og betragter andre lande som fjender, som ikke er det. Der er et tysk ordsprog, der siger: »Det kommer tilbage som et ekko fra skoven på samme måde, som du råber ind i skoven.« Det er præcis, hvad der sker. Alle landene i det Globale Syd er ikke aggressive, de er ikke imperialistiske; de ville meget nemt samarbejde med Vesten, hvis vi reagerede på tilbuddene fra f.eks. Lula lige nu og

Kina om fredsplanen for Ukraine og mange andre forslag fra Xi Jinping om et globalt sikkerhedsinitiativ, et globalt udviklingsinitiativ og et globalt civilisatorisk initiativ. Det er meget tæt på det, vi siger, for vi siger altid, at vi har brug for en ny økonomisk verdensorden, som giver mulighed for udvikling af alle lande og alle nationer. Men det skal kombineres med en renæssance for de bedste kulturer og traditioner i alle nationer på denne planet. Især din formulering om, at vi er et mikrokosmos, og verden som helhed er makrokosmos, som kun kan fungere, hvis alle mikrokosmoser kan udvikle sig og betragter det som deres egeninteresse at udvikle de andre.

Det er den slags verden, vi skal opbygge, og det kan lade sig gøre. Enhver, der siger, at dette er en utopisk forestilling, er enig i, at vi vil ende med at udslette civilisationen med en atomvinter efter en global atomkrig. Dette er ikke en acceptabel situation, for det ville betyde, at alle menneskehedens anstrengelser gennem generationer ville have været forgæves. Og det kan jeg ikke acceptere som et resultat af historien.

Så jeg appellerer til jer; mobiliser al den agape, kristen næstekærlighed, kærlighed og passion for menneskeheden, som I kan mobilisere, og hjælp os med at få verden ind på et andet spor. Jeg og andre har allerede diskuteret ideen om en global sikkerheds- og udviklingsarkitektur med mange kræfter; internationale organisationer, universiteter, tænketanke. Jeg tror, at hvis vi blot havde en række af sådanne diskussionsplatforme, hvor lærde og kloge mænd og kvinder fra hele verden kunne mødes og diskutere, hvordan vi kan give os selv en orden, der gør det muligt for os at overleve på lang sigt som en menneskelig art, så er jeg helt sikker på, at det kan lade sig gøre, forudsat at nok mennesker mobiliserer sig sammen med os.

Så gå venligst ud og få dagens budskab så bredt ud, som du overhovedet kan.

Stop the Killing and Start the Rebuilding: Speech of H.E. Ambassador Prof. Dr. Manuel Hassassian, Palestine Authority Ambassador to Denmark, at the Schiller Institute in Denmark Conference in Copenhagen, May 8, 2024. English transcript and video.

Introduction:

The Schiller Institute in Denmark held a very important seminar for diplomats and others on May 8, 2024 with the title:

Stop the Killing, Rebuild Gaza and the Region with the 'Oasis Plan':

The LaRouche Solution for Peace Through Development

Read the seminar summary report.

Here is the transcript of the speech by H.E. Prof. Dr. Manuel Hassassian, Palestinian Authority Ambassador to Denmark, and the discussion period.

The other speeches were:

The Oasis Plan: Peace Only Through Development

Helga Zepp-LaRouche, Schiller Institute founder and international leader, and American economist and statesman Lyndon LaRouche's (1922-2019) decades-long collaborator. Transcript: Helga Zepp-LaRouche's speech.

The Impossible is Self-imposed: Peace Through Economic Development is the Only Way Forward in West Asia

Hussein Askary, Schiller Institute Southwest Asia Coordinator. Co-author of "Extending the New Silk Road to Southwest Asia and Africa." Transcript: Hussein Askary's speech.

Moderator: Tom Gillesberg, Chairman, the Schiller Institute in Denmark

Videos of all three speeches and discussion periods may be seen here. (The discussion periods after these two speeches are only available on the videos.)

The Palestinian Authority Ambassador to Denmark, H.E. Amb. Prof. Dr. Hassassian, spoke on the theme, "Stop the Killing and Start the Rebuilding." He gave a very polemical speech about the ongoing tragedy of the Palestinian people, the history of the conflict, and what is necessary to stop the genocide. The Ambassador called on the 12 countries represented at the seminar, and the international community, to act to stop the killing, and he stressed the need for a political solution based on Palestinian sovereignty, supported by economic development. The discussion included the question of a two-state solution for Israel and Palestine and how to put the Oasis Plan for peace through development on the international agenda.

Amb. Hassassian speaks from long experience and commitment. He is a former ambassador to the UK and to Hungary. He was

Executive Vice President of Bethlehem University on the West Bank, and a professor at the University of Maryland, where he developed a course on Israel-Palestine conflict resolution. He was the PLO's chief advisor on the status of Jerusalem. His Master's degree is in international relations from the University of Toledo, Ohio, and his PhD is in political science from the University of Cincinnati, Ohio.

Stop the Killing and Start the Rebuilding:

Speech of H.E. Ambassador Prof. Dr. Manuel Hassassian, Palestine Authority Ambassador to Denmark, at the Schiller Institute in Denmark Conference in Copenhagen, Wednesday, May 8, 2024

[Link til EIR version \(med video og transkription\)](#)

It's a great pleasure to meet with you this morning. I thank the Schiller Institute for inviting me to speak on a topic that is precarious, at best, so to say. We thank Helga for her extensive introduction of the Oasis Plan and how that could lead to stability and to regional and world and global security. Of course, the debate continues with such theories, as long as they are not implemented fully, but ideas should always be disseminated so as, in the final analysis, to find a plausible solution towards creating a more secure world.

We remember, besides the Cold War, in the '60s and '70s, we felt more secure and the world was much more stable, when we had wide polarity rather than uni-polarity, but with the crumbling of the Soviet Union in 1988, we witnessed the rise of unipolar power, the ramifications of which we are witnessing today with regional wars, instabilities, and what I call new imperialism.

Now, we have heard so much about regional conflicts and about the Palestinian-Israeli conflict: I could start by saying that this conflict did not start on October 7th, and I don't want to go into explaining why October 7th took place, but it's a

natural reaction for people under 13-14 years of siege to act the way they have acted.

The question is, the Palestinians were attacked on October 8: All over, Palestinians, their leadership, were attacked as terrorists, as if they are not human beings who have been suffering under occupation for the last 75 years. But as the war developed, as the aggression developed against our people in Gaza, the international conscience started to wake up, to see, is this disproportionate reaction to what happened on Oct. 7, and for the last 75 years, justifiable or not? This was the challenging question that was posed to the international community. And we started witnessing, day by day, more sympathy, empathy with the Palestinian people, because social media and the media coverage, for the first time in history, has shown the ugly face of occupation, and what occupation can do to a people for the last 75 years.

It is so ironic, and I consider this an oxymoron, when you see the State of Israel that claims its Jewishness, suffering a Holocaust, creating a victim out of the victims, and making the Palestinians pay the price for what Western Europe had done to the Jews when they were living in their communities. So, the Palestinians have to pay the price. They have been extracted from their country, they have been killed, maimed, and what we witness today is absolute genocide. Ethnic cleansing, collective punishment, and genocide epitomizes best what we call today an apartheid state. Nobody can deny the fact, that Israel today is dubbed as an apartheid state, because it has qualified itself to have that dubbing.

This is a war, or a conflict that has been going on for the last 75 years between two epistemic communities. One is trying to salvage its land, the other is trying to take the land. So what we call Israel today is a colonial settler movement, because it started its Jewish area in the '20s and '30s, under the sponsorship of the United Kingdom during the British Mandate of Palestine, and we have seen extensive riots against

the British in Palestine, in 1920, '29, '36, until the war of 1948, when we have seen that systematically, the United Kingdom was pushing for the immigration of Jews to Palestine. In other words, with the Balfour Declaration of 1917, promising a national home for the Jews, the implementation of this process took almost 30 years. When the war broke out in 1948, Israel was considered and accepted to be independent, and was immediately recognized by the United Nations.

The challenge today, is the Palestinians have embarked on an arduous, I would say, path toward reconciliation with Israel. We have accepted the Oslo Agreement, we have accepted, in 1988, to recognize Israel, not only by de facto but de jure, even trying to preempt any kind of final negotiations. In return, we have seen that the Oslo Agreement had been used by the Israelis to quadruple settlers in the Occupied West Bank, in terms of demography and in terms of geography. And we have seen Netanyahu, who came to power, his ultimate goal was to destroy the Oslo Agreement. And since the Oslo Agreement took place, today we are stuck between the historically inevitable and the politically impossible. It's a non-starter, with such a rightwing, extreme government in Israel, to launch any kind of negotiations for future stability and security.

Now, for 210, 211 days, with a strike, Israel has systematically bombarded civilians. Between yesterday and today, more than 40 in Rafah have already been martyred. We have more than 35,000 people killed, 50% of them are children; we have at least 10,000 under the rubble, more than 147 medical doctors have been killed, 52 hospitals have been totally destroyed; there is no fuel to run the remaining two or three hospitals. Now, with the control of the Rafah border crossing, there is no fuel coming into Gaza, and 70% of the infrastructure in Gaza has been totally destroyed.

So, what do we call this war? Is it a war of defense? Is Israel defending itself, or is it a war of decimation of a people whose only guilt is their quest for independence and

freedom?

You know, sometimes, it seems so ironic, when I say to European officials or American officials, as I have done so many, many times in my career as a diplomat, they keep on shelling us with their rhetoric of a two-state solution, and I start grinning when I hear this phrase "two-state solution." The destruction of Palestine is almost there, and they're still talking about the "two-state solution." OK! If you believe in two-state solution, why are you using the veto power in the United Nations, when almost 140 countries have recognized the state of Palestine, and you're using the veto power, yet all Europe follows the American decision. So where is the balance, when you talk about a "two-state solution"?

What are the Palestinians requesting today? They are requesting the same human principle of self-determination. Why is the entire world entitled to practice self-determination, as it was espoused in the 16th article of Woodrow Wilson, while when it comes to Palestine, it is not important? Are we children of a lesser God, not to be accepted in the international community as an independent nation-state?

When the Zionist project started in Palestine, we were well advanced regionally: We had a harbor, we had an airport, we had an economy, we had agriculture. It was not, as Golda Meir said, the desert bloomed when the Zionists came to Palestine. That's a historic fallacy. That is not true, and we have all the historic documentation to prove otherwise.

So, this protected conflict that has been going on for so many years now, did not shake the conscience of the entire world community. It's like treating it as a regional conflict, as a conflict between two people, as if they are contesting the same land. Palestinians are not contesting the land: This is our land! The Zionists are intruders. They came to control our land. So, it's not a conflicting land. It's not a conflict between two people over one land that is owned by both. Israel

is an intrusion. This Zionist project was supported by the international community, and that's why the international community should shoulder the responsibility of reversing the actions.

I can keep on talking about the practices of this ugly occupation for hours. But all I want to say is basically the following: How do we put an end to this conflict? And who are the major key players in trying to impose a solution to this conflict? It is so frustrating that the United States, claiming to be the gavel holder of the peace process for the last 30 years, has proved to be a dismal failure, because it did not practice conflict resolution, but crisis management. And today, the Americans have proved to be a dismal failure as a third party, to be an honest broker for peace, for the simple fact that they have been inequitably supporting the top dog, Israel, over the underdog, Palestine!

So, we don't have trust in the Americans. I pity the American people who have such a weak leadership in the United States, that have a myopic vision of how to create security and global security and peace in the world. A President that talks about allowing humanitarian access, is the same President who is sending thousands, thousands of bombs to kill innocent children and Palestinians in Gaza!

How could we accept senile comments by a President who doesn't know what he's talking about? And the alternative is not better.

We cannot be used as foam in global conflict anymore. Yes, such a conflict could lead to a regional war, such a conflict would lead to a global war; but after all, isn't it hunger and poverty, abject poverty, that is the real reason for war? Isn't it national interest, which comes before everything else?

So, what does the international community lose, if they

recognize the state of Palestine? We made our historic compromise in 1988, when we accepted only 22% of historic Palestine to have it as an independent state, which is the West Bank, Gaza and East Jerusalem; and we have given legitimacy for the birth of a Zionist project with over 78% of historic Palestine. And still, the hunger of the Zionists is for more land, to get the West Bank. Israel is not interested in Gaza. Israel is only interested in Gaza from a security perspective, to control it, and that's it.

But when you talk about the West Bank, then you talk about "Judea and Samaria." This is what the Israelis are pushing for their settlements, in order, basically, to control, and yet, to unite the West Bank to Israel proper. Because this is the Biblical prophecy: As far as the Jews are concerned, this is the land of promise. As if, God is a real estate agent. He said, "You are the chosen ones, and Palestine is for you." That this is a God that promises land, and considers the Jews as the Chosen People—I don't want to believe in that God. That God doesn't mean anything to me.

And today, there is a big debate, between the Catholic Church and Israel, especially the Jews, on the question of Biblical prophecy and the Promised Land. Now, there are voices that are coming, challenging this rhetoric of "this land belongs to us, because God gave it to us." Two billion people that follow Catholicism today are in total contradiction with the Zionist perspective of "this is the Jewish land, the land of promise given to us by God."

You know, sometimes, I sit and ponder, for the last 20 years, there is a lack of legitimate leadership, that there is a lack of charismatic leadership in the world, and that the world is not improving. It is deteriorating with conflicts, with hunger, with injustice. And I wonder why we don't have a leadership that could shoulder the responsibility of leading this world?

I studied in the United States, briefly, for my PhD and my Masters degree, and I have done plenty of research with American institutes, including Harvard. All these think tanks, all these resources that you have in the United States, and the production of two candidates to run the presidency, Biden and Trump, is a disgrace. This shows you, that these political parties are leading the people, and it's not led by the people. And that's why I challenge this kind of democracy, because this is democracy for the few; this is democracy for the rich. We hardly ever see somebody coming from the ghettos to become the President of the United States, based on merit, based on intellectualism, and what have you. We don't have that.

And I can tell you, there will never be a change—and here, I'm addressing the Chinese delegation, there will never be change with U.S. policy in the Middle East. Since Truman until today, it has been based on four cornerstones: One, to contain communism; and when the Soviet Union became defunct, they created something called "Islamic fundamentalism," to justify their hegemony and new imperialism. Second, to control the oil products in the Arab world, controlling it militarily, or through price, they're controlling it. Thirdly, to support a proxy regime that is doing its dirty work in the Middle East, inequitably, i.e., Israel. And fourthly, trying to curb any kind of liberation movements that come out of the region.

Whether Democrats or Republicans come to power, these four cornerstones have never changed, as basic policy of the U.S. in the Middle East. If the Democrats are in power, or the Republicans, it's Tweedle-Dee and Tweedle-Dum, my friends. C'est la même chose, en français: It's the same story.

So how could we trust the United States as a third party, to bridge the gap and the inequity between two partners that are not on equal footing? When we sat and negotiated peace with the Israelis, we were not on equal footing. The Americans were drafting the resolutions, and the Palestinians were imposed

upon to accept them by sheer force! So, there were {never} serious negotiations! Negotiations are based on symmetry between two contending powers that are on equal footing, trying to resolve an issue. That was not the case with our negotiations, ladies and gentlemen! It was always the diktat of power politics. And the Palestinians, as the underdog, had to always pay the price.

Don't be fooled by what is going on in Israel today as far as demonstrations are concerned. The Israeli population is totally behind their leadership. Don't be fooled, please.

There is a dramatic shift, from the first Intifada, until today, in terms of public opinion in Israel. They're all extreme right-wingers. What we call the left progressive elements in Israel are insignificant, and they are marginalized completely.

Look, if Israel was not extreme right-wing, who would have put Ben-Gvir and Smotrich and Netanyahu in power? Right? We could have anticipated a much more liberal government, that could really push for the peace process. But unfortunately, what we have witnessed, is the extreme right-wing shift in public opinion in Israel, towards bringing to power people like Smotrich, Ben-Gvir, and Netanyahu.

So, we always say, "Charity starts at home." We cannot anticipate any kind of stability in the region, if the United States continues with this policy that I consider to be a double standard. On the one side trying to have peace with our neighbor governments—that Israel is only surgical when it deals with Hamas, but we can see the ramifications of that: it might instigate Egypt, might instigate Lebanon into a regional war. So far it has been controlled.

But I think the Americans have lost credibility when they could not bring a ceasefire, and I don't see that road being imperative for the United States, and we have seen, so far,

contradictory policies of the U.S. that is not stabilizing, but destabilizing the situation even further.

And we have not seen the international community coming forward, denouncing Rafah, what they consider to be a contained kind of an attack on the last premises of Hamas, as if they know where the Hamas militants are.

So, these are excuses to put pressure on 1 million Palestinians to start moving into Egypt. They want to create havoc and fear, so people would leave their homes and start migrating towards Egypt. And that would create a big problem for Egypt, because its stand is not to allow Palestinians to leave Gaza. Because, by doing so, they are giving the green light for Israel to continue with its decimation of the Palestinians, and to get rid of them "demographically" from Gaza.

If Israel, with its genocidal attacks, had managed to get rid of Hamas, ladies and gentlemen—Hamas is an illusion, now. It's not impersonated in people fighting. It's an ideology. Even if they kill all these militants, other militants will arise. You know, when you talk about 35,000 martyrs, how many of those kids surviving this are going to forget? Right? Nobody's going to forget.

Israel should understand that they cannot, and it cannot get rid of the Palestinian people. Israel should understand that its legitimate birth certificate to be in the Middle East, is only given by the Palestinians, and not by the United States of America! Israel should understand that without the independence of Palestine, it will be a garrison fortress in the Middle East. And that psychological problem, of being in a garrison state, will create a lot of psychological problems in the future for a country that had the chance to make peace, and just let it slip away.

Things are not going to remain idle. Palestinians are going

continue their struggle. There is no military solution to this conflict: Everybody knows that, even Israel, with all its technical power, with all its technology could not manage to make the Palestinians kneel down.

And if you look at the spirit of these people in Gaza, it's unbelievable! They always tell you, we will never revisit the 1948 Nakba (the Catastrophe). We will never emigrate. We will never leave our country. We'd rather die than leave. This resilience, this determination, this commitment of a people, should wake up the conscience of the international community, to say that these people deserve to have their own state, deserve to have their own independent country.

Israel is playing with fire. And I believe that the destruction of Israel has started. And what we are witnessing in the United States of America, in terms of the student strikes, and what have you, epitomizes best the bankruptcy of the Biden administration, in dealing with the conflict in Gaza; epitomizing the inefficiency, also, of dealing with the Ukraine war. And its inefficiency in trying to spread its hegemony over the world as a unipolar power. And if we strike a comparison between now, what's happening on campuses in the United States, and during the Vietnam War in the '60s, this is the beginning of the end of such an era.

Then we start witnessing dramatic changes in the Middle East. We need new governments. We need new governments: We need governments that will promote global security and stability through economic development, through the Oasis Plan.

We need a new government in Israel! At least to be less Zionist in terms of approaching towards conflict resolution rather than conflict management.

We need to have, also, a unified leadership between all our Palestinian factions: Because, united we stand, divided we fall.

Unless these three conditions are not right and ready, then this conflict will have further ramifications that will lead to destruction, and God forbid, to a global war.

Ladies and gentlemen: Today it is not ideology that drives people towards war. It's national interest. It's economic interest. But the commitment of people through religion is scary, and God forbid, that our conflict one day becomes a conflict between Muslims and Jews. Because that's not the intention. We believe that this is a national struggle, with a secular ideology of building a democratic entity in Palestine. That's what my leadership believes in.

But we cannot do it alone. We have to do it all together, and all together meaning, presidential elections, legislative elections, and total reform in our political infrastructure. I say this as self-criticism, because I have to be honest as an academic, to tell you exactly what we have to do, in order to achieve the sustainability of peace and the longevity of peace.

Peace is not signing a document. We had peace between Jordan and Israel. We had peace between Egypt and Israel. Those are cold peace. Ask any Egyptian today, and he will tell you, "Israel is not our friend. As long as they are occupying Palestine, we are not going to have a normal relationship with the Israelis. OK, between governments, yes." The same thing in Jordan. Genuine peace will be achieved, when Palestinians have the rights of self-determination. Then the Arab world will be ready to cooperate and accept Israel as a legitimate country in the Middle East. But now Israel is an outcast. Israel is a Zionist occupier, it is not legitimate.

And let me conclude, because my time is over: It is easy to sign a peace agreement, but it is very difficult to make peace building, and that peace building needs efforts of trying to synergize civil societies on both sides, people-to-people interaction, and here comes the process of ending conflict,

and developing democracies, because we believe democracies don't fight each other.

And economic development as it is espoused by the Schiller Institute, by the LaRouche concept of economic development, could play a pivotal role in the process of trying to create global security, through regional security, through ending the Palestinian/Israeli conflict.

That would be, I would say, the beginning of an era where countries in the world, North and South, would start to realize that war is not the answer, but building economic ties is the answer, because that would be a win-win situation.

Thank you very much.

Discussion:

Question from Ulla Sandbæk, former EU and Danish parliamentarian, retired reverend, former Art of Living teacher on the West Bank: [paraphrase] How can you prevent Israel from eliminating the Palestinian population first from Gaza to Egypt, and then from the West Bank? In light of the U.S. and European positions, I don't see any effective prevention. One would be to start calling it an occupation, instead of a conflict. If you said that the 2-state solution made you laugh, how will you have a state of Palestine?

H.E. Ambassador Prof. Dr. Hassassian: [transcript] Nobody is denying the fact that Israel is an occupying force, and nobody is denying the fact that Israel has been created in 1948 by the western powers, and nobody is denying that today we have a colonial settler movement with an extreme fascist government today in Israel. I always say that the Palestinians are there to stay, and they are going to continue their resistance to such an occupation, and I said that the U.S. can bring the two parties together. And yes, I was smiling and laughing and grinning about the 2-state solution, because today, if you go to the West Bank, and you look at the settlements, they are

spread like Swiss cheese. There is no geographic continuity.

But since the international community is espousing what we call the 2-state solution, we tell them, "OK. If you want the 2-state solution, bring us the state of Palestine."

But we need to believe that the settler colonial mentality will never dismantle its policies voluntarily in Palestine. They want to occupy all of historic Palestine.

And we are not relying on the U.S. to solve this problem. We are trying to seek, first of all in our resistance, our steadfastness, and in trying to get the international community to support us, and to support us not only by mere words, but by helping us economically to sustain ourselves, and to stay on our land.

Nobody is saying that there is a magic wand to solve this problem. This is an occupation. But in terms of political science, we use the word conflict, but this is occupation. It's occupation of one people against another.

So, my answer to you is that we don't have a result based on the American position as far as finding a plausible solution to this conflict. Unfortunately, Europe is very weak, ineffective. The Arab world is complacent with the realities. The Muslim world is having a deep, deep, deep, deep sleep. And the Palestinians are left on their own.

And as I said, beyond moral sympathy and empathy from the world, we didn't get anything. We didn't get financial aid. We didn't even get food. People are dying from hunger today in Gaza, which is another means of collective punishment used by the Israelis.

So, what are these countries in the world doing to salvage the situation, and to save those innocent Palestinians?

As I said, it goes beyond Oct. 7 now. Now we are talking about

the annihilation of a people.

So, I don't have the magic answer for how we can get rid of this Zionist violence, but I think the solution is in the hands of the international community.

First, stop sending arms to Israel: Europe, America. Stop supporting Israel in the UN by using the veto power. Give aid to the Palestinians, rather than destroying their government infrastructure, and in the West Bank too, so as to justify Netanyahu's policies on the West Bank. There are a lot of things that you can reconsider, and have them as options in order to achieve peace and stability, let alone security.

Now I don't admit that we can get rid of the Israeli people from Palestine. We have reached a humble, historic compromise where we accepted the Israelis to be our neighbors. What more can the Palestinians concede, when they have conceded 78% of historic Palestine. What's left? What's left to concede, the 20%? OK, they have to take it by force. They have to commit, and continue committing genocide, with the international community looking at what is happening, and not doing anything. The international community would be as guilty as Israel, and we will never forget. We will never forget.

Question from Helga Zepp-LaRouche: I would like to ask Ambassador Hassassian: one idea about how we could catapult this discussion about the Oasis Plan onto the international agenda, would be to get one of the existing security conferences to discuss it. For example, unfortunately, the Munich Security Conference used to be a very useful forum of dialogue, but it is no longer, for quite some time. It is entirely the weapon industry lobby, one can say. It is not suitable right now, I would think.

But there are other dialogues, for example in Singapore, you have the Shangri-La Dialogue, where important security measures are being discussed.

I participated in 2017 in the Raisina Dialogue in New Delhi. This was, at that time, a new forum to discuss international security and development issues. And I think if one would approach such institutions, maybe if you, as the representative of the Palestinian people, would issue a letter or request to these fora, they could organize an international discussion group about the Oasis Plan, and what it would require. If one could have several such initiatives, one could catapult the discussion onto the international agenda, hopefully. I would like to know what you think about this proposal, or other equivalent ideas.

H.E. Ambassador Prof. Dr. Hassassian: Thank you very much for this idea, which I think is very important. I participated in many international conferences supported by think tanks related to the state departments. One of them is IFRI, the French Institute of International Relations, tied to the Quai d'Orsay, the French Foreign Ministry.

They have annual conferences dealing with global security, dealing with regional conflicts, dealing with economic development, and what have you.

And I think the Schiller Institute could incrementally reach that position by starting with some seminars, like this one, and try to spread it to colleges and universities, because most of the think tanks are related to colleges. And I think it's a good idea if we start a chain of lectures on the Oasis Plan, let alone, taking the Israeli-Palestinian conflict, or any conflict in the Middle East, or worldwide, as a stepping-stone towards realizing to what extent does the Oasis Plan could add a catalytic effect in trying, more or less, to create a more secure environment for economic development.

And I think, in my personal capacity, as I have certain kind of contacts that could really work with the Schiller Institute in galvanizing support for such an idea, which I think is an international idea. It is plausible to be used by even

advanced countries. It's not only for reducing regional conflicts, and what have you.

So, I think, yes, that would be doable. We have to be very incremental, less ambitious, but I think this is how we have to create the momentum. And I think you have a good merchandise to market, which I believe is music to our ears, but I told you, the political conflict has always been a priority to such an easy-flowing melody of economic development.

And that's why, I think we have psychologically prepared the world, that the ultimate and stability security comes through economic development, and through striking against abject poverty and hunger in the world. And as much as we can try to narrow the gulf of inequity, when it comes to economic potentials and capabilities, the more secure is our world.

Believe me, if we have economic security, we won't have threats coming from the U.S. to China or to Russia or to Europe, or as a matter of fact, to the Middle East. We can see détente par excellence when such ideas become more authoritative, and become more accepted genuinely by countries, to realize that their only salvation from any kind of confrontation, militarily, is through economic stability and security.

And I do vouch, on behalf of you, that we need to cooperate, and to cooperate with all our friendly countries in Europe, Asia and Latin America, who are listening to us carefully, and to what we are talking about, not only in terms of what is going on in Israel, what the Israelis are doing to us, but they also are hearing, to what extent, that this concept might be, in using or exacerbating in a positive way, the end of the conflict, in order to sustain itself through peace and longevity, it has to go through the process of economic determinism, i.e. economic interaction and promoting national interests.

Moderator Tom Gillesberg, chairman of the Schiller Institute in Denmark: After the break we will move into the promised land. What is this Oasis Plan? How can it work? As Hussein Askary has named his presentation, "The Impossible is Self-imposed: Peace Through Economic Development is the Only Way Forward in West Asia." And as we were honored by the very beautiful presentation from Ambassador Hassassian, peace is not the absence of war. Peace is something you build. Hussein Askary will lead us into this promised land of actually getting to peace and prosperity for the whole world.

Please also see the first and third speeches during the seminar.

Støt dynamikken for fred

Den 30. maj, 2024

De mange angreb fra Ukraine – støttet af vestlig logistik – ind i Rusland i de seneste dage, rettet mod dets atomare anti-missil-radar-infrastruktur, har optrappet verden til et ekstremt punkt med fare for atomkrig. Disse droneangreb, der var rettet mod steder i Krasnodar Krai og Orenburg, overskrider den røde linje for, hvad Rusland betragter som en eksistentiel trussel, som blev formuleret endeligt på skrift i 2020 af Ruslands regering, netop med det formål at forhindre sådanne overtrædelser og forhindre verdenskrig («Grundlæggende principper for Den russiske Føderations statspolitik om atomar Afskrækkelse», 2. juni 2020).

Det er vigtigt for verden at vide dette. Det er også vigtigt at vide, at der er en dynamik i retning af fornuft og fred, som er ved at samle sig. Men en afgørende del af det, der gør faren så ekstrem, er forsøget på at mørklægge hvad der sker.

Derfor udsendte Schiller Instituttet den 25. maj en international meddelelse, »Red Alert: Ukrainian Strike on Russian Early Warning Radar Threatens To Unleash Nuclear World War«, som cirkulerer gennem mange netværk, især gennem platformen eir.news, og gennem Humanity for Peace-aktivister, som samarbejder med Den Internationale Fredskoalition, der blev dannet for præcis et år siden i denne uge. EIR.news rapporterer om analyser og advarsler fra mange internationale våben- og strategiekspertter.

Indtil videre er de store vestlige medier først blevet opmærksomme i går aftes, i Washington Post i en tilbageskuende artikel med overskriften: »USA bekymret over Ukraines angreb på russiske atomradarstationer«.

Med henvisning til de sædvanlige »unavngivne« kilder rapporterer artiklen, at »Washington har formidlet sin bekymring til Kiev om to forsøg på angreb i løbet af den sidste uge mod radarstationer, der leverer konventionelt luftforsvar samt advarer om atomaffyringer fra Vesten...« [fremhævelse tilføjet]

Samtidig har Washington Post og alle andre medier i det militær-finansielle kompleks heppet på Det Hvide Hus for at få Ukraine til at bruge amerikansk leverede våben til at slå til inde i Rusland, hvilket præsident Biden hidtil formelt har været imod.

Her til eftermiddag kom nyheden om, at Biden har godkendt Ukraines brug af amerikansk leverede våben til at angribe inde i Rusland. Politico rapporterede det først med henvisning til unavngivne embedsmænd; derefter gav CNN for eksempel denne beretning, at "Præsidenten har for nylig bedt sit team om at sikre, at Ukraine er i stand til at bruge amerikansk leverede våben til modangreb i Kharkiv, så Ukraine kan slå tilbage på russiske styrker, der rammer dem eller forbereder sig på at ramme dem, sagde en af embedsmændene". Men bare rolig, rapporterer CNN og fortsætter: »Men det er begrænset til

området omkring Kharkiv, og Ukraine har ikke bedt om tilladelse ud over det ... [og] de forventer ikke, at USA udvider det tilladte område.« Dette er mere af galskaben.

I modsætning hertil lyder der i stigende grad advarsler om faren for atomkrig i ekspertkredse og i de alternative medier. For eksempel bragte Pressenza International Press Agency, et flersproget nyhedsbureau, i dag Schiller Instituttets udgivelse »RØD ALARM: Ukrainsk angreb på russisk tidlig varslingsradar truer med at udløse atomar verdenskrig.«

Den globale dynamik for fred omfatter også mobilisering for at stoppe folkemordet i Gaza og skabe betingelser for maksimal humanitær hjælp og for en fremtid baseret på ægte udvikling for fuld sikkerhed. Situationen i Gaza er ubeskrivelig. Israels forsvarsstyrker (IDF) fortsætter ikke kun angreb og beskydning af Rafah, men Israel overtog også i går enekontrollen over den 14 km lange Philadelphi-korridor på grænsen mellem Egypten og Gaza, hvilket giver Israel kontrol over hver eneste centimeter af Gazas grænse og smadrer enhver form for forhold til Egypten.

De seneste initiativer mod dette kommer fra Kina i samarbejde med Egypten og Den Arabiske Liga. Kina var vært for China-Arab States Cooperation Forum (CASCF) i Beijing den 29.-30. maj og modtog desuden statsbesøg fra statsoverhovederne i Egypten, Bahrain, Tunesien og U.A.E. Præsident Xi Jinping opfordrede i sin hovedtale til forummet i dag til en »bredt funderet« konference for fred i Mellemøsten. Han udtalte: »Kina støtter fuldt ud etableringen af en uafhængig stat Palæstina med fuld suverænitet baseret på grænserne fra 1967 og med Østjerusalem som hovedstad. Det støtter Palæstinas fulde medlemskab af FN og støtter en mere bredt funderet, autoritativ og effektiv international fredskonference.«

I FN's Sikkerhedsråd bliver disse tiltag bragt frem og viser USA's vedvarende modstand mod dem. I går fremsatte Algeriet på vegne af den Arabiske Gruppe en resolution i FN's

Sikkerhedsråd om våbenhvile i Gaza og omfattende humanitær bistand. U.A.E.'s udsending meddelte også, at Emiraterne snart ville indgive en resolution.

Det er bemærkelsesværdigt, at Egypten og U.A.E. er BRIKS-medlemmer sammen med Kina, som også har været aktiv i denne uge sammen med Brasilien om et initiativ til ægte fredsforhandlinger i Ukraine. Initiativet fra Kina og Brasilien tilsidesætter de foregivne forhandlinger, der er planlagt til juni i Schweiz, hvor Rusland ikke er med, og som er baseret på Zelenskyjs såkaldte »fredsforslag«.

I denne spændte verdenssituation er en af de vigtigste begivenheder i denne uge for at stoppe nedtællingen til Harmagedon, at to magtfulde amerikanske anti-krigs talsmænd har ansøgt om at blive valgt i New York: Diane Sare til det amerikanske senat og Jose Vega til den amerikanske kongres i Bronx' CD 15. Som de selv siger på mange måder: »Vælg dig selv! Tag ansvar!«

Foto: U.S. Air Force photo by Senior Airman Haley Stevens

Nyt angreb på Ruslands varslingsradar i Armavir: NATO's hvem-tør-blive-ved-længst-spil med atomvåben er i gang

Den 29. maj, 2024

Tre »ukrainske« drone-/missilangreb på en uge på Ruslands varslingsystem – det seneste tidligt om morgenen den 29. maj – har bragt verden på kanten af et sammenbrud i den globale strategiske sikkerhed og en atomkrig. Angrebene opfylder en af Ruslands erklærede politiske betingelser for at gå til modangreb med sine atomare missilstyrker. Uanset om NATO-magterne selv har beordret og leveret disse Harmagedon-lignende angreb fra Ukraine – hvilket virker mere end sandsynligt af både politiske og tekniske årsager – eller har undladt at stoppe Ukraines desperate ledelse i at iværksætte dem, er det deraf følgende »hvem-tør-blive-ved-længst-spil« med atomvåben i gang.

Natten mellem den 22. og 23. maj ramte et droneangreb med afsæt i Ukraine et af Ruslands 10 radarsystemer til tidlig varsling over horisonten – nær byen Armavir i det sydvestlige Rusland. Et andet angreb fandt sted mod et andet radaranlæg i Orsk den 26. maj, og et tredje droneangreb var rettet mod Armavir igen den 29. maj – de sidste to angreb forårsagede tilsyneladende ingen skade.

Disse angreb, som angiveligt er udført af ukrainske droner, er i virkeligheden NATO-sponsorerede angreb på Ruslands sofistikerede radarnetværk, som giver landet mulighed for at opdage indkommende ICBM-angreb med tilstrækkelig tid til at reagere. Ifølge førende eksperter på området sænker blanding af Rusland på et eller flere radarsteder tærsklen for atomkrig ved dramatisk at reducere Ruslands tilgængelige reaktionstid fra omkring 15 minutter fra opdagelse til omkring 10 minutter eller deromkring – næppe nok tid til sikkert at afgøre, om en rapporteret affyring er en sikker falsk eller den ægte vare. Ruslands stående doktrin for atomkrigsførelse er at ignorere førstnævnte og reagere med fuld kernevåbenstyrke på sidstnævnte.

Det er toppen af strategisk vanvid at spille denne form for atomart »hvem-tør-blive-ved-længst-spil« med Rusland, den stærkeste kernevåbenmagt på planeten, især under forhold, hvor

de allerede er i krig med NATO-styrker i Ukraine. Og alligevel er det præcis, hvad Washington og London gør, med det meste af NATO på slæb – alt imens de proklamerer, at »Putin bare bluffer«.

Det meste af det Globale Syd vil derimod ikke have noget at gøre med disse dødbringende krige, herunder det fortsatte blodbad i Gaza, eller med det kollapsende finansielle system, som giver næring til disse krige. Kina spiller en ledende rolle i at præsentere en alternativ tilgang: gennem sin rolle i BRIKS; sin dybtgående strategiske tilknytning til Rusland; sit arbejde med arabiske nationer om en fælles tilgang til udvikling; og senest i samarbejdet med BRIKS-medlemmet Brasilien om at præsentere en levedygtig fælles fredsplan for Ukraine, baseret på gensidig sikkerhed og udvikling for alle parter – præcis den slags tilgang, der også vil fungere i Mellemøsten, som bedst eksemplificeret ved LaRouches Oaseplan.

Schiller Instituttet lancerede en verdensomspændende »Red Alert«-pressemeldelse og mobilisering umiddelbart efter at have hørt om angrebet på Armavir den 22. maj og tog initiativ til at organisere sig for at stoppe den hurtige optrapning af krigen mellem NATO og Rusland i Europa. Den påtrængende mobilisering vil blive optrappet yderligere mod den stigende krigsfare på det kommende møde fredag den 31. maj i Den Internationale Fredskoalition (IPC), det 52. fredagsmøde i træk i denne gruppering.

Vi beder dig indtrængende om at være en del af den proces og tage andre med til IPC-mødet.

Foto: EIR

Alle videoer: Verden på afgrundens rand: For en ny westfalsk fred! Online-konference 15.-16. juni 2024 eller senere. Nu med talerlisten.

Verden på afgrundens rand: For en ny westfalsk fred!

Online-konference på www.schillerinstitute.com

15.-16. juni 2024 – Panel 1, kl. 14 dansk tid; Panel 2, kl. 18 dansk tid
eller senere

Se alle videoer nedenunder.

Tilmeld dig her for at modtage linkene, opdateringer og talerlisten.

Du kan også se konferencen her: The World on the Brink: For a New Peace of Westphalia!

Schiller Instituttets foreløbige program for den internationale konference den 15.-16. juni

Den 11. juni 2024 (EIRNS) – Schiller Instituttet offentliggjorde i dag det foreløbige program for sin internationale online-konference den 15.-16. juni, »Verden på afgrundens rand: For en ny westfalsk fred!»

Foreløbigt program OPDATERET 14-06-2024

LØRDAG den 15. juni

**Panel I: Europa efter valget til Europa-Parlamentet
(14:00-17:00; 08:00 ET)**

Ordstyrer, Dennis Speed

- Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Institutet (Tyskland)
- Chas Freeman, forsker i USA og Kina og diplomat (pensioneret) fra USA's udenrigstjeneste (USA)
- Dr. Olga Lazorkina, leder af udenrigspolitisk afdeling ved Belarusian Institute of Strategic Research (BISR), (Belarus)
- Prof. Georgy Toloraya, Direktør, Center for Asian Strategy, Institute of Economics of the Russian Academy of Sciences (Rusland)
- Caroline Galactéros, politolog (Frankrig)
- Oberstløjtnant (pensioneret) Ralph Bosshard, de schweiziske væbnede styrker; konsulent, militærstrategiske anliggender (Schweiz)
- Volker Tschapke, grundlægger og ærespræsident for det preussiske selskab Berlin-Brandenburg e.V. (Tyskland)
- Oberst (pens.) Alain Corvez, konsulent i internationale anliggender, tidligere rådgiver for det franske indenrigsministerium (Frankrig)

**Panel II: Den Globale Majoritets forventninger til udvikling
(18.00-21.00 CET; 12:00 ET)**

Ordstyrer, Dennis Speed

- Jacques Cheminade, formand for Solidarité et Progrès, tidligere fransk præsidentkandidat (Frankrig)
- H.E. Donald Ramotar, tidligere præsident for Guyana (Guyana)
- Michele Geraci, tidligere statssekretær, det italienske ministerium for økonomisk udvikling (Italien)
- Folker Hellmeyer, cheføkonom i Netfonds AG (Tyskland)
- H.E. Ambassadør Prof. Dr. Manuel Hassassian, Den Palæstinensiske Myndigheds ambassadør i Danmark (Palæstina)
- Prof. Dr. László Ungvári, tidligere præsident for Wildau University of Technology (Ungarn)
- Tre repræsentanter fra det Globale Syd, som endnu ikke er annonceret

SØNDAG den 16. juni

Panel III: Konsekvenserne af den igangværende videnskabelige revolution (14:00-17:00; 08:00 ET)

Ordstyrer, Claudio Celani

- Francois Mellet, industrial engineer, Director of Operations at Stratek Global (Sydafrika)
- Prof. Sergey Pulinets, ledende forsker, Det russiske videnskabsakademis Rumforskningsinstitut (Rusland)
- Prof. Gennady Aksenov, S.I. Vavilov Institut for Videnskabs- og Teknologihistorie ved Det Russiske Videnskabsakademi, Afdeling for jordvidenskabernes Historie (Rusland)

Panel IV: Menneskehedens rige kulturer og den kommende gyldne renæssance (18.00-21.00; 12:00 ET)

Ordstyrer, Megan Dobrodt

- Jacques Cheminade, formand for Solidarité et Progrès, tidligere fransk præsidentkandidat; »The Culture of Peace« (Frankrig)
- Harley Schlanger, næstformand for bestyrelsen, Schiller Institutet – USA; »Hvordan den offentlige mening manipuleres« (Tyskland)
- Sophie Tanapura, Maestra-sopran, grundlægger af Metropolitan Opera of Bangkok (Thailand)
- Karel Vereycken, maler og gravør, kunsthistoriker, Schiller Institutet-Frankrig; »Samarbejde om verdens kulturarv: en vigtig nøgle til verdensfred« (Frankrig)

Man kan også se den på denne side.

Alle tegn peger på en storm! Vestens kollektive forsøg på at forfægte det neoliberale systems globale dominans efter afslutningen af Den kolde Krig har været en rungende fiasko. Størstedelen af nationerne var på ingen måde parate til at acceptere den »historiens afslutning«, som Francis Fukuyama havde annonceret for tidligt, og som landene i det Globale Syd blot opfattede som en fortsættelse af den kolonialistiske politik. De måder, hvorpå man forsøgte at cementere den unipolære verdensorden, fra farvede revolutioner, interventionskrige eller ensidige sanktioner med henblik på regimeskift, til brug af dollaren som våben, havde en enorm boomerang-effekt. I stedet for at acceptere vestlige neoliberale værdier vendte nationerne i Asien, Afrika og Latinamerika sig mod deres egne kulturelle traditioner og er nu, hjulpet af Kinas økonomiske fremgang, i gang med at opbygge deres egne økonomiske systemer baseret på suverænitet

og lighed.

Men i stedet for at støtte det Globale Syds bestræbelser, som for længst er blevet den Globale Majoritet, på at overvinde fattigdom og underudvikling gennem industriel udvikling (hvilket også ville løse flygtningekrisen på den eneste humane måde), insisterer det såkaldte kollektive Vesten på »fortællingen« om, at det er en kamp mellem »demokratierne« og de »autoritære diktaturer«, at Rusland fører en »uprovokeret angrebskrig« mod Ukraine, og at Israel blot udøver sin »ret til selvforsvar« i Gaza. For at forsvare disse »fortællinger« undermineres forfatningsmæssige rettigheder som retten til ytringsfrihed, forbuddet mod censur og retten til forsamlingsfrihed.

Det er forbløffende at se, hvor fuldstændig ude af stand etablissementet i det kollektive Vesten er til at erkende fiaskoen i deres politik og foretage de nødvendige korrektioner! Efter mere end et dusin sanktionspakker er Rusland ikke »ruineret«, men den europæiske økonomi er ved at kollapse, især Tyskland! Efter stadig mere omfattende våbenleverancer, som for længst har bragt Vesten op på eller forbi det punkt, hvor de er en del af krigen, står det klart, at Ukraine ikke kan vinde. Rusland har nu gennemført sin første militærøvelse med sine taktiske atomvåben som en reaktion på den franske præsident Emmanuel Macrons trussel om at sende NATO-tropper til Ukraine og på den britiske udenrigsminister David Camerons og den amerikanske udenrigsminister Antony Blinkens anbefaling om, at Ukraine skal bruge vestligt leverede missiler til at angribe Rusland. Efter at Vesten i otte måneder har set på krigsforbrydelserne i Gaza, har ICJ og ICC nu grebet ind for at stoppe det igangværende folkemord, fordi det synes at være blevet klart for nogle kræfter, at de dobbeltstandarder, der hidtil er blevet tolereret, ødelægger hele den internationale ordens legitimitet.

I dag står vi på randen af den potentielt største katastrofe i

menneskehedens historie. Hvis vi ikke overvinder den geopolitiske konfrontation mellem Vesten og Rusland og Kina, er der en meget kort afstand til optrapning til en ny verdenskrig, hvor den sikre brug af atomvåben vil resultere i en atomvinter og udryddelse af den menneskelige art.

Det tektoniske skift, der er forårsaget af den absolutte beslutsomhed hos nationerne i det Globale Syd om at forfægte deres ret til suveræn udvikling, repræsenterer også en monumental mulighed for at overvinde krisen. Først må vi sikre, at folk i Europa og USA lærer om den nye »Bandung-ånd«, der inspirerer nationerne i det Globale Syd, og derefter må vi påvise de enorme muligheder, der byder sig til, hvis vi samarbejder med disse stater om deres udvikling.

De næste seks måneder vil være af allerstørste betydning for menneskehedens fortsatte eksistens: NATO- og SCO-topmøderne i juli, BRIKS-topmødet i Rusland i oktober, det amerikanske præsidentvalg i november. I løbet af denne tid må det lykkes os at sætte idéen om en ny global sikkerheds- og udviklingsarkitektur på den internationale dagsorden, som tager hensyn til alle planetens nationers interesser, hvis vi skal forhindre den ekstreme polarisering af verdensordenen i to adskilte og urokkelige blokke, så den bryder helt sammen.

Schiller Instituttets kommende konference vil derfor samle talere og kræfter, der er forenet i intentionen om at finde en vej ud af krisen ved at præsentere et nyt paradigme for den næste æra i den menneskelige udvikling.

Panel 1: Den største forandring i verdenshistorien

Panel 2: Den Globale Majoritets forventninger til udvikling

Panel 3: Betydningen af den igangværende videnskabelige revolution

Panel 4: Rigdommen i menneskehedens kulturer og den kommende gyldne renæssance

Tilmeld dig her for at modtage linkene, opdateringer og talerlisten.

Den atomare optrapning fortsætter

Den 27. maj 2024

Kampagnen mod Ruslands atomare varslingsystem ser ud til at fortsætte. I går kom der rapporter om et forsøg på droneangreb rettet mod endnu en russisk radarstation, denne gang i Orenburg-regionen der grænser op til Kasakhstan, omkring 1.500 km øst og nord for Armavir-stationen, som blev beskadiget af et droneangreb natten mellem den 22. og 23. maj. Ifølge topwar.ru, et pro-russisk militært nyhedssite, faldt en drone angiveligt ned over landsbyen Gorkovskoye, ca. 6 km øst for radarstationen. Ifølge southfront.org bekræfter satellitbilleder, at der ikke er sket skade på radaranlægget.

Ukraines militære efterretningstjeneste, GUR, tager æren for dette langtrækkende angreb, som tilbagelagde »rekordhøje« 1.800 km, og fortæller ukrainske medier gennem en unavngiven kilde, at den var ansvarlig for angrebet i Orenburg såvel som i Armavir. Den militære efterretningskilde fortalte Kyiv Independent, at konsekvenserne af angrebet den 26. maj stadig er ved at blive afklaret.

Ifølge en rapport i gårsdagens London Sunday Telegraph giver Armavir-angrebet anledning til »alarm« i Vesten. The Telegraph citerer Mauro Gilli, seniorforsker ved Center for Security Studies ved ETH Zürich, som udtalte, at droneangrebet havde været en taktisk succes, fordi det vil tvinge Rusland til at omplacere luftforsvarssystemer, og det markerede også, at

ingen russiske militæranlæg var urørlige. »Vi kan diskutere effektiviteten og fordelene, men strategisk set er der logik i det,« sagde han.

Andre vestlige analytikere var dog mere tøvende og sagde, at Ukraine burde undgå at angribe Ruslands nukleare infrastruktur, fortsætter The Telegraph.

»Det er ikke en klog beslutning fra Ukraines side«, sagde Hans Kristensen, direktør for Nuclear Information Project hos Federation of American Scientists. »Bombefly og militære anlæg generelt er anderledes, fordi de bruges til at angribe Ukraine.«

Thord Are Iversen, en norsk militæranalytiker, sagde, at det ikke var »en særlig god idé at ramme en del af Ruslands atomare varslingsystem ... især ikke i en tid med spændinger.«

»Det er i alles interesse, at Ruslands varslingsystem for ballistiske missiler fungerer korrekt,« sagde han.

Radarangreb opfylder Ruslands betingelser for brug af atomvåben

Den 27. maj 2024

Betingelserne for at Rusland kan bruge atomvåben er beskrevet tydeligt i »Grundlæggende principper for Den Russiske Føderations statspolitik om atomar Afskrækkelse«, en bekendtgørelse, der blev underskrevet af præsident Vladimir Putin den 2. juni 2020 og er aktiv i dag.

Afsnit III, »Betingelser for Den Russiske Føderations overgang til brug af af atomvåben« opstiller følgende betingelser under punkt 19:

»a) ankomst af pålidelige data om en affyring af ballistiske missiler, der angriber Den Russiske Føderations og/eller dens

allieredes territorium;

»b) en modstanders brug af atomvåben eller andre typer masseødelæggelsesvåben mod Den Russiske Føderation og/eller dens allierede;

»c) angreb fra en modstander mod kritiske statslige eller militære anlæg i Den Russiske Føderation, hvis afbrydelse ville underminere atomstyrkernes reaktionshandlinger;

»d) aggression mod Den Russiske Føderation med brug af konventionelle våben, når selve statens eksistens er i fare.«

Angrebene på russiske strategiske radarstationer kan anses for at falde ind under punkt c, da disse angreb kan forårsage forstyrrelser, »som vil underminere atomstyrkernes reaktionshandlinger.«

Foto: kremlin.ru

Politisk orientering den 28. maj 2024 med formand Tom Gillesberg Ukrainsk angreb på russisk varslingsradar truer med at udløse nuklear verdenskrig

Politisk orientering den 28. maj 2024 med formand Tom Gillesberg

Læs og del pressemeddelelsen: RØD ALARM: Ukrainsk angreb på russisk varslingsradar truer med at udløse en global atomkrig

<https://schillerinstitut.dk/si/2024/0...>

Kontakt os: +45 53 57 00 51; si@schillerinstitut.dk

Dansk: www.schillerinstitut.dk

Præsentationsvideo: Schiller Instituttet: Fred Gennem
Udvikling: • Schiller Institut trailer: Fred genne...

Andre vigtige hjemmesider: English: www.schillerinstitute.com

www.laroucheorganization.com

www.larouchepub.com

www.larouchepub.com/eiw

eir.news

Ingen vinder et atomart hvem-tør-blive-ved-længst-spil: Menneskelighed, ikke brutalitet, må sejre

Den 27, maj 2024

Uforsvarlige angreb på de russiske strategiske styrkers varslingsystemer for missilangreb risikerer at ødelægge menneskeliv på verdensplan. Ruslands politik om brug af atomvåben omfatter som en af betingelserne et "angreb fra en

modstander mod kritiske statslige eller militære anlæg i Den Russiske Føderation, hvis afbrydelse ville underminere atomstyrkernes reaktionshandlinger [fremhævelse tilføjet].” Det er vanvittigt at angribe det system, der er designet til at advare om affyring af atommissiler; der kan nu opstå en situation, hvor russiske strategiske styrker opfatter et atomangreb og har et ekstremt kort tidsvindue til at beslutte sig for at undlade at iværksætte det modangreb, der ligger i atomafskrækkelsen.

Ukraines militære “efterretningstjeneste” har taget æren for et forsøg på at angribe en anden radarinstallation, 1.800 km inde i Rusland, tæt på Kasakhstan. Hvis interesser er der tale om? Bestemt ikke Ukraines befolkning, som lever under Zelenskyjs luner, hvis præsidentperiode allerede er udløbet. Er han bekymret for, at de rædsler, der påføres Rafah, vil aflede opmærksomheden fra hans tabende, håbløse konflikt?

Forstår de, der leger atomart hvem-tør-blive-ved-længst, hvad der står på spil?

Den russiske ambassadør i USA, Anatoly Antonovs, svar på spørgsmål fra Newsweek den 5. maj 2022 giver et stadig relevant svar:

“Den nuværende generation af NATO-politikere tager tydeligvis ikke atomtruslen alvorligt. I den forbindelse vil jeg gerne citere de sovjetiske og amerikanske ledere, som gennemlevede Anden Verdenskrig og af egen erfaring vidste, hvad millioner af menneskers blod og pinsler er.

“I marskal Rodion Malinovskys notesbog, [som var] forsvarsminister i U.S.S.R. (1957-1967), står der: ‘Vi har et stort behov for militære intellektuelle. Ikke bare højtuddannede officerer, men folk, der mestrer avanceret kultur i hjerte og ånd, et humanistisk livssyn. [Det] moderne våben med en så destruktiv kraft kan ikke overlades til en dygtig person, der udelukkende har et fast greb. For at

håndtere det har man brug for et klart hoved, der er i stand til at forudse konsekvenserne, samt et sindigt hjerte – det vil sige et kraftfuldt moralsk instinkt.

“John F. Kennedy, USA’s daværende præsident, kommenterede på sin side forholdet til Sovjetunionen efter den caribiske krise: “Hvis vi ikke kan afslutte vores uoverensstemmelser nu, kan vi i det mindste hjælpe med at gøre verden sikker for mangfoldighed. For når alt kommer til alt, er vores mest grundlæggende fællesnævner, at vi alle bor på denne lille planet. Vi indånder alle den samme luft. Vi værner alle om vores børns fremtid. Og vi er alle dødelige.”

Denne publikations bestræbelser på at udbrede kendskabet til den eksistentielle fare i øjeblikket gennem artiklen: “Ukrainian Strike on Russian Early Warning Radar Threatens To Unleash Nuclear World War” må forstærkes internationalt, og nye visioner for verden skal gennemføres, før tiden løber ud. Helga Zepp-LaRouche havde mulighed for at udtrykke en sådan vision i sit interview i Global Times, der blev offentliggjort den 22. maj.

Foto: John F. Kennedy and Nikita Khrushchev

Hvilket lederskab er der for fred i den tiltagende skygge af verdenskrig?

26. maj 2024

Schiller Instituttet har med sin verdensomspændende udgivelse søndag morgen taget initiativ til at udfordre og stoppe en

pludselig og hurtig optrapning af krigen mellem NATO og Rusland i Europa i retning af en atomkrig.

Helga Zepp-LaRouche og Schiller Instituttet mobiliserede straks, da de blev opmærksomme på et angreb, tilsyneladende natten mellem den 22. og 23. maj, på et af de russiske radarsystemer til overvågning af horisonten, som er bygget til at give tidlig advarsel om indkommende ballistiske missiler. Det er ikke klart, hvor meget systemet blev beskadiget, og Rusland har ikke reageret offentligt, hverken fra officielt hold eller i medierne. Det betyder heller ikke noget, om angrebet angiveligt blev udført af droner eller missiler fra Ukraine.

Angreb på en atommagts tidlige varslingsradarer eller overvågningssatellitter, eller andre forsøg på at forringe en sådan magts evne til at "se" missilangreb, er midler til en potentiel atomkrig. Og dette angreb den 22.-23. maj var tydeligvis det andet inden for en måned, der var rettet mod varslingsradarer.

Schiller Instituttets umiddelbare "plovfure" til at ændre situationen vil være mødet fredag den 31. maj i International Peace Coalition (IPC); det mobiliserer for at bringe så mange som 500 lokale ledere for fred fra hele verden til det yderst vigtige møde for at afsløre, hvad der sker, og drøfte de nødvendige løsninger. Dette er IPC's 52. fredagsmøde i træk; det har koncentreret sig om at afslutte den forfærdelige krig i Gaza. Men også her er truslen om at bruge atomvåben mod Hamas og Iran blevet rejst af en israelsk minister – og støttet af en amerikansk senator. Begge krige udgør en trussel om en verdenskrig.

Militær- og våbenekspertes, som bidrog til Schiller Instituttets offentlige advarsel den 26. maj, insisterer på, at dette forsøg på at deaktivere Ruslands varslingsystem ikke har nogen betydning for konflikten mellem Rusland og Ukraine, men snarere er en udløser for en krig mellem NATO og USA

Ukrainsk angreb på russisk varslingsradar truer med at udløse global atomkrig

Den 25. maj 2024 – I løbet af onsdag aften og torsdag morgen [22.-23. maj] ramte ukrainske droner Armavir-radarstationen i Ruslands sydvestlige Krasnodar Krai-region, en del af Ruslands tidlige advarselsradarsystem, der er konstrueret til at opdage et indkommende ICBM-angreb. Denne radar er en af søjlerne i Ruslands atomare beredskabssystem, som sammen med andre lignende installationer spiller en eksistentiel rolle i den russiske føderations strategiske sikkerhed. Langt ud over optrapningen af spændingerne med Ukraine alene har dette angreb nu bragt verden endnu et skridt tættere på randen af en atomar krig.

Den russiske senator og tidligere Roscosmos-chef Dmitry Rogozin reagerede på denne udvikling ved at bemærke, at selvom man kunne forestille sig, at en ukrainer stod bag, så er det i virkeligheden Washington, der har "hyret en uansvarlig bandit" til at udføre sit beskidte arbejde. "Således står vi ikke kun på afgrunden, men på selve kanten, ud over hvilken, hvis fjenden ikke stoppes i sådanne handlinger, et uigenkaldeligt sammenbrud af atommagternes strategiske sikkerhed vil begynde," skrev Rogozin på sin Telegram-kanal.

Dette vanvid må stoppes nu. Armavir-angrebet fandt sted kun få dage efter, at Rusland havde gennemført højt profilerede taktiske militærøvelser med atomvåben, som om de ville erklære over for præsident Putin: "Du bluffer." At spille et atomart hvem-tør-blive-ved-længst-spil og samtidig true med at ødelægge en atom-supermagt, som allerede er i krig, truer med at udslette hele den menneskelige art.

Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche henledte

i sin tale til et møde i Den Internationale Fredskoalition den 24. maj folks opmærksomhed på løsningerne på krisen. Hun insisterede på, at vi må gøre op med Vestens tro på geopolitik, som har fået folk til at tro, at Rusland og Kina er vores fjender, og i stedet etablere en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der respekterer alle nationers interesser. "Hvis det ikke kan overvindes, er jeg bange for, at chancen for at vi ender i tredje verdenskrig, nærmer sig 100 %," udtalte hun.

Talrige militær- og efterretningspecialister, som Schiller Instituttet har rådført sig med, har udtrykt alvorlig bekymring over betydningen af Armavir-angrebet og dets konsekvenser:

"Det russiske satellitbaserede varslingsystem er meget begrænset og kan ikke bruges til at dække de blinde vinkler, der er skabt af skader på radaren. Radarvarslingskorridorerne i Atlanterhavet, Stillehavet og det nordlige område er vigtigere, og russerne har også radarer i Moskva. Men radarerne i Moskva vil først opfange trusler på et senere tidspunkt, hvilket resulterer i endnu kortere advarsels- og beslutningstid – og dermed øger risikoen for en katastrofal ulykke.

"Kommandørerne for de strategiske raketstyrker, som tjener de politiske ledere, vil være meget, meget bekymrede, og de vil ikke have andet valg end at behandle denne situation som meget alvorlig. De vil næsten helt sikkert vælge at operere deres atomslagstyrker på et højere beredskabsniveau, hvilket yderligere vil øge risikoen for ulykker, der kan føre til en utilsigtet global atomkrig." – Dr. Theodore Postol, professor emeritus i videnskab, teknologi og national sikkerhed ved Massachusetts Institute of Technology, atomvåbenekspert:

"USA er begyndt at rette missilangreb mod det russiske atomare tidlige varslingsystem (EWS), som består af en række jordbaserede radarer og satellitter ... ALLE sådanne angreb mod

disse EWS-systemer kan udløse det russiske atomare reaktionssystem. Så dette USA-rettede angreb er vanvittigt farligt. Washington leger atomar "tøsedreng" med Rusland.

"Det angrebne sted var inden for rækkevidde af det amerikanske ATACMS; jeg ved ikke, om andre lignende russiske anlæg er inden for rækkevidde af ATACMS eller måske endda de tyske Taurus-missiler, som har en længere rækkevidde end ATACMS og de britiske Storm Shadow-missiler. Desværre finder vi måske snart ud af det, da galningene i Washington, Kiev og Bruxelles synes fast besluttet på at starte 3. verdenskrig."

– Steven Starr, professor, University of Missouri, ekspert i atomkrig

"Der er tydeligvis kræfter i Ukraine og også i NATO, som er parate til at tage risikoen for en direkte militær konfrontation mellem NATO og Rusland. Tyske politikere ville gøre klogt i at tage russernes advarsler om en ny verdenskrig alvorligt og sikre, at de sidste røde linjer ikke overskrides. Som et moderne industriland i hjertet af Europa er Tyskland uegnet til krig i en større europæisk konflikt – selv uden atomvåben. Tyske politikere må gøre alt, hvad der står i deres magt, for at nedtrappe den stigende militære konfrontation og forpligte sig til en diplomatisk løsning på konflikten."

– Oberst (ret.) Prof. Dr. Wilfried Schreiber, Senior Research Fellow ved WeltTrends Institute for International Politics, Potsdam, Tyskland

"Dette er en fortsættelse af det mønster, hvor NATO-styrkerne erkender, at de er ved at tabe krigen i Ukraine, hvor de skrøbelige forsvarslinjer bryder sammen, og NATO's svar er at optrappe. Det er ikke tilfældigt, men meget bevidst. Det er ikke det første angreb på den russiske atomtriade. De ideologiske folk ser deres verden smuldre, efter at de har hejst regnbueflaget over konservative lande og [ført] evige krige. De er paniske og kunne finde på at optrappe til

atomkrig for at komme ud af kniben. De tager en række små skridt og svarer, at "de ikke gør noget ved det", og så bliver de ved med at tage små skridt, indtil en af dem træder på en landmine, og vi er i tredje verdenskrig. Jeg har sagt det, Helga [Zepp-LaRouche] har sagt det. Putin er meget opmærksom på den manglende sammenhæng i Vesten, som bliver ved med at påstå, at han bare rasler med sablen, men det gør han ikke – han informerer Vesten om den farlige virkelighed."

– Oberst (ret.) Richard H. Black, tidligere delstatssenator fra Virginia

"Jeg forventer, at det amerikanske militær, som står i en afgørende situation, vil opføre sig mere fornuftigt og bevidst end de civile."

– General (pens.) Dominique Delawarde, efterretningsekspert, Frankrig

"Dette kunne helt klart ikke være sket uden fuld amerikansk støtte. Jeg kan ikke udtale mig fyldestgørende, før jeg ved mere, men det er tydeligvis en optrapning, og jeg vil se nærmere på det."

– Graham Fuller, tidligere diplomat, CIA-officer og næstformand for National Intelligence Council

"De er på en optrappende trademølle, især efter det Blinken sagde til Ukraine – at de kunne 'gøre, hvad de vil med deres missiler'. Det demonstrerer det uansvarlige amerikanske lederskab. Vi er på vej mod den atomare optrapning. Vesten står over for et nederlag i Ukraine, og derfor optrapper de for at undgå et nederlag."

– Prof. Richard Sakwa, professor emeritus i russisk og europæisk politik, Kent University (UK); uhyre produktiv forfatter om Rusland og Ukraine.

Foto: Roger H. Goun. CC3.0

Schiller Instituttets pressemeddelelse: RØD ALARM: Ukrainsk angreb på russisk varslingsradar truer med at udløse en global atomkrig

Ikke korrekturlæst

25. maj 2024 . I løbet af onsdag aften og torsdag morgen [22.-23. maj] ramte ukrainske droner Armavir-radarstationen i Ruslands sydvestlige Krasnodar Krai-region, en del af Ruslands tidlige advarselsradarsystem, der er konstrueret til at opdage et indkommende ICBM-angreb. Denne radar er en af søjlerne i Ruslands nukleare beredskabssystem, som sammen med andre lignende installationer spiller en eksistentiel rolle i den russiske føderations strategiske sikkerhed. Langt ud over optrapningen af spændingerne med Ukraine alene har dette angreb nu bragt verden endnu et skridt tættere på randen af en atomar krig.

Den russiske senator og tidligere Roscosmos-chef Dmitry Rogozin reagerede på denne udvikling ved at bemærke, at selvom man kunne forestille sig, at en ukrainer stod bag, så er det i virkeligheden Washington, der har "hyret en uansvarlig bandit" til at udføre sit beskidte arbejde. "Således står vi ikke kun på afgrunden, men på selve kanten, over hvilken, hvis fjenden ikke stoppes i sådanne handlinger, et uigenkaldeligt sammenbrud af atommagternes strategiske sikkerhed vil

begynde,” skrev Rogozin på sin Telegram-kanal.

Dette vanvid skal stoppes nu. Armavir-angrebet fandt sted kun få dage efter, at Rusland havde gennemført højt profilerede taktiske militærøvelser med atomvåben, som om de ville erklære over for præsident Putin: “Du bluffer.” At spille en slags atom-kylling og samtidig true med at ødelægge en atom-supermagt, som allerede er i krig, truer med at udslette hele den menneskelige art.

Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche henledte i sin tale til et møde i Den Internationale Fredskoalition den 24. maj folks opmærksomhed på løsningerne på krisen. Hun insisterede på, at vi må gøre op med Vestens tro på geopolitik, som har fået folk til at tro, at Rusland og Kina er vores fjender, og i stedet etablere en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der respekterer alle nationers interesser. “Hvis det ikke kan overvindes, er jeg bange for, at chancen for, at vi ender i tredje verdenskrig, nærmer sig 100 %,” udtalte hun.

Talrige militær- og efterretningsspecialister, som Schiller Instituttet har rådført sig med, har udtrykt alvorlig bekymring over betydningen af Armavir-angrebet og dets konsekvenser:

“Det russiske satellitbaserede varslingsystem er meget begrænset og kan ikke bruges til at dække de blinde vinkler, der er skabt af skader på radaren. Radarvarslingskorridorerne i Atlanterhavet, Stillehavet og det nordlige område er vigtigere, og russerne har også radarer i Moskva. Men radarerne i Moskva vil først opfange trusler på et senere tidspunkt, hvilket resulterer i endnu kortere advarsels- og beslutningstid – og dermed øger risikoen for en katastrofal ulykke.

“Kommandørerne for de strategiske raketstyrker, som tjener de politiske ledere, vil være meget, meget bekymrede, og de vil

ikke have andet valg end at behandle denne situation som meget alvorlig. De vil næsten helt sikkert vælge at operere deres atomslagstyrker på et højere beredskabsniveau, hvilket yderligere vil øge risikoen for ulykker, der kan føre til en utilsigtet global atomkrig.” – Dr. Theodore Postol, professor emeritus i videnskab, teknologi og national sikkerhed ved Massachusetts Institute of Technology, atomvåbenekspert:

“USA er begyndt at rette missilangreb mod det russiske atomare tidlige varslingsystem (EWS), som består af en række jordbaserede radarer og satellitter ... ALLE sådanne angreb mod disse EWS-systemer kan udløse det russiske atomare reaktionssystem. Så dette USA-rettede angreb er vanvittigt farligt. Washington leger atomar kylling med Rusland.

“Det angrebne sted var inden for rækkevidde af det amerikanske ATACMS; jeg ved ikke, om andre lignende russiske anlæg er inden for rækkevidde af ATACMS eller måske endda de tyske Taurus-missiler, som har en længere rækkevidde end ATACMS og de britiske Storm Shadow-missiler. Desværre finder vi måske snart ud af det, da galningene i Washington, Kiev og Bruxelles synes fast besluttet på at starte 3. verdenskrig.”

– Steven Starr, professor, University of Missouri, ekspert i atomkrig

“Der er tydeligvis kræfter i Ukraine og også i NATO, som er parate til at tage risikoen for en direkte militær konfrontation mellem NATO og Rusland. Tyske politikere ville gøre klogt i at tage russernes advarsler om en ny verdenskrig alvorligt og sikre, at de sidste røde linjer ikke overskrides. Som et moderne industriland i hjertet af Europa er Tyskland uegnet til krig i en større europæisk konflikt – selv uden atomvåben. Tyske politikere må gøre alt, hvad der står i deres magt, for at nedtrappe den stigende militære konfrontation og forpligte sig til en diplomatisk løsning på konflikten.”

– Oberst (ret.) Prof. Dr. Wilfried Schreiber, Senior Research

Fellow ved WeltTrends Institute for International Politics,
Potsdam, Tyskland

“Dette er en fortsættelse af det mønster, hvor NATO-styrkerne erkender, at de er ved at tabe krigen i Ukraine, hvor de skrøbelige forsvarslinjer bryder sammen, og NATO's svar er at optrappe. Det er ikke tilfældigt, men meget bevidst. Det er ikke det første angreb på den russiske atomtriade. De ideologiske folk ser deres verden smuldre, efter at de har hejst regnbueflaget over konservative lande og [ført] evige krige. De er paniske og kunne finde på at optrappe til atomkrig for at komme ud af kniben. De tager en række små skridt og svarer, at “de ikke gør noget ved det”, og så bliver de ved med at tage små skridt, indtil en af dem træder på en landmine, og vi er i tredje verdenskrig. Jeg har sagt det, Helga [Zepp-LaRouche] har sagt det. Putin er meget opmærksom på den manglende sammenhæng i Vesten, som bliver ved med at påstå, at han bare rasler med sablen, men det gør han ikke – han informerer Vesten om den farlige virkelighed.”

– Oberst (ret.) Richard H. Black, tidligere delstatssenator fra Virginia

“Jeg forventer, at det amerikanske militær, som står i en afgørende situation, vil opføre sig mere fornuftigt og bevidst end de civile.”

– General (ret.) Dominique Delawarde, efterretningsekspert, Frankrig

“Dette kunne helt klart ikke være sket uden fuld amerikansk støtte. Jeg kan ikke udtale mig fyldestgørende, før jeg ved mere, men det er tydeligvis en optrapning, og jeg vil se nærmere på det.”

– Graham Fuller, tidligere diplomat, CIA-officer og næstformand for National Intelligence Council

“De er på en optrappende trædemølle, især efter det, Blinken

sagde til Ukraine – at de kunne ‘gøre, hvad de vil med deres missiler’. Det demonstrerer det uansvarlige amerikanske lederskab. Vi er på vej mod den atomare optrapning. Vesten står over for et nederlag i Ukraine, og derfor optrapper de for at undgå et nederlag.”

– Prof. Richard Sakwa, professor emeritus i russisk og europæisk politik, Kent University (UK); produktiv forfatter om Rusland og Ukraine.

Foto: Roger H. Goun. CC3.0
<<https://creativecommons.org/licenses/by/3.0/>>

Den Internationale Fredskoalition Møde nr. 51 med Helga Zepp-LaRouche, fredag den 24. maj 2024

Ikke korrekturlæst

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Tak. Lad mig først sige ” Goddag” til jer alle. Siden vi startede dette ugentlige opkald, har man faktisk haft en fornemmelse af, at historien bliver stadig mere fortættet. Det, jeg mener med det, er, at rytmen i udviklingen bliver mere intens, så det virkelig ser ud til, at historien på en eller anden måde gennemgår en faseændring. Jeg tror også, at det er det, der sker.

Det seneste eksempel på det er, at vi lige har fået nyheden, som du nævnte Anastasia, om, at Den Internationale Domstol i dag gennem sin præsident Nawaf Salam beordrede Israel til at

stoppe angrebet på Rafah i Gaza og sagde, at betingelserne for en ny nødretsordre var opfyldt. Dette var domstolens reaktion på en anmodning fra Sydafrika på grund af det igangværende angreb på Rafah og den helt utrolige forværring af forholdene i øjeblikket. Det skaber et meget interessant problem, for spørgsmålet er, om det vil blive håndhævet, og i så fald hvordan? For indtil videre er alle beslutninger fra enten ICJ eller ICC blevet blokeret i FN's Sikkerhedsråd på grund af vetoer – hovedsageligt fra USA. Så spørgsmålet er nu, hvad der vil ske med denne absolutte nødsituation, hvor mennesker bliver slagtet for øjnene af hele verden?

Det er meget interessant, fordi ICC for blot et par dage eller en uge siden udstedte arrestordrer på tre eller fire Hamas-ledere, men også på Israels premierminister Netanyahu og forsvarsminister Gallant, hvilket naturligvis blev blankt afvist af Israel og USA. Men interessant nok sagde selv Tyskland – som indtil da havde været helt på Israels og USA's side – gennem deres talsmand, at de ville acceptere ICC's afgørelse. Det er en meget interessant udvikling, fordi Tyskland befandt sig i et ægte paradoks mellem sin egen forpligtelse til at stå på Israels side uanset hvad på grund af Holocaust, som for længst havde mistet sin betydning i betragtning af, at der var et nyt folkemord i gang. Men det er klart, at presset fra det internationale samfund, hvor langt størstedelen af nationerne i FN's generalforsamling havde stemt for en palæstinensisk stat, og det faktum, at den sympati, der måtte have været for Israel efter angrebet den 7. oktober, på grund af den fortsatte brutalitet uge efter uge, måned efter måned, var fuldstændig forsvundet. Så derfor har den offentlige mening i verden ændret sig fuldstændigt. Og det ser ud til at gå op for nogle mennesker i det vestlige etablissement, at hvis man anvender en dobbeltmoral ved at fordømme afrikanske ledere og Putin, men ikke Israel og muligvis andre sager, så var det, der var i fare, ikke bare den konkrete sag, men systemets lovlighed er der måske stadig, men det var og er ved at miste sin legitimitet. Det er en

meget vigtig forskel, for når et system mister sin legitimitet, så falder alt fra hinanden.

Det er en meget interessant situation, for også fra europæisk side har Irland, Spanien og Norge for nylig stemt for Palæstina som stat, og de var ikke de første. Før det var der allerede Island, Sverige, Serbien, Albanien, Tjekkiet, Slovakiet, Hviderusland, Ukraine, Rumænien, Bulgarien og Rusland i de foregående år. Så det skaber nu en meget interessant situation. Hvis FN's Sikkerhedsråd ikke kan håndhæve ICJ's kendelse, kan den gå videre til FN's Generalforsamling. Og på grund af alt det, der er sket i den seneste tid, har der allerede været drøftelser om, at hvis Israel fortsætter med ikke at respektere alle ordrer, kan landet risikere at blive suspenderet med hensyn til deltagelse i FN's Generalforsamling. Det er kun en diskussion indtil videre, men så dramatisk er situationen.

Den anden store udvikling, som jeg mener, vi er nødt til at forholde os til, er det heldigvis mislykkede mordforsøg på Slovakiets premierminister, Robert Fico. Der er nu en efterforskning i gang i Slovakiet [for at afgøre], om det ikke var en enlig morder, men om han havde samarbejdspartnere – denne skytte Cintula – fordi hans kommunikation på de sociale medier blev fjernet to timer efter, at han var blevet arresteret, og hans kone havde ikke adgang til computeren. Dette er ikke kun Slovakiet. Der er en utrolig polarisering på grund af den store pengestrøm til Slovakiet, som går til NGO'er, der fremmer vestlige liberale værdier mod de meget traditionelle slaviske traditioner, som premierministeren og præsidenten er fortalere for.

En lignende situation findes i Serbien, i Ungarn og ikke mindst i Georgien, hvor den georgiske regering har forsøgt at vedtage en lov om gennemsigtighed, som ville tvinge ngo'erne til at afsløre deres finansieringskilde, hvis mere end 20 % af pengene kommer fra udlandet. Det er nu et stort problem, fordi den georgiske premierminister Kobakhidze i går skrev på X

(tidligere Twitter), at han havde modtaget en trussel fra en EU-kommissær, som fortalte ham, at han skulle passe på, og at Bruxelles ville være nødt til at indføre en hel masse foranstaltninger, hvis han ikke ophævede denne lovgivning. Og han burde se, hvad der skete med Fico, og være meget forsigtig. Det lød virkelig som en fuldstændig trussel. Han afslørede ikke navnet på kommissæren.

I mellemtiden afslørede kommissæren sin identitet, sandsynligvis fordi han troede, at det ville komme ud alligevel, og han forsøgte på en eller anden måde at sige, at det ikke var en trussel, men at det var ment som en venlighed, bla, bla. Men det er utroligt. Efterfølgende udsendte premierminister Kobakhidze andre erklæringer, hvor han sagde, at hele denne hændelse afslører, hvor utroligt farligt det globale krigsparti er; at det er en ekstremt farlig kraft, og at de forsøger at skabe et Maidan-lignende kaos i Georgien.

Det er helt utroligt! Her er en igangværende destabilisering af flere østeuropæiske lande, som alle er kritiske over for krigen i Ukraine og imod at sende våben til Ukraine. Ungarns premierminister Orbán har netop sagt, at Ungarn ikke vil deltage i nogen NATO-udstationering i Ukraine. Fico var naturligvis berømt for at have udtalt sig meget stærkt imod det; Serbiens præsident Vučić ligeså. Så det er en utrolig situation. Efter mordforsøget på Fico udtaler disse ledere sig faktisk og afslører, hvem der står bag denne destabiliseringsoperation. Det er uhørt, og det kan få EU til at bryde helt sammen, for det er en skandale af allerstørste betydning.

Situationen i Ukraine bliver naturligvis også mere og mere optrappet for hver dag, der går. For et par dage siden gjorde Putin alvor af sin udmelding om, at han for første gang nogensinde havde en militærmanøvre med de russiske taktiske atomvåbenstyrker i det sydlige militærdistrikt. Ikke som en rutineøvelse, men som en udtrykkelig reaktion på det, han kaldte provokationerne fra Vesten; såsom Macron, der truer med

at sende NATO-tropper til Ukraine, Cameron, der fortæller ukrainerne, at de kan bruge britiske våben til at angribe dybt inde på Ruslands territorium. Og for nylig har en gruppe kongresmedlemmer også skrevet et brev til den amerikanske forsvarsminister Austin og bedt om tilladelse til, at ukrainerne kan ramme dybt ind i Ruslands territorium, hvilket blev bakket op af udenrigsminister Blinken. Dette blev naturligvis fordømt af Rusland på det kraftigste; den russiske ambassadør i USA, Antonov, kaldte det "provokerende" og "ekstremt farligt og hensynsløst".

Så situationen på stedet for Ukraine bliver værre dag for dag. De er tydeligvis ved at tabe udmattelseskrigen, hvor de hverken har mandskab eller materiel. Så situationen er tydeligvis ved at nå det punkt, som [den tyske general (ret.) Harald] Kujat sagde for næsten et år siden, nemlig at valget står mellem forhandlinger og optrapning. Og indtil videre har vi kun set optrapning fra NATO's side.

Jeg vil gerne tilføje den tredje scene for en sådan geopolitisk konfrontation, som er Indo-Stillehavet, hvor den nye præsident i Taiwan, Lai Ching-te, efter sin valgsejr holdt en tale, som lød som en retfærdiggørelse af Taiwans uafhængighed. Det var så den udløsende faktor for, at den kinesiske flåde og det kinesiske luftvåben gennemførte øvelser omkring øen som et klart signal og en demonstration af, at de ikke vil tolerere Taiwans uafhængighed. Der skal jeg lige bemærke, at siden 1972 (måske tager jeg fejl af datoen, men jeg mener '72) har det været en international aftale, der er bekræftet af en FN-resolution om ét Kina-politikken. At man ikke har to uafhængige, ligeværdige stater, men at Taiwan er en provins i Kina. Det har været grundlaget for den internationale politik i alle disse år. Nu, hvor fortællingen har ændret sig, lader alle, som om Taiwan har ret til uafhængighed, men det er bestemt ikke tilfældet.

Så hvis man ser på alle disse situationer, som jeg kun kan komme ind på i grove træk, tror jeg, det er klart, at det

næste halve år efter al sandsynlighed bliver den afgørende periode, som historien vil afgøre. Går vi ind i en tredje verdenskrig, eller går vi ind i et nyt paradigme, hvor vi overvinder geopolitikken, så alle nationer kan leve sammen?

Markørerne i denne periode er: Mellem den 6. og 9. juni er der valg til Europa-Parlamentet, og det bliver meget turbulent. Det forventes, at de højreorienterede partier vil gå markant frem. Naturligvis vil det, jeg sagde om Slovakiet og Georgien, være en faktor i denne situation. I juli er der to store topmøder. Det ene er NATO-topmødet, og der vil NATO få meget svært ved at nå frem til noget. For efter at Afghanistan er tabt, er Ukraine nu også tabt, så de vil få meget svært ved at fastholde deres fortælling om selvidentitet osv. Så faren for en optrapning allerede før det, tror jeg, er stor. I juli er der også topmøde i Shanghai Cooperation Organization. Og så er der naturligvis optrapningen af den finansielle krigsførelse, fordi Janet Yellen lige har lagt pres på EU – jeg ved ikke, om de havde brug for det, men det gjorde hun i hvert fald. Og nu konfiskerer EU også rentegevinsterne fra de stjålne russiske aktiver, som for det meste befinder sig i europæiske banker. Putin har allerede annonceret, at Rusland vil gå imod det; at de vil konfiskere amerikanske og europæiske aktiver. Det vil have en utrolig destabiliserende effekt på det internationale finansielle system. Der var endda personer i IMF, som advarede om, at det er fuldstændig tåbeligt at gøre det, fordi det vil bringe hele systemet i dybe vanskeligheder.

Så vil det naturligvis udspille sig i efteråret, hvor man i oktober har det næste BRIKS-topmøde i Rusland. Man må forvente, at flere andre lande fra det Globale Syd vil tilslutte sig BRIKS. Det vil netop etablere det faktum, at der er et nyt fremvoksende system på vej, før det amerikanske valg. Jeg er meget bekymret for, hvem der bliver USA's næste præsident, i betragtning af at begge de store kandidater har udtalt sig imod Kina, og også de mindre kandidater har udtalt sig imod Kina. Så det tyder ikke på, at de er villige til at

indgå i en dialog, som ellers kunne være meget nem.

Det betyder, at i denne periode, de næste seks måneder, må vi som IPC sammen med andre ligesindede kræfter gøre alt, hvad vi kan, for at sætte et andet paradigme på dagsordenen; et, der overvinder geopolitik. En ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til interesserne i hvert eneste land på planeten i traditionen fra Den Westfalske Fred. Vi må absolut optrappe vores kampagne for Oase-planen i Sydvestasien som et vigtigt springbræt for en sådan ny arkitektur på globalt plan. Det er det, vi virkelig bør definere som den opgave, vi skal udføre i den næste periode, hvis verdensfreden skal reddes. Tak skal I have.

Sindet er en frygtelig ting at miste

23. maj 2024

Gårsdagens angreb på de slovakiske embedsmænds igangværende undersøgelse af mordforsøget på premierminister Robert Fico den 15. maj skulle opnå det, som mordet ikke formåede at gøre – fryse alle fornuftige, nationale impulser i Europa, der står i opposition til en fremtid med permanente geopolitiske krige mod Rusland og Kina. Det er ikke, fordi Slovakiet og Ungarn er så magtfulde, men EU har ikke knust dem – og jo længere de holder stand, jo større er faren for et længe ventet “slaveoprør” fra Europas større lande. I Slovakiets tilfælde tyder sidste års valg af Fico og præsidentvalget den 6. april af hans kollega Peter Pellegrini på, at befolkningerne kunne vælge en mere uafhængig retning.

Den 19. maj meddelte de slovakiske myndigheder, at de var i

gang med at undersøge, hvem der samarbejdede med den bevæbnede mand Juraj Cintula – et spor, der truer med at afsløre den beskidte skyggeside af den behageligt klingende proces med “farvede revolutioner”. Alt tyder på, at vestlig skabelse og finansiering af “utilfredse” borgere, måske provokeret af nogle faktiske klager, men domineret af emner, der er valgt til dem, designet til at holde dem i en evig tilstand af raseri, er centralt for det fænomen, der fremstår som den formodede “ensomme ulv”-skytte. Og meget udemokratiske attentater har alt for ofte været musklerne bag disciplineringen af politikere.

I går meddelte Meta/Facebook mærkeligt nok, at de slovakiske myndigheder tager fejl, at Cintula ikke har nogen samarbejdspartnere – men deres klodsede fortælling blev let miskrediteret, og man kan undre sig over, hvor stor desperationen er i disse kredse. Bloomberg har “afvejet” “russisk desinformation”, og moralen i historien er, at der ikke er noget bevis for, at attentatmanden handlede for Ukraine – som om den bevæbnede mand ikke allerede var blevet fanget på kamera, hvor han kaldte Fico en forræder og krævede flere våben til Ukraine.

I dag sagde Georgiens premierminister Irakli Kobakhidze – geopolitikernes primære mål for et kup – at en EU-kommissær havde fortalt ham, at han skulle følge programmet, ellers ville han få “Fico-behandlingen”. (Formuleringen var: “Du har set, hvad der skete med Fico, og du bør være meget forsigtig.”) Programmet gik ud på, at Georgien skulle opgive dets bestræbelser på gennemsigtighed for at få NGO’er med mindst 20 % udenlandsk finansiering til at registrere sig som en “organisation, der varetager en fremmed magts interesser”. I mellemtiden leder de udenlandsk finansierede organisationer protesterne og optøjerne for at bevare hemmeligholdelsen af deres finansiering! Kobakhidze gik videre: “Parallellen til mordforsøget på Robert Fico minder os om, at vi, i form af Det Globale Krigsparti, har at gøre med en ekstremt farlig

kraft....” Forestil dig for eksempel, at John F. Kennedy havde overlevet kuglerne, og at der var en chance for at samle nationer om at rydde ud i sådanne udsatte netværk.

I Iran i dag – ud over at 3 millioner mennesker deltog i begravelsen af deres afdøde præsident Ebrahim Raisi og delegationer fra 68 nationer, herunder 10 statsoverhoveder – var der også en kortfattet præsentation af Jason Ross, Schiller Instituttets videnskabelige rådgiver om LaRouches “Oaseplan”, til en gruppe ledere af Irans “Organisation til forsvar af Voldsofre”. At gøre de store ørkenområder grønne, centreret om rigelig atomenergi og massiv afsaltning af havvand, var lige så usædvanlig og fuldstændig ligetil som Georgiens premierministers indgriben i dag.

En del af rapporten om begivenheden forklarede, at “det første spørgsmål i spørgerunden kom fra en ung, livlig kvinde: “Da jeg først fik links til denne plan, fandt jeg den så attraktiv, at jeg begyndte at undersøge den og kom til min egen konklusion, at det er en inkluderende, omfattende plan”, sagde hun. “Og alle nabolandene vil få gavn af den. Så mit spørgsmål er: Hvad er forhindringerne ud over USA, som du nævnte? Ross nævnte tre vigtige: 1) briternes historiske rolle i at manipulere konflikter i regionen som et middel til kontrol for at forhindre landforbindelser i denne korsvej i verden; 2) vestlige landes modstand mod infrastruktur og vækst generelt; og 3) forestillingen om ‘knaphed’ eller miljøforkæmpernes afvisning af det menneskelige sinds kreativitet til at skabe nye ressourcer.”

Det er sandt, at sindet er en frygtelig ting at miste, og det er også sandt, at USA’s befolkning mistede fatningen, da de tillod, at en præsident blev myrdet i 1963, og hvad værre var, at de vidste, at de gik med til en løgn. Det er også sandt, at et stort øjeblik i historien i dag ville være en forfærdelig ting at spille.

Det er et bevidst valg at indgyde optimisme i denne lidende

verden – men uansvarligt at give folk forhåbninger uden at være i stand til at levere varen. Så tag den bevidste beslutning at mestre “Oase-planen”, som om dit liv afhang af den. Eller endnu bedre, som om din nabos liv afhang af det.

Foto: Wynand Uys / Unsplash

Vil ICC's arrestordrer mod Netanyahu og Gallant gøre en ende på belejringen af Gaza?

Webcast-dialog med Helga Zepp-LaRouche, formand for Schiller Instituttet

Onsdag den 22. maj 2024

HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche. Hun er grundlægger af og formand for Schiller Instituttet. I dag er det onsdag den 22. maj 2024. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært. Du kan sende os dine spørgsmål og kommentarer via e-mail til questions@schillerinstitute.org, eller du kan skrive dem i chatboksen.

Helga, vi befinder os i et miljø, hvor der sker en meget betydelig udvikling med lynets hast. Vi vil forsøge at komme ind på så meget som muligt, for vi har fået en del spørgsmål. Lad os starte med en udvikling, som tydeligvis har rystet det vestlige liberale demokratiske etablissement, og det er Den Internationale Straffedomstols beslutning om at anmode om, at der udstedes arrestordrer på Israels

premierminister Benjamin Netanyahu, forsvarsminister Yoav Gallant og tre Hamas-ledere. Der var to spørgsmål, der blev stillet om dette. Det første var: "Hvorfor tror du, at Den Internationale Straffedomstol handlede nu, i modsætning til deres tidligere praksis med ikke at stille vestlige lande til ansvar?" Og for det andet var der en, der skrev: "Jeg tror ikke, det er seriøst; de vil aldrig forsøge at håndhæve det. Hvad synes du?"

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at grunden til, at det sker, er, at chefanklageren Khan, som er en britisk jurist med pakistansk baggrund – som jeg hørte et interview med og en profil – jeg synes, han er en fremragende jurist, som er overbevist om, at man er nødt til at have en afbalanceret tilgang til alle parter, hvis loven skal holdes i hævd. Og det, tror jeg, afspejler, hvad han sagde i disse interviews, at hvis man favoriserer den ene side på bekostning af den anden, så ødelægger man enhver form for lovmæssighed i systemet.

Jeg tror derfor ikke, at han bøjer sig for det enorme pres, og det henviser til det andet spørgsmål. Jeg tror, at den amerikanske kongres har iværksat en tværpolitisk indsats for at sanktionere Khan, for at sanktionere ICC, hvilket er skandaløst. Hvis man virkelig ser på det, så har den regelbaserede orden, det såkaldte liberale demokrati, en så åbenlys dobbeltmoral, at når det går ud over afrikanere, så er det OK – dette refererer til den tidligere domstolssammensætning – så er det OK. Hvis det går ud over Putin, er det OK. Men hvis det går ud over nogen, der angiveligt tilhører de vestlige demokratiers lejr, så er det antisemitisk og utilstedeligt.

Jeg tror, der er en hel liste af sådanne dobbeltstandarder, og det er ved at blive et stort diskussionsemne i sig selv, fordi det er så absolut indlysende og åbenlyst, at man ikke kan overse det. Så jeg vil gerne udtrykke mit berettigede håb om, at domstolen vil stå ved sin beslutning og ikke trække sig tilbage.

SCHLANGER: Nu går vi over til faren for krig. Dette er fra en tilhænger fra det nordlige Californien, som skriver: "Jeg har aldrig støttet på Jeffrey Sachs, men jeg så interviewet, som Sachs lavede med Mike Billington. Det var

meget, meget interessant. Sachs lader til at være enig med LaRouche-organisationen i, at vi er på vej mod tredje verdenskrig. Men så læste jeg i dag om den russiske beslutning om at gennemføre taktiske atomøvelser i nærheden af Ukraine, som de siger er blevet provokeret af USA's og NATO's udtalelser og handlinger. Og jeg siger: "Hold da helt op! Hvad kan der gøres for at stoppe denne forhastede krig?" Det er hans spørgsmål til dig, Helga.

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror ikke, det kun er professor Jeffrey Sachs, der med rette er bekymret for, at vi står på kanten af en katastrofe. Men enhver tænkende person er forbløffet, fuldstændig chokeret over, at de vestlige etableringer er fuldstændig ude af stand til at erkende resultatet af deres politik. Jeg mener, hvis du er medlem af det etablerede samfund – lad os sige i Europa eller USA – og du ser på resultatet af de sidste 30 års politik, hvad ser du så? Du ser kollapsende økonomier, i hvert fald i Europa; i USA er det måske mindre tydeligt, fordi de stadig foregiver at have en stor finansiel magt, men det er også en gigant på lerfodder, som kan styrte sammen og smuldre når som helst. Du ser et kollapsende finansielt system; du ser, at flere og flere dele af befolkningen er utilfredse med regeringerne. Du ser det kulturelle kollaps. I USA stiger selvmordsraten blandt unge. Man ser, at hele NATO's politik over for Rusland ikke har fungeret, den gav bagslag. Rusland er ikke ruineret; den russiske økonomi er i gang. Den tyske økonomi er ved at løbe panden mod muren.

Alle disse negative faktorer er resultatet af de sidste 30 års neolibérale politik. Men man ser ingen tegn på anerkendelse eller refleksion, hvor nogen af hovedpersonerne bag disse politikker ville indrømme, at "OK, det her var en fejltagelse. Den grønne dagsorden var en fejltagelse. Energiforandringen i Tyskland var en fejl." Nej, man ser ikke noget af det, men man ser mere af det samme. Hvis folk er så virkelighedsfjerne, som vi ser det lige nu, begynder man virkelig at bekymre sig om deres mentale sundhed. Og det var Albert Einstein, der sagde: "Hvis man gør det samme igen og igen og forventer et andet resultat, er det definitionen på sindssyge." Så jeg tror, at det, der skal gøres, er, at vi har brug for en mobilisering af befolkningen. Jeg tror, at denne beslutning, som Putin annoncerede for lidt siden, om at de for

første gang ville afholde manøvrer med taktiske atomvåben som svar på vestlige provokationer – ikke en rutineøvelse, men udtrykkeligt som svar på, hvad Macron havde sagt om vestlige tropper i Ukraine; Cameron sagde, at ukrainerne frit kan bruge Storm Shadow-krydsermissiler til at nå Ruslands territorium – hvilket blev gentaget igen af Blinken i den klareste form, selv efter Putins meddelelse om, at de ville afholde sådanne øvelser. Så de fordobler deres indsats. Det er en situation, der ikke kan vindes, og jeg tror, at vi er meget tæt på kanten af en katastrofe.

I den forstand glæder jeg mig over, at Jeffrey Sachs siger dette, og jeg kan kun foreslå, at der er en fremragende video lavet af det schweiziske internet-tv, [Weltwoche] World Week hedder den. Den er lavet af chefredaktøren Roger Köppel sammen med Oliver Stone . Oliver Stone, som trods alt er en dekoreret filmskaber; han modtog 3 Oscars, han blev nomineret 12 gange til Oscars. Han fremsætter en meget alvorlig advarsel og siger det samme som Sachs. Han går meget prisværdigt ind i forhistorien til krigen i Ukraine, NATO-udvidelserne og alt dette, som man ikke længere må sige i dele af Europa – i Tyskland, for eksempel, må man ikke sige, at der er en historie før den 24. februar 2022. Så jeg er taknemmelig for, at Köppel og Stone har produceret denne video. Jeg vil virkelig opfordre til, at den kommer rundt, for folk er nødt til at vågne op. Det er kun få sekunder før midnat og tredje verdenskrig.

SCHLANGER: Du lytter til Helga Zepp-LaRouche. Vi tager imod dine spørgsmål; du kan sende dem til os på questions@schillerinstitute.org, og vi har tid, så du kan sende dem ind til os.

Helga, der er spørgsmål, der går tilbage til situationen i Sydvestasien og krigsfarens der. Her er et, der kom fra to forskellige personer, det samme spørgsmål. "Hvorfor bliver Biden ikke undersøgt, eftersom USA er medskyldig som den største bidragsyder i form af våben, penge og politisk støtte til det folkemord, der udføres i Gaza?"

ZEPP-LAROUCHE: Det ved jeg ikke. Det kan komme, for nu har chefanklageren fremsat denne anbefaling om arrestordre mod Netanyahu og Gallant. Det er nu op til ICC at træffe en beslutning om den anmodning. Den verserer stadig. Hvis de

træffer en beslutning og holder sig til, hvad chefanklageren har bedt om, så kan det næste skridt være, at de regeringer, der har hjulpet dette folkedrab, også kan komme i spil. Jeg synes, vi skal vente og se, hvad der sker, for forskellen mellem dette og enhver lignende situation, som Holocaust i Tyskland for 80 år siden, er, at alle har set det. Der er ingen måde – man havde tv-stationerne, Al-Jazeera og mange andre, inde i sin stue dag for dag. Derfor er der ingen måde at dække over det på. For mange mennesker, for mange lande kender til det. Jeg vil ikke udelukke noget på nuværende tidspunkt.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål, der kom ind fra en kontakt i Irland, som henviser til, at Irland sammen med Spanien og Norge har meddelt, at de anerkender en palæstinensisk stat. Det er efter, at FN's generalforsamling med overvældende flertal stemte for at anerkende Palæstina, men USA stemte imod. Denne person skriver: "Ukraine er fortabt. Regeringerne i Europa er upopulære. Hvorfor er der ingen bevægelse i Europa for at bryde med den anglo-amerikanske kontrol? Er det penge? Er det NATO? Hvorfor ikke? Hvorfor ikke? Hvorfor?"

ZEPP-LAROUCHE: Det er naturligvis det helt store spørgsmål. For i en vis forstand kan hele verden se, hvad der sker. Hvis du taler med folk i Latinamerika, i Afrika, i Asien, stiller de alle det samme spørgsmål. Hvorfor forsvarer Tyskland, for eksempel, eller de europæiske lande generelt ikke deres egne interesser? Hvorfor giver de alt væk? Tyskland er lige nu ved at falde fra hinanden med en hastighed, der er helt overvældende. Handler den tyske regering i tysk interesse, hvilket grundlæggende ville være så hurtigt som muligt at gå efter en diplomatisk løsning i Sydvestasien, støtte Oase-planen, støtte en fredsplan for Ukraine?

Der er flere fremragende forslag på bordet. For eksempel er der Kinas 12-punkts fredsplan; så er der et nyt meget enkelt forslag fra en tidligere FN-embedsmand Alfred de Zayash, som er meget enkelt og indlysende: altid med deltagelse af alle krigens parter, naturligvis, sammenlignet med denne fuldstændig ubrugelige PR-affære, som vil blive gennemført i Schweiz i midten af juni, hvor de har inviteret alle undtagen

Rusland, hvilket betyder, at denne begivenhed vil være en fiasko lige fra det øjeblik, den starter. Fra BRIKS-landene har Brasilien, Rusland, Kina og Sydafrika naturligvis allerede meddelt, at de ikke kommer. Modi meddelte, at Indien vil sende en repræsentant for at få det Globale Syds stemme hørt. Det er måske ikke en dårlig ting, for det Globale Syd er helt sikkert ikke tilhænger af NATO-fortællingen; det har de gjort meget, meget klart. Så måske vil det være nyttigt at høre fra en indisk stemme, hvad den Globale Majoritet mener om denne sag.

Men jeg tror, at det faktum, at de europæiske regeringer er så spundet ind i deres eget net af illusioner om deres egen fortælling, at de måske endda begynder at tro på den lige nu. Derfor er det så meget desto vigtigere, at du tilslutter dig Schiller Instituttets og Den Internationale Fredskoalitions indsats. På Schiller Instituttet afholder vi konferencer hele tiden. Vi har lige haft to store konferencer om Oase-planen; vi har snart endnu en konference, som du bør holde øje med, og i det øjeblik, den bliver annonceret, bør du tilmelde dig og deltage. Vi har IPC-diskussionen hver fredag; du kan tilmelde dig den, hvis du kontakter os.

Så jeg tror, det er penge, det er privilegier, det er at tilhøre klubben og være blind for det faktiske – jeg hader at sige det, men hvis jeg ser på nogle af de personer, der repræsenterer regeringerne nu om dage, så er de en middelmådig flok. Det er nok at smigre dem uden nogen god grund. Hvis jeg sammenligner dem med ældre politikere som Adenauer, de Gaulle, Indira Gandhi, Herbert Wehner, og selv om man ikke kan lide ham, Franz-Josef Strauss: Det var folk, der havde viden, de havde kaliber, de havde format. Hvis man har den nuværende skare af politikere, som spiller hasard med menneskehedens skæbne uden viden og uden at vide, hvad de gør, er det tvingende nødvendigt med en mobilisering af befolkningen, for det er manglen på sådanne statsborgere, der gør disse størrelser mulige.

SCHLANGER: Lad os gå over til et andet emne et øjeblik, nemlig de begivenheder, der fandt sted i Iran i weekenden: Helikopterstyrtet, som dræbte Irans præsident og syv andre personer, der var sammen med ham. I dag havde de en statsbegravelse. Men her er spørgsmålet, der kom ind fra flere

forskellige mennesker: "Det virker indlysende, at Mossad eller USA fik præsident Raisis helikopter til at styrte ned. Hvorfor bliver det ikke diskuteret?" Det er spørgsmålet.

ZEPP-LAROUCHE: Tja, fordi det ikke er klart identificeret. Jeg synes, vi skal vente på efterforskningen, som jeg er sikker på vil blive udført meget grundigt. Man skal tænke på, at det ikke er let at komme med sådan en anklage. Det kan virkelig bringe os et skridt nærmere tredje verdenskrig. Så jeg tror, at det mest ansvarlige er at vente på undersøgelsen. Vejrforholdene var trods alt ekstremt dårlige: Det var en utrolig tyk tåge, som man kunne se på billederne og videoerne. Og spørgsmålet er naturligvis, hvorfor besætningen fløj under disse forhold? Det kender jeg ikke svaret på. Man kan også antage, at helikopteren var temmelig gammel, for på grund af sanktionerne er hele Irans luftvåben – inklusive helikoptere – kendt for at være ekstremt gammelt, forældet, og derfor kunne sådanne ting ske.

Jeg vil ikke fælde en dom, når vi ikke har nok information til at være helt sikre, fordi det er vigtigt ikke at bidrage til rygtebørsen på et tidspunkt, hvor der er falske nyheder og allerede nok forstyrrelser i den strategiske verdenssituation, og derfor er vi nødt til at være forsigtige.

SCHLANGER: Menashe, som er en fast bidragyder til den ugentlige dialog, siger: "Irans præsidents og udenrigsministers død kan ændre konflikten i regionen. Tror du, at Iran vil fortsætte den samme politik?" Og et andet spørgsmål lød: "Har Iran stadig planer om at blive medlem af BRIKS?"

ZEPP-LAROUCHE: Ud fra alle de rapporter, jeg har set, og de briefinger, jeg har fået, tror jeg, at den nuværende regering vil fortsætte Raisi-regeringens politik. Først og fremmest er Irans øverste leder ikke præsidenten, men den øverste leder Ali Khamenei. Han er naturligvis gammel, og Raisi blev betragtet som en af de potentielle efterfølgere, men nu er Mokhber i princippet den midlertidige præsident indtil valget om ca. 45 dage.

Så jeg forventer ikke en ændring fra regeringens side. Hvis der kommer et forsøg på at afholde demonstrationer og blande sig i valgprocessen, hvilket ikke kan udelukkes, så kan

situationen blive mere tumultarisk. Men jeg tror, at faren, hvis der sker noget med Iran, er, at vi skal være opmærksomme på, at de er en del af BRIKS, de er en del af SCO, og derfor vil faren for en optrapning til tredje verdenskrig være til stede, når du har en optrapning af konflikten i Mellemøsten, der involverer Iran, så er vi igen på endnu en front på kanten af tredje verdenskrig. Det understreger alt sammen verdenssituationens skrøbelighed og den absolutte nødvendighed af ikke bare at have Oase-planen som et tegn på håb om et nyt paradigme, men at få sat Oase-planen på dagsordenen som en begyndelse på et helt nyt paradigme internationalt. For jeg tror – det har været en af mine dybeste overbevisninger i meget lang tid, og den er blevet stærkere med tiden – at hvis det ikke lykkes os at gøre præcis det, som den Westfalske Fred gjorde, at overvinde alle konflikter: Jeg mener, den Westfalske Fred overvandt 150 års religionskrig i Europa, og de var i stand til at formulere principper for at afslutte krigen og lægge grundlaget for udviklingen af international lov. Det vigtigste er, at man for fredens skyld er nødt til at tage hensyn til den andens interesser; for fredens skyld er man nødt til at tilgive de forbrydelser, der er begået af den ene eller den anden side; for hvis man ikke har benådning, afslutter man ikke voldsspiralen.

Der er folk, der siger: "Nej, men først skal retfærdigheden ske fyldest." Det lyder måske fornuftigt, men det vil ikke føre til en afslutning på krigen. Man er nødt til at have en periode med forsoning, tilgivelse, en ny begyndelse, opbygning af tillid og en ny start på et højere plan. Det er det, vi er nødt til at gøre i dag, for i de termonukleare våbens tidsalder taler vi ikke bare om et stort antal ofre; vi taler om civilisationens potentielle {afslutning}. Jeg tror, at jo mere folk glemmer det, jo farligere er situationen.

SCHLANGER: Vi har et par spørgsmål mere, men jeg vil gerne bruge et øjeblik på at opfordre folk til at tilmelde sig {Executive Intelligence Review} online {Daily Alert}. Vi har et særligt tilbud, hvis du tilmelder dig nu, kan du få et gratis abonnement i en måned. Hvis folk har lyttet til nogle af spørgsmålene fra dag til dag, så er det de ting, som vores efterretningsteam tager op. Det er det, Helga og resten af

Schiller Instituttet tager fat på dag for dag. Jeg synes, det er absolut påtrængende, at folk, i stedet for bare at spekulere eller følge rygterne eller løgnene i mainstream-medierne, får mulighed for at reflektere over de faktiske processer og dynamikker i historien. På den måde bliver man mere effektiv som organisator hos os. Så hvis du går ind på [eir.news](#), kan du finde tilbuddet om et introduktionsabonnement på Daily Alert.

Nu kommer der tre spørgsmål, Helga. Det første er fra Australien og lyder: "Er der nogen opdatering på organiseringen af Oase-planen? Har du nogen nyheder om støtte, og hvad kan du fortælle os om, hvor den står?"

ZEPP-LAROUICHE: Nej, Vi har opfølgingskonferencen i København som jeg tror, du allerede kender til. Siden da har flere af os haft fremragende diskussioner på topniveau med diplomater og institutionelle folk fra flere lande, som alle er enige om, at dette er vejen ud af krisen. De har lovet, at de vil fortsætte denne diskussion og gøre deres regeringer opmærksomme på den. Målet med alt dette er, at vi skal have en eller bedre en håndfuld eller et hvilket som helst antal regeringer til rent faktisk at støtte det og begynde at udføre det.

Jeg tror, at hele idéen på nuværende tidspunkt er at udvikle hele regionen fra Indien til Middelhavet, fra Kaukasus til Golfstaterne. Det er selvfølgelig et gigantisk projekt. Men jeg tror, at hvis der bliver gjort en indsats for at producere ferskvand gennem afsaltning, er der blevet nævnt forskellige metoder – det er ligesom med Nehru, den grønne revolution, som ikke var en økologisk revolution, det var faktisk en landbrugsrevolution ved at øge fødevareproduktionen i Indien med en størrelsesorden, hvilket Nehru formåede at gøre. Det gjorde han ved at arbejde sammen med de landmænd, der gik med til det (for det var ikke alle, der ønskede at gøre det, nogle ville holde fast i deres gamle metoder). Men da de først så, hvilken succes de landmænd, der gik med til ændringen, havde, blev det en meget attraktiv ændring i landbrugsproduktionen. Jeg synes, man burde gøre noget lignende.

Så hvis der er en regering, som Jordan, eller en anden

regering, som er overbevist om, at det er den rigtige måde at gøre det på, så start et projekt hvor som helst i stedet for bare at vente. Naturligvis kræver den egentlige Oase-plan en beslutning, ikke kun af de deltagende regeringer, men jeg tror, at den kræver en egentlig beslutning af alle de store naboer, som er Rusland, Kina, Iran, Indien og Egypten. Det er lande, som ikke er direkte berørt, men de er en slags garantier for et sådant projekt. Så ville det passe fint ind i Bælte- og Vej Initiativet (BRI), som allerede er ved at blive udvidet i forskellige former med CPEC – China-Pakistan Economic Corridor– i Pakistan, med andre projekter i flere lande. Jeg kan kun sige, at vi organiserer til det yderste af vores evner for at forsøge at lægge det på bordet. Så hvad end I seere kan gøre for at hjælpe; hvis I kender diplomater, så diskuter det med dem. Giv dem konferenceprotokollen. Hvis du kender atomfysikere, så gør dem begejstrede. Vi diskuterer med flere atomfysikere, vandforvaltningseksperter og andre, for man er nødt til at organisere et helt samfund af forskere, ingeniører og diplomater for faktisk at fremme dette. Så jeg er faktisk ret optimistisk med hensyn til, at det kan lade sig gøre, hvis der ikke er en stor krig, der forhindrer det hele i at ske. Derfor er det så meget desto mere påtrængende, at du hjælper.

SCHLANGER: Da du lige har diskuteret BRIKS' rolle i regionen, kom der et spørgsmål ind, hvor der blev spurgt: "Accepterer BRIKS-gruppen nye medlemmer, og hvad er kriterierne for at blive medlem?"

ZEPP-LAROUCHE: Ja, de optager nye medlemmer. Jeg tror, jeg lige har hørt i dag, at Algeriet nu anmoder om at blive medlem, og det bliver accepteret. Der var flere anmodninger, selv efter det sidste topmøde i Johannesburg sidste år i Sydafrika. Der var et sted mellem 30-40 lande, der havde udtrykt interesse. Så jeg tror helt klart, at der er en procedure. I betragtning af at BRIKS ikke er et centraliseret organ som NATO, men det er en slags frivilligt partnerskab af suveræne lande, som alle grundlæggende forbliver suveræne og loyale over for deres egne traditioner. Jeg tror ikke, det er noget, der er, der er ikke en {passe-partout} [hovednøgle], men jeg tror faktisk, der er forskellige forhandlinger og diskussioner for lande om at blive medlemmer. Jeg forventer, at dette vil accelerere i løbet af året, da det næste BRIKS-

topmøde vil være i Rusland. Det sidste, jeg har hørt, er, at sherpaerne fra juni og udenrigsministrene mødes i Nizhny Novgorod, og at topmødet finder sted i Kazan, men det bliver under russisk formandskab. I betragtning af de nylige omfattende strategiske diskussioner mellem Putin og Xi Jinping, da Putin besøgte Kina, er jeg ret sikker på, at de diskuterede spørgsmålet om BRIKS-udvidelsen indgående.

SCHLANGER: Vi har et sidste spørgsmål fra en korrespondent i Madison, Wisconsin, som sagde, at hun var meget bevæget over at se de studerendes demonstrationer til støtte for Palæstina. Men, sagde hun, da du talte om den overdrevne reaktion på Den Internationale Straffedomstols afgørelse mod Netanyahu og andre, er det klart, at der var en overdrevet reaktion på de studerende. Hun skriver: "Har volden mod de studerende stoppet dem? Vil demonstrationerne fortsætte?" Det er det spørgsmål, vi har.

ZEPP-LAROUCHE: De seneste oplysninger, jeg har, især fra USA, men også fra nogle europæiske hovedstæder og byer, er, at det vil fortsætte. Hvem ved, om det kan fortsætte i samme form i sommerpausen, men i betragtning af at disse studerende er vågnet op til virkeligheden, og det ved jeg fra mine egne yngre år. Når man som ung virkelig begynder at forstå, hvor absolut uretfærdigt dette verdenssystem er – det oplevede jeg meget tydeligt, især på min rejse til Kina, som var under kulturrevolutionen. Jeg tog til Afrika og så nogle asiatiske lande. Jeg kom tilbage fra den rejse med den absolutte overbevisning, at underudviklingen i disse lande var så uretfærdig og fratog folk så meget af potentialet til at realisere deres fulde liv, at når man er et ungt menneske og endnu ikke moralsk korrumpet, kan man ikke få det ud af sit system. Kun de mennesker, der lader sig korrumpere, har en tendens til at glemme og tilpasse sig det, der er status quo.

Det er meget tydeligt, at oplevelsen af, hvad der skete i Gaza for mange, mange, hundredtusinder af unge mennesker, har forårsaget denne ændring. I betragtning af at vi befinder os i en så tumultarisk, tektonisk forandring: Vi oplever lige nu sammenbruddet af den liberale orden, fremkomsten af et nyt system af lande, der ønsker et partnerskab mellem ligeværdige, med respekt for det andet land, suveræniteten og ikke-

indblanding i interne anliggender. Det er en enorm forandring! Det er som om 600 års historie med kolonialisme er ved at være slut. Og jeg tror ikke, der er nogen chance for, at ånden kan puttes tilbage i flasken, for det er en verdensrevolution, der finder sted. Derfor tror jeg ikke, at det vil falde til ro.

Jeg tror, det vil påvirke alle lande, også Tyskland for den sags skyld, for Tyskland er nu fanget i et ægte paradoks. På den ene side har de underskrevet ICC, i modsætning til USA, så de siger, at vi skal holde os til, hvad ICC siger. Men så har de denne totale loyalitet over for Israel, uanset hvilken regering de har, hvilket slet ikke giver mening, for hvis de havde lært noget af historien, ville de have taget ICJ's og nu ICC's parti. Men det vil ikke forsvinde, det er det, jeg prøver at sige.

Så vi vil i den næste periode gennemgå en proces, hvor modsætningerne, dobbeltmoralen og paradokserne vil blive mere og mere tydelige. Jeg tror, det giver os mulighed for at overbevise flere mennesker om, at hvis vi tilslutter os det nye paradigme, hvis vi får europæerne og amerikanerne til at sige: "Lad os bare samarbejde med den Globale Majoritet", så kan alle konflikter løses. Jeg tror, det lyder umuligt, hvis man lytter til nogle af høgene og krigsmagerne, men jeg tror, at folk er interesserede i, at vi tilslutter os den Globale Majoritet. Så du bør hjælpe os med at gøre det.

SCHLANGER: Jeg har ikke flere spørgsmål. Er der noget, du vil sige til sidst?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, du virkelig skal forstå, at dette er et helt enestående historisk øjeblik, som aldrig, aldrig har eksisteret før, fordi vi aldrig er blevet konfronteret med faren for atomkrig på samme måde. Cubakrisen bragte os tæt på, men sammenlignet med det, vi har nu, var Cubakrisen en børnefødselsdag. Det kan jeg kun understrege på det kraftigste.

På den anden side tror jeg, at hvis vi kommer ud af den nuværende dynamik og ind i en verden, hvor nationer arbejder sammen, så har vi mulighed for at overvinde fattigdom. Vi har videnskab og teknologi nok til at gøre livet for alle mennesker på planeten leveligt og smukt og fuld af chancer for

at realisere alle de potentialer, der ligger i menneskers eksistens.

Så det er på tide at blive politisk, og det skal vi helst blive sammen med Schiller Instituttet. Så øges vores chancer for, at vi kommer ud af dette på en positiv måde, med jeres handlinger: Så gør det!

SCHLANGER: Helga, tak fordi du kom i dag. Forhåbentlig ser vi dig igen i næste uge.

ZEPP-LAROUCHE: Ja, til næste uge.

ICC anmoder om arrestordrer på Benjamin Netanyahu, Yoav Gallant og tre Hamas-topfolk

20. maj 2024 (EIRNS) – ICC's anklager Karim A.A. Khan har udsendt en erklæring, hvori han anmoder Den Internationale Straffedomstol om at godkende, at han kan udstede arrestordrer på tre Hamas-topfolk og to israelske ministre: Premierminister Benjamin Netanyahu og forsvarsminister Yoav Gallant.

Hamas-lederne, Yahya Sinwar (leder af Hamas), Mohammed Diab Ibrahim Al-Masri (leder af den militære fløj) og Ismail Haniyeh (leder af det politiske bureau), skal anklages for "udryddelse" og mord, gidseltagning, voldtægt, tortur og andre "umenneskelige handlinger".

Anklagerne mod Netanyahu og Gallant omfatter: "Udsultning af civile som en metode til krigsførelse som en krigsforbrydelse i strid med artikel 8(2)(b)(xxv) i protokollen; udryddelse og/eller mord; forfølgelse som en forbrydelse mod menneskeheden og andre umenneskelige handlinger."

Anklager Khan skrev også: "Vi gør gældende, at de forbrydelser mod menneskeheden, der tiltales, blev begået som en del af et udbredt og systematisk angreb mod den palæstinensiske civilbefolkning i henhold til statens politik. Disse forbrydelser fortsætter efter vores vurdering den dag i dag."

Han skrev også: "Israel har med vilje og systematisk frataget civilbefolkningen i alle dele af Gaza midler, der er uundværlige for menneskelig overlevelse. Det skete ved at indføre en total belejring af Gaza, som indebærer en fuldstændig lukning af de tre grænseovergange, Rafah, Kerem Shalom og Erez, fra den 8. oktober 2023 i længere perioder og derefter ved vilkårligt at begrænse overførslen af vigtige forsyninger – herunder mad og medicin – gennem grænseovergangene, efter at de var blevet genåbnet. Belejringen omfattede også afbrydelse af grænseoverskridende vandledninger fra Israel til Gaza, som er borgerne vigtigste kilde til rent vand – i en længere periode fra 9. oktober 2023, samt afbrydelse og hindring af elektricitetsforsyningen fra mindst 8. oktober 2023 og frem til i dag. Dette fandt sted sammen med andre angreb på civile, herunder dem, der stod i kø for at få mad; forhindring af humanitære organisationers levering af hjælp; og angreb på og drab på hjælpearbejdere, hvilket tvang mange organisationer til at indstille eller begrænse deres aktiviteter i Gaza. Mit direktorat hævder, at disse handlinger blev begået som led i en fælles plan om at bruge sult som en krigsmetode og andre voldshandlinger mod Gazas civilbefolkning."

Blandt sine konklusioner skrev anklager Khan: "De uafhængige dommere ved Den Internationale Straffedomstol er de eneste, der kan afgøre, om den nødvendige standard for udstedelse af arrestordrer er opfyldt. Hvis de imødekommer mine anmodninger og udsteder de ønskede arrestordrer, vil jeg derefter arbejde tæt sammen med registratoren/fogeden i alle bestræbelser på at pågribe de navngivne personer. Jeg regner med, at alle stater, der er parter i Rom-statutten/vedtægterne, tager disse ansøgninger og den efterfølgende retslige afgørelse med samme

alvor, som de har vist i andre situationer, og opfylder deres forpligtelser i henhold til statuten.”

Han advarede dem, der forsøger at underminere domstolen: “Jeg insisterer på, at alle forsøg på at hindre, skræmme eller uretmæssigt påvirke domstolens embedsmænd skal ophøre øjeblikkeligt. Mit sekretariat vil ikke tøve med at handle i henhold til artikel 70 i Rom-statuten, hvis en sådan adfærd fortsætter.”

Han sagde, at efterforskningen fortsætter. “Mit direktorat er i gang med flere og indbyrdes forbundne yderligere undersøgelser, herunder vedrørende rapporter om seksuel vold under angrebene den 7. oktober, og i forbindelse med de omfattende bombardementer, der har forårsaget og fortsat forårsager så mange civile dødsfald, kvæstelser og lidelser i Gaza.”

Hans afsluttende erklæring: “Nu, mere end nogensinde, må vi i fællesskab påvise, at den humanitære folkeret, som er grundlaget for menneskelig adfærd under konflikter, gælder for alle individer og anvendes på samme måde i alle de situationer, som mit direktorat og domstolen beskæftiger sig med. Det er sådan, vi håndgribeligt bevidner, at alle menneskers liv har samme værdi.”

Foto:Netanyahu Facebook Page

**ICC's anklager anmoder om
anholdelse af Netanyahu,**

Gallant og tre Hamas-ledere for 'forbrydelser mod menneskeheden'

Ikke korrekturlæst

20. maj 2024 I dag meddelte anklager Karim A.A. Khan fra Den Internationale Straffedomstol (ICC) i Haag, at han har anmodet domstolen om at udstede arrestordrer på Israels premierminister Benjamin Netanyahu og forsvarsminister Yoav Gallant samt tre Hamas-ledere for "krigsforbrydelser og forbrydelser mod menneskeheden": Ismail Haniyeh, Mohammed Diab Ibrahim Al-Masri og Yahya Sinwar. Blandt de anførte anklager mod Netanyahu og Gallant var "udsultning af civile som en metode til krigsførelse"; "forsætligt at forårsage stor lidelse eller alvorlig skade"; "forsætligt at rette angreb mod en civilbefolkning som en krigsforbrydelse"; og "andre umenneskelige handlinger som forbrydelser mod menneskeheden..."

Domstolens svar på anmodningen om arrestordrer forventes inden for få uger.

Det står klart for hele verden, hvilke grunde og beviser der findes for disse anklager. I går sagde FN's vicegeneralsekretær for humanitær bistand, Martin Griffiths, at hvis der ikke gribes ind i Gazastriben, vil det få "apokalyptiske konsekvenser".

Det er også velkendt, at ICC i to årtier har været et værktøj for Vesten mod personer fra det Globale Syd, især afrikanske ledere, og andre mål for det "kollektive Vesten". Men begrundelsen i ICC's nye initiativ om "krigsforbrydelser" står ved magt, på trods af at ICC's hidtidige indsats er forfejlet.

Hvorfor handler ICC nu? Teorier vil vide, at for eksempel den amerikansk-britiske akse har aktiveret en manøvre for at skubbe Netanyahu til side, for at få en anden, mindre afskyelig regering i Israel, for at få Biden genvalgt og for at skabe fantasifulde geopolitiske forbindelser mellem Israel og Saudi-Arabien, mod BRIKS og så videre og så videre. Faktisk omfatter det juridiske rådgivningspanel for ICC i dette tilfælde ingen ringere end en flok britiske advokater, en lord og baronesse eller to, fra det britiske etablissement. De udsendte i dag en rapport, som blev offentliggjort i Financial Times, til støtte for ICC's anklager.

Deres rapport hedder "Panel of Experts in International Law".

Men uanset hvad baggrunden er for ICC's aktion, er der indgivet en anmodning om arrestordrer for at begå "forbrydelser mod menneskeheden". Der er sandhed. Der er retfærdighed. Der er moral. Dette nye ICC-krigsforbrydelsesinitiativ bryder, uanset ICC's fortid, med den overordnede fortælling om, at alle, der er imod Netanyahu, er antisemitiske. ICC's initiativ om "krigsforbrydelser" støtter Sydafrikas ansøgning til Den Internationale Domstol om at anklage Israel for folkedrab. Den seneste nation, der har tilsluttet sig søgsmålet, er Egypten.

ICC's "krigsforbrydelses"-initiativ kommer midt i en optrapning af kravene om øjeblikkelig våbenhvile i Gaza, omfattende humanitær hjælp og anerkendelse af Palæstina som stat. Afgørende er det, at Oase-planens tilgang til regionen nu cirkulerer stadig mere bredt og opfordrer til det samme økonomiske udviklingsprincip for fred overalt. I Bruxelles demonstrerede over 40.000 mennesker søndag den 19. maj for en øjeblikkelig våbenhvile i Gaza.

I USA mislykkedes et længe indøvet forsøg på at iscenesætte en gunstig begivenhed for præsident Biden i går i Atlanta, Georgia. Biden holdt talen ved dimissionsceremonien på Morehead College, hvor Martin Luther King, Jr. gik. Mange

studerende vendte tavst ryggen til podiet, da Biden talte; nogle gik ud. Årets student opfordrede til en "øjeblikkelig og permanent våbenhvile" i Gaza, og Biden blev vist klappende, men Biden selv talte iøjnefaldende nok kun om en våbenhvile. Ikke noget "permanent". Blot facade og løgne.

Schiller Instituttets leder Helga Zepp-LaRouche talte i sin gennemgang af disse og andre begivenheder i dag om behovet for at engagere sig i "kampen om ideer" og fremme dem, der er i overensstemmelse med at fremme menneskeheden.

Som den erfarne analytiker Ray McGovern påpegede den 17. maj i et særligt indlæg i Consortium News, misforstår Washington "den tektoniske ændring i verdens magtbalance". Deres "forældede vurderinger" fører USA ind i det, der kan blive "en tofrontskrig". Det kan ende med atomar udslettelse. Den berømte filmskaber Oliver Stone advarer i et nyt videointerview på det schweiziske tv-netværk "Weltwoche": "Krig kan meget nemt opstå nu."

Den Internationale Fredskoalition udvider sit netværk og sin indflydelse. En særlig opgave er at "få Vesten i overensstemmelse med den menneskelige arts karakter", sagde IPC's initiativtager Helga Zepp-LaRouche i dag. Meld dig ind i IPC nu, for menneskehedens skyld.

Foto: UN Photo

Krigens tåge sænker sig over Iran, men visse ting står

helt klart

Ikke korrekturlæst

19. maj 2024. Nedstyrtningen af den iranske præsident Ebrahim Raisi helikopter søndag den 19. maj har sat verden på den anden ende. Tidligt mandag morgen (20. maj), Teheran-tid, meddelte iranske statsmedier, at præsident Raisi, udenrigsminister Amir-Abdollahian og alle andre i helikopteren var døde. Nyheden kom efter en timelang eftersøgning i regn og tåge, som omfattede dusinvis af eftersøgningshold fra flere nationer.

Der er mange spørgsmål omkring denne situation, og næsten alle er ubesvarede. Kun få dage efter mordforsøget på den slovakiske premierminister Robert Fico, en stor modstander af NATO's krig i nabolandet Ukraine, er det indlysende spørgsmål, om dette også var et mordforsøg i håb om at opnå noget mere skummelt. Der er ingen tvivl om, at der er mange, som gerne så Raisi dræbt og Iran – sammen med resten af regionen – kastet ud i kaos.

Men først skal vi zoome ud og overveje, hvad vi ved om den nuværende situation. Helga Zepp-LaRouche understregede i sine bemærkninger til Den Internationale Fredskoalitions møde den 17. maj, at verden befinder sig i en "førkrigssituation", der er kendetegnet ved de vestlige elitors stigende desperation efter at holde fast i deres kollapsende og miskrediterede "regelbaserede orden". I en sådan situation kan visse begivenheder potentielt blive store brændpunkter for optrapning langt ud over, hvad der ellers ville være forventet.

Helt centralt i denne situation er det igangværende kollaps af NATO's stedfortræderkrig i Ukraine og den tilsyneladende rationalitet hos dens fortalere. I strid med alle tidligere normer nægtede Pentagons talsmand i sidste uge at sige, at USA

er imod Ukraines brug af amerikanske våben til at angribe dybt inde på russisk territorium. Der er endda rapporter om, at USA overvejer at hjælpe Ukraine med at angribe russisk territorium fra før 2014, hvilket implicit ville gøre landet til en direkte deltager i krigen. Dette sker, mens selv Ukraines mest standhaftige forsvarere indrømmer, at Kiev-regimet er på vej mod et uskønt nederlag.

Og efter mere end seks måneders folkemordskrig mod palæstinenserne er Israel begyndt at krakelere i fugerne. Benny Gantz, en af koalitionsministrene i premierminister Benjamin Netanyahus regering, truede med at trække sig fra koalitionen, hvis der ikke blev vedtaget en egentlig plan for "dagen derpå" – et træk, som sandsynligvis ville kaste regeringen ud i kaos. Det følger efter lignende udtalelser fra forsvarsminister Yoav Gallant tidligere på ugen. Og samme aften som Gantz' udtalelse gik titusinder af israelske borgere på gaden i Tel Aviv for at kræve Netanyahus afgang.

Det er også værd at bemærke den overdrevne indsats fra nogle i Vesten for at presse på for endnu en "farvet revolution" i Georgien, hvor Det Hvide Hus endda truer med at sanktionere georgiske parlamentsmedlemmer, som stemmer for et lovforslag, der kræver gennemsigtighed i den udenlandske finansiering af NGO'er. Når man tænker på, at dagens ukrainske krise har sine rødder i Maidan-protesterne i 2013-2014, er det en vigtig udvikling at holde sig for øje.

Samtidig fortsætter et nyt paradigme for relationer mellem nationer med at blomstre, illustreret ved det tætte forhold mellem den russiske præsident Vladimir Putin og den kinesiske præsident Xi Jinping under deres møder den 16.-17. maj i sidste uge. Det seneste tiltag i denne retning er KazanForum, som finder sted den 14.-20. maj i Kazan, Tatarstan, en republik i Rusland, med 11.000 deltagere fra 80 nationer. Russia-Islamic World Strategic Vision Group, der mødtes som en del af begivenheden, gav deres topmøde den passende titel: "Den russisk-islamiske verden: En fair multipolær verdensorden

og sikker udvikling.”

Som man kan se, er der en umiskendelig virkelighed i verden i dag, som kun vil blive løst, hvis nok ledende stemmer i Vesten kan træde frem for at ændre denne underliggende dynamik, der driver verden mod et atomart opgør. Der er brug for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager højde for, at der findes en fælles interesse blandt alle nationer, og som kan danne grundlag for fred og stabile relationer.

Indtil da står vi på randen af en total krig, hvor tilsyneladende isolerede begivenheder, som det var tilfældet med mordet på ærkehertug Franz Ferdinand i 1914, nogle gange udløser enorme og ukontrollerbare konsekvenser. Og uanset hvad der kommer frem eller ikke kommer frem om omstændighederne omkring den iranske præsident Raisis død, er det sandsynligt, at verden netop er kommet meget tættere på et sådant udbrud.

Foto: X/Sulaiman Ahmed

Verdens ‘før-krigs’-fase vil ikke vare længe

Ikke korrekturlæst.

18. maj 2024

Der er ingen tvivl om, at verden nu befinder sig i en “førkrigsfase”, hvor der er fare for total krigsførelse og atomar udslettelse, medmindre den bliver bragt tilbage fra afgrunden. Hvor længe vil “førkrigsfasen” vare?

De farligste, men ikke de eneste, krisezoner involverer det vanvid, der er sat i værk mod Rusland via Ukraine, Kinas

fremfærd i Stillehavet og Netanyahu's Israels folkemorderiske handlinger mod Palæstina. Disse konflikter kommer direkte fra det dødelige kulturelle og ledelsesmæssige forfald i Vesten.

Samtidig er verdens positive dynamik, som ses i det nyligt bekræftede samarbejde mellem Rusland og Kina, det voksende lederskab af den antikolonialistiske, udviklingsvenlige Globale Majoritet. Det er bydende nødvendigt for os alle at stoppe vanviddet med krig og økonomisk sammenbrud.

Schiller Instituttets og de samarbejdende netværks intervention for fred gennem udvikling, især Den Internationale Fredskoalition (IPC), er afgørende for at vinde over faren for verdenskrig og folkedrab. Ved at skabe en fælles vision og en aktiv dialog om alle udviklingselementer – som i Lyndon LaRouches Oase-plan – skabes rammerne for tilsyneladende umulige "politiske" løsninger på ellers tilsyneladende håbløse evindelige klagepunkter. Dette universelle fredsprincip kommer til udtryk i fælles fordele fra vand- og elsystemer, rigelig mad til alle, forebyggelse og helbredelse af sygdomme, kulturel respekt og fremskridt.

Allerede nu diskuteres detaljer fra ekspertpanelerne på Schiller Instituttets internationale konference om "Oase-planen" den 13. april i hele netværk, lige fra vandeksperter i Tyrkiet, et førende center for hydrauliske styringssystemer, til eksperter i politik og atomkraft på ministerniveau i det sydlige Afrika. EIR Daily Alert på EIR.news fremmer det umiddelbare engagement i sådanne internationale netværk.

I dag ved demonstrationen i Washington D.C. til minde om Nakba i 1948 og for at afslutte folkemordet på palæstinenserne i Gaza, proklamerede et stort banner fra Schiller Instituttet: "Fred gennem udvikling: Byg LaRouches Oase-plan". Det smukke kort på banneret illustrerer de nødvendige elementer – vandtransport, afsaltning, atomkraft, transport, nye byer. Tusinder demonstrerede i London i dag, og demonstrationer og protester har fundet sted over hele verden hele ugen.

I modsætning hertil tager USA's nationale sikkerhedsrådgiver Jake Sullivan i weekenden til Israel for at tale med premierminister Benjamin Netanyahu og i realiteten bede om en lille smule begrænsning af de israelske forsvarsstyrkers folkemord på Gaza. Sullivan vil sige: Prøv at gennemføre et målrettet folkemord, ikke et omfattende folkemord.

Sullivan er i Saudi-Arabien i dag, inden han tager til Israel i morgen. Rejsen er Biden-administrationens ynkelige svar på præsident Bidens advarsel fra de sidste par uger om, at Israel ikke skulle foretage et masseangreb på Rafah, for så ville USA reagere. Faktisk er IDF's angreb på Rafah allerede i fuld gang.

Der er voldsomme IDF-bombardementer mod Rafah i syd, mod Jabalia-flygtningelejren i nord og mange andre steder i Gazastriben. Hundredtusinder af mennesker er flygtet fra Rafah, men de er ikke i sikkerhed nogen steder, og de er desperate og i nød. Det officielle dødstal er 35.400. På Vestbredden gennemførte IDF et luftangreb på et mål i Jenin.

I Ukraine er den seneste snak fokuseret på, hvordan og hvornår man yderligere kan give Kiev-regimet mulighed for at slå til inde i Rusland og udstationere NATO-tropper direkte i Ukraine under et hvilket som helst spinkelt påskud. Dette kom op i og omkring mødet den 16. maj mellem NATO-medlemmernes militære ledere i Bruxelles. Hvad med USA's accept af Kievs anmodning om at sende tropper ind for at træne ukrainske soldater på tæt hold? Den amerikanske stabschef, general Charles Q. Brown, sagde ikke ligefrem nej. Han sagde: "Vi skal nok nå dertil med tiden," fortalte han til journalister om bord på flyet på vej til NATO-mødet den 16. maj.

Tidligere NATO-generalsekretær Anders Fogh Rasmussen heppede fra sidelinjen og sagde til CNN, at alle restriktioner på Ukraines brug af vestlige våben, hvor som helst de ønsker det, dvs. inde i Rusland, skal ophæves. "Ukraine skal vinde, ikke bare overleve."

Hvad har USA at tilbyde ud over våben og krigsførelse? Valgfri medicin, valgfrit køn og andre "rettigheder", alt sammen undtagen en nations suveræne ret til at kultivere sin befolkning, som den finder det bedst. Understatssekretær for civil sikkerhed, demokrati og menneskerettigheder Uzra Zeya tager på en rundrejse i Centralasien 19.-23. maj for at fremme det, hun kalder "værdier". I mellemtiden udsendte det amerikanske udenrigsministerium den 17. maj, den internationale LGBTQI+-dag, en "verdensomspændende advarsel" til alle amerikanske borgere, der rejser, fordi de kan støde på terrorisme, og de skal især "være opmærksomme på det øgede potentiale for vold mod LGBTQI+-personer og -begivenheder, der er inspireret af udenlandske terrororganisationer."

På den menneskelige side kommer der opfølgende meddelelser fra møderne mellem den russiske og den kinesiske præsident den 16.-17. maj og den kinesisk-russiske udstilling i Harbin den 16.-21. maj. For eksempel vil eksporten af sojabønner, som allerede er i gang fra det østlige Sibirien til Kina, blive intensiveret så hurtigt som muligt.

Alle menneskers og nationers stemme for fred gennem udvikling vil gøre hele forskellen, og den skal høres nu. Gør "Oaseplanen" til et kampråb for menneskeheden. Der er ingen tid at spille.

Foto: EIRNS/Stuart Lewis

Stop drabene, start genopbygningen:

Den palæstinensiske ambassadør i Danmark H.E. Prof. Dr. Hassassian inkl. udskriftet af talen og diskussionen

10. maj 2024. 52 minutters indhold (resten er tomt).

Del 2 fra Schiller Instituttets seminar i Danmark:

Stop drabene og begynd at genopbygge Gaza og regionen med Oase-planen:

LaRouche-løsningen for fred gennem udvikling.

H.E. Prof. Dr. Manuel Hassassian er Den Palæstinensiske Myndigheds ambassadør i Danmark.

Tidligere ambassadør i Storbritannien og Ungarn. Kandidatgrad i internationale relationer fra University of Toledo, Ohio, og ph.d. i statskundskab fra University of Cincinnati. Var Executive Vice President for Bethlehem University på Vestbredden og professor ved University of Maryland, hvor han udviklede et kursus i konfliktløsning mellem Israel og Palæstina. Han var PLO's chefrådgiver i spørgsmålet om Jerusalems status.

Ambassadøren holdt en meget polemisk tale om det palæstinensiske folks igangværende tragedie, konfliktens historie, og hvad der er nødvendigt for at stoppe folkemordet. Ambassadøren opfordrede de 12 lande, der var repræsenteret på seminaret, og det internationale samfund til at handle for at stoppe drabene og anerkende et suverænt Palæstina. Han understregede behovet for en politisk løsning baseret på palæstinensisk suverænitet, støttet af økonomisk udvikling. Oase-planen (oprindeligt foreslået af Lyndon LaRouche i 1975) vil være en vigtig katalysator for økonomisk udvikling,

fastslog han.

Tolv ambassader fra Sydvestasien og Nordafrika, nationer andre steder i Asien og Afrika og fra Vesteuropa deltog i seminaret, foruden medlemmer og venner af Schiller Instituttet.

Stop drabene og begynd genopbygningen:

Dansk oversættelse af talen af H.E. Ambassadør Prof. Dr. Manuel Hassassians, Den Palæstinensiske Myndigheds ambassadør i Danmark, ved Schiller Instituttets konference i København, onsdag den 8. maj 2024

Det er en stor fornøjelse at mødes med jer her til morgen. Jeg takker Schiller Instituttet for at have inviteret mig til at tale om et emne, der i bedste fald er usikkert, om man så må sige. Vi takker Helga for hendes omfattende introduktion af Oase-planen, og hvordan den kan føre til stabilitet og til regional og global sikkerhed. Selvfølgelig fortsætter debatten med sådanne teorier, så længe de ikke er gennemført fuldt ud, men ideer bør altid udbredes for i sidste ende at finde en sandsynlig løsning på at skabe en mere sikker verden.

Vi husker, at vi bortset fra Den kolde Krig i 60'erne og 70'erne følte os mere sikre, og at verden var meget mere stabil, da vi havde udbredt polaritet i stedet for unipolaritet, men da Sovjetunionen brød sammen i 1988, blev vi vidne til en unipolær magt, hvis konsekvenser vi ser i dag med regionale krige, ustabilitet og det, jeg kalder ny imperialisme.

Nu har vi hørt så meget om regionale konflikter og om den palæstinensisk-israelske konflikt: Jeg kunne starte med at sige, at denne konflikt ikke startede den 7. oktober, og jeg vil ikke gå ind i en forklaring på, hvorfor den 7. oktober fandt sted, men det er en naturlig reaktion for mennesker under 13-14 års belejring at handle på den måde, de har gjort.

Spørgsmålet er, om palæstinenserne blev angrebet den 8.

oktober: Overalt blev palæstinenserne og deres ledere angrebet som terrorister, som om de ikke er mennesker, der har lidt under besættelse i de sidste 75 år. Men efterhånden som krigen udviklede sig, efterhånden som aggressionen mod vores folk i Gaza udviklede sig, begyndte den internationale samvittighed at vågne op for at se, om denne uforholdsmæssige reaktion på det, der skete den 7. oktober og i de sidste 75 år, kan retfærdiggøres eller ej? Det var det udfordrende spørgsmål, som blev stillet til det internationale samfund. Og vi begyndte dag for dag at opleve mere sympati og empati med det palæstinensiske folk, fordi de sociale medier og mediedækningen for første gang i historien har vist besættelsens grimme ansigt, og hvad besættelse kan gøre ved et folk i de sidste 75 år.

Det er så ironisk, og jeg betragter det som et modsætningsforhold, når man ser staten Israel, som hævder at være jødisk, lide et Holocaust, skabe et offer ud af ofrene, og lade palæstinenserne betale prisen for det Vesteuropa gjorde mod jøderne, da de levede i deres samfund. Så palæstinenserne skal betale prisen. De er blevet fordrevet fra deres land, de er blevet dræbt, lemlæstet, og det, vi er vidne til i dag, er det rene folkemord. Etnisk udrensning, kollektiv afstraffelse og folkedrab er det bedste udtryk for det, vi i dag kalder en apartheidstat. Ingen kan benægte, at Israel i dag kaldes en apartheidstat, fordi det har kvalificeret sig til at få den betegnelse.

Dette er en krig eller en konflikt, der har stået på i de sidste 75 år mellem to erkendelsesmæssige samfund. Det ene forsøger at redde sit land, det andet forsøger at tage landet. Så det, vi kalder Israel i dag, er en kolonial bosætterbevægelse, fordi det jødiske område startede i 20'erne og 30'erne under Storbritanniens sponsorat under det britiske mandat i Palæstina, og vi har set omfattende optøjer mod briterne i Palæstina i 1920, 29 og 36 indtil krigen i 1948, hvor vi har set, at Storbritannien systematisk pressede på for

at få jøder til at immigrere til Palæstina. Med andre ord tog det næsten 30 år at gennemføre Balfour-erklæringen fra 1917, som lovede jøderne et nationalt hjem. Da krigen brød ud i 1948, blev Israel betragtet og accepteret som uafhængigt og blev straks anerkendt af FN.

Udfordringen i dag er, at palæstinenserne er gået i gang med en besværlig, vil jeg sige, vej mod forsoning med Israel. Vi har accepteret Oslo-aftalen, vi har i 1988 accepteret at anerkende Israel, ikke kun i praksis, men også retligt, og vi har endda forsøgt at foregribe enhver form for afsluttende forhandlinger. Til gengæld har vi set, at Oslo-aftalen er blevet brugt af israelerne til at firedoble antallet af bosættere på den besatte Vestbred, både hvad angår demografi og geografi. Og vi har set, at Netanyahu, der kom til magten, havde som sit ultimative mål at ødelægge Oslo-aftalen. Og siden Oslo-aftalen blev indgået, sidder vi i dag fast mellem det historisk uundgåelige og det politisk umulige. Med en så højreorienteret og ekstrem regering i Israel er det umuligt at indlede nogen form for forhandlinger om fremtidig stabilitet og sikkerhed.

Nu har Israel i 210-211 dage systematisk bombet civile med angreb. Mellem i går og i dag er mere end 40 i Rafah allerede blevet gjort til martyrer. Vi har mere end 35.000 dræbte, 50% af dem er børn; vi har mindst 10.000 under murbrokkerne, mere end 147 læger er blevet dræbt, 52 hospitaler er blevet totalt ødelagt; der er ikke noget brændstof til at drive de resterende to eller tre hospitaler. Nu, hvor Rafah-grænseovergangen er kontrolleret, kommer der ikke noget brændstof ind i Gaza, og 70 % af infrastrukturen i Gaza er totalt ødelagt.

Så hvad skal vi kalde denne krig? Er det en forsvarskrig? Forsvarer Israel sig selv, eller er det en decimeringskrig mod et folk, hvis eneste skyld er deres stræben efter uafhængighed og frihed?

Nogle gange virker det så ironisk, når jeg siger til europæiske eller amerikanske embedsmænd, som jeg har gjort så mange gange i min karriere som diplomat, at de bliver ved med at bombardere os med deres retorik om en to-statsløsning, og jeg begynder at grine, når jeg hører denne sætning "to-statsløsning". Ødelæggelsen af Palæstina er næsten i hus, og de taler stadig om en "to-statsløsning". OKAY! Hvis I tror på en to-statsløsning, hvorfor bruger I så vetoretten i FN, når næsten 140 lande har anerkendt staten Palæstina, og I bruger vetoretten, mens hele Europa følger den amerikanske beslutning. Så hvor er balancen, når man taler om en "to-statsløsning"?

Hvad beder palæstinenserne om i dag? De beder om det samme menneskelige princip om selvbestemmelse. Hvorfor har hele verden ret til at praktisere selvbestemmelse, som det blev vedtaget i Woodrow Wilsons 16. artikel, mens det ikke er vigtigt, når det drejer sig om Palæstina? Er vi børn af en laverestående Gud, som ikke kan accepteres i det internationale samfund som en uafhængig nationalstat?

Da det zionistiske projekt startede i Palæstina, var vi langt fremme regionalt: Vi havde en havn, vi havde en lufthavn, vi havde en økonomi, vi havde et landbrug. Det var ikke, som Golda Meir sagde, at ørkenen blomstrede, da zionisterne kom til Palæstina. Det er en historisk fejlslutning. Det er ikke sandt, og vi har al den historiske dokumentation, der beviser det modsatte.

Så denne beskyttede konflikt, der har stået på i så mange år nu, har ikke rystet hele verdenssamfundets samvittighed. Det er som at behandle det som en regional konflikt, som en konflikt mellem to mennesker, som om de kæmper om det samme land. Palæstinenserne bestrider ikke landet: Det er vores land! Zionisterne er indtrængende. De kom for at kontrollere vores land. Så det er ikke et land, der er i konflikt. Det er ikke en konflikt mellem to mennesker om et land, der ejes af begge. Israel er en indtrængen. Det zionistiske projekt blev

støttet af det internationale samfund, og derfor bør det internationale samfund påtage sig ansvaret for at vende udviklingen.

Jeg kan blive ved med at tale om denne grimme besættelsespraksis i timevis. Men alt, hvad jeg vil sige, er dybest set følgende: Hvordan får vi sat en stopper for denne konflikt? Og hvem er de vigtigste aktører i forsøget på at gennemtvinge en løsning på denne konflikt? Det er så frustrerende, at USA, som hævder at have stået i spidsen for fredsprocessen i de sidste 30 år, har vist sig at være en sørgelig fiasko, fordi de ikke praktiserede konfliktløsning, men krisestyring. Og i dag har amerikanerne vist sig at være en sørgelig fiasko som tredjepart, som en ærlig fredsmægler, af den simple grund, at de uretfærdigt har støttet den øverste part, Israel, frem for den nederste part, Palæstina!

Så vi har ikke tillid til amerikanerne. Jeg har ondt af det amerikanske folk, som har et så svagt lederskab i USA, der har en nærsynet vision om, hvordan man skaber sikkerhed og global sikkerhed og fred i verden. En præsident, der taler om at tillade humanitær adgang, er den samme præsident, som sender tusindvis af bomber for at dræbe uskyldige børn og palæstinensere i Gaza!

Hvordan kan vi acceptere senile kommentarer fra en præsident, som ikke ved, hvad han taler om? Og alternativet er ikke bedre.

Vi kan ikke længere bruges som kasterbold i en global konflikt. Ja, en sådan konflikt kan føre til en regional krig, en sådan konflikt kan føre til en global krig, men når alt kommer til alt, er det så ikke sult og fattigdom, dyb fattigdom, der er den egentlige grund til krig? Er det ikke nationale interesser, som kommer før alt andet?

Så hvad taber det internationale samfund, hvis de anerkender staten Palæstina? Vi indgik vores historiske kompromis i 1988,

da vi kun accepterede 22 % af det historiske Palæstina som en uafhængig stat, hvilket vil sige Vestbredden, Gaza og Østjerusalem; og vi har givet legitimitet til fødslen af et zionistisk projekt med over 78 % af det historiske Palæstina. Og stadig hungre zionisterne efter mere land, efter at få Vestbredden. Israel er ikke interesseret i Gaza. Israel er kun interesseret i Gaza ud fra et sikkerhedsperspektiv, for at kontrollere det, og sådan er det.

Men når man taler om Vestbredden, så taler man om "Judæa og Samaria". Det er hvad israelerne presser på for at få deres bosættelser, så de dybest set kan kontrollere og alligevel forene Vestbredden med det egentlige Israel. For det er den bibelske profeti: For jødernes vedkommende er dette det forjættede land. Som om Gud er en ejendomsmægler. Han sagde: "I er de udvalgte, og Palæstina er for jer." At det er en Gud, der lover land og betragter jøderne som det udvalgte folk – jeg vil ikke tro på den Gud. Den Gud har ingen betydning for mig.

Og i dag er der en stor debat mellem den katolske kirke og Israel, især jøderne, om spørgsmålet om de bibelske profetier og det forjættede land. Nu kommer der stemmer, som udfordrer denne retorik om, at "dette land tilhører os, fordi Gud gav det til os." To milliarder mennesker, der følger katolicismen i dag, er i total modstrid med det zionistiske perspektiv om, at "dette er det jødiske land, det forjættede land, som Gud har givet os."

Nogle gange sidder jeg og tænker over, at der i de sidste 20 år har været mangel på legitimt lederskab, at der er mangel på karismatisk lederskab i verden, og at verden ikke bliver bedre. Den forværres af konflikter, sult og uretfærdighed. Og jeg undrer mig over, hvorfor vi ikke har et lederskab, der kan påtage sig ansvaret for at lede denne verden?

Jeg har kortvarigt studeret i USA i forbindelse med min ph.d. og min mastergrad, og jeg har udført masser af forskning med

amerikanske institutter, herunder Harvard. Alle disse tænketanke, alle disse ressourcer, som I har i USA, og produktionen af to kandidater til præsidentposten, Biden og Trump, er en skændsel. Det viser, at disse politiske partier leder folket, og det er ikke folket, der leder dem. Og det er derfor, jeg udfordrer denne form for demokrati, for det er demokrati for de få; det er demokrati for de rige. Vi ser næppe nogen komme fra ghettoerne og blive USA's præsident på baggrund af fortjeneste, intellektualitet og så videre. Det findes ikke hos os.

Og jeg kan fortælle jer, at der aldrig vil ske en ændring – og her henvender jeg mig til den kinesiske delegation – der vil aldrig ske en ændring i USA's politik i Mellemøsten. Siden Truman og frem til i dag har den været baseret på fire hjørneste: For det første, at inddæmme kommunismen, og da Sovjetunionen gik i opløsning, skabte de noget, de kaldte "islamisk fundamentalisme", for at retfærdiggøre deres herredømme og nye imperialisme. For det andet, at kontrollere olieprodukterne i den arabiske verden, kontrollere den militært eller gennem prisen, de styrer den. For det tredje, at støtte et stedfortræderregime, som gør deres beskidte arbejde i Mellemøsten på en uretfærdig måde, nemlig Israel. Og for det fjerde, at forsøge at bremse enhver form for befrielsesbevægelse, der kommer ud af regionen.

Uanset om Demokraterne eller Republikanerne kommer til magten, har disse fire hjørneste aldrig ændret sig som USA's grundlæggende politik i Mellemøsten. Hvis Demokraterne eller Republikanerne er ved magten, er det Tweedle Dee og Tweedle Dum, mine venner. C'est la même chose, en français: Det er den samme historie.

Så hvordan kan vi stole på, at USA som en tredje part kan bygge bro over kløften og uligheden mellem to partnere, der ikke er på lige fod? Da vi sad og forhandlede fred med israelerne, var vi ikke på lige fod. Amerikanerne udarbejdede resolutionerne, og palæstinenserne blev tvunget til at

acceptere dem med ren og skær magt! Så der var {aldrig} seriøse forhandlinger! Forhandlinger er baseret på symmetri mellem to stridende magter, der er på lige fod og forsøger at løse et problem. Det var ikke tilfældet med vores forhandlinger, mine damer og herrer! Det var altid et magtpolitisk diktat. Og palæstinenserne måtte som den underlegne part altid betale prisen.

Lad jer ikke narre af, hvad der foregår i Israel i dag, hvad angår demonstrationer. Den israelske befolkning står fuldstændig bag deres ledere. Lad jer ikke narre.

Der er sket et dramatisk skift fra den første intifada til i dag, hvad angår den offentlige mening i Israel. De er alle sammen ekstremt højreorienterede. Det, vi kalder de venstreorienterede progressive elementer i Israel, er ubetydelige, og de er fuldstændig marginaliserede.

Hvis Israel ikke var ekstremt højreorienteret, hvem ville så have bragt Ben-Gvir og Smotrich og Netanyahu til magten? Er det ikke rigtigt? Vi kunne have forventet en meget mere liberal regering, som virkelig kunne presse på for fredsprocessen. Men desværre har vi været vidne til et ekstremt højreorienteret skift i den offentlige mening i Israel, som har bragt folk som Smotrich, Ben-Gvir og Netanyahu til magten.

Så vi siger altid: "Velgørenhed starter derhjemme." Vi kan ikke forvente nogen form for stabilitet i regionen, hvis USA fortsætter med denne politik, som jeg anser for at være dobbeltmoralisk. På den ene side forsøger vi at skabe fred med vores nabolandes regeringer – at Israel kun er kirurgisk, når det handler med Hamas, men vi kan se konsekvenserne af det: Det kan opildne Egypten, det kan opildne Libanon til en regional krig. Indtil videre er det blevet kontrolleret.

Men jeg tror, at amerikanerne har mistet troværdighed, da de ikke kunne få en våbenhvile i stand, og jeg kan ikke se, at

den vej er tvingende nødvendig for USA, og vi har indtil videre set modstridende politik fra USA, som ikke stabiliserer, men destabiliserer situationen yderligere.

Og vi har ikke set det internationale samfund stå frem og fordømme Rafah, hvad de anser for at være et inddæmmed angreb på Hamas' sidste tilholdssted, som om de ved, hvor de militante Hamas-medlemmer er.

Så det er undskyldninger for at lægge pres på 1 million palæstinensere, så de begynder at flytte ind i Egypten. De vil skabe kaos og frygt, så folk forlader deres hjem og begynder at migrere mod Egypten. Og det ville skabe et stort problem for Egypten, fordi landets holdning er, at palæstinenserne ikke skal have lov til at forlade Gaza. Ved at gøre det giver de nemlig grønt lys for, at Israel kan fortsætte med at udrydde palæstinenserne og slippe af med dem "demografisk" fra Gaza.

Hvis Israel med sine folkemorderiske angreb havde formået at slippe af med Hamas, mine damer og herrer, så er Hamas nu en illusion. Det er ikke en person, der kæmper. Det er en ideologi. Selv hvis de dræber alle disse militante, vil der opstå andre militante. Når man taler om 35.000 martyrer, hvor mange af de børn, der overlever det her, vil så glemme det? Ikke sandt? Ingen vil glemme det.

Israel bør forstå, at de ikke kan, og at de ikke kommer af med det palæstinensiske folk. Israel bør forstå, at dets legitime fødselsattest til at være i Mellemøsten kun er givet af palæstinenserne og ikke af USA! Israel bør forstå, at uden Palæstinas uafhængighed vil landet være en garnisonsfæstning i Mellemøsten. Og det psykologiske problem med at være i en garnisonsstat vil skabe en masse psykologiske problemer i fremtiden for et land, der havde chancen for at skabe fred og bare lod den glide væk.

Tingene kommer ikke til at ligge stille. Palæstinenserne vil

fortsætte deres kamp. Der er ingen militær løsning på denne konflikt: Alle ved, at selv Israel, med al sin tekniske magt, med al sin teknologi, ikke kunne få palæstinenserne til at knæle.

Og hvis man ser på livsmodet hos disse mennesker i Gaza, er det utroligt! De siger altid, at vi aldrig vil vende tilbage til Nakba (katastrofen) i 1948. Vi vil aldrig emigrere. Vi vil aldrig forlade vores land. Vi vil hellere dø end forlade det. Denne modstandskraft, denne beslutsomhed, dette engagement hos et folk bør vække det internationale samfunds samvittighed og sige, at disse mennesker fortjener at have deres egen stat, fortjener at have deres eget uafhængige land.

Israel leger med ilden. Og jeg tror, at ødelæggelsen af Israel er begyndt. Og det, vi er vidne til i USA med hensyn til studenterstrejkerne og alt det andet, er det bedste eksempel på Biden-administrationens fallit i håndteringen af konflikten i Gaza; det er også et eksempel på ineffektiviteten i håndteringen af krigen i Ukraine. Og dens ineffektivitet i forsøget på at sprede sit overherredømme over verden som en unipolær magt. Og hvis vi sammenligner det, der sker på universiteterne i USA nu, med Vietnam-krigen i 60'erne, så er dette begyndelsen til enden på en sådan æra.

Så begynder vi at se dramatiske forandringer i Mellemøsten. Vi har brug for nye regeringer. Vi har brug for nye regeringer: Vi har brug for regeringer, der vil fremme global sikkerhed og stabilitet gennem økonomisk udvikling, gennem Oase-planen.

Vi har brug for en ny regering i Israel! Den skal i det mindste være mindre zionistisk i sin tilgang til konfliktløsning i stedet for konflikthåndtering.

Vi er også nødt til at have et forenet lederskab mellem alle vores palæstinensiske fraktioner: For forenet står vi, splittet falder vi.

Hvis ikke disse tre betingelser er til stede, vil denne

konflikt få yderligere forgreninger, som vil føre til ødelæggelse og, Gud forbyde det, til en global krig.

Mine damer og herrer: I dag er det ikke ideologi, der driver folk i krig. Det er national interesse. Det er økonomiske interesser. Men menneskers engagement gennem religion er skræmmende, og Gud forbyde, at vores konflikt en dag bliver en konflikt mellem muslimer og jøder. For det er ikke hensigten. Vi mener, at dette er en national kamp med en verdslig ideologi om at opbygge en demokratisk enhed i Palæstina. Det er det, min ledelse tror på.

Men vi kan ikke gøre det alene. Vi er nødt til at gøre det i fællesskab, og i fællesskab betyder præsidentvalg, parlamentsvalg og en total reform af vores politiske infrastruktur. Jeg siger dette som selvkritik, fordi jeg er nødt til at være ærlig som akademiker og fortælle jer præcis, hvad vi er nødt til at gøre for at opnå en bæredygtig og langvarig fred.

Fred er ikke at underskrive et dokument. Vi havde fred mellem Jordan og Israel. Vi havde fred mellem Egypten og Israel. Det er kold fred. Spørg enhver egypter i dag, og han vil fortælle dig: "Israel er ikke vores ven. Så længe de besætter Palæstina, vil vi ikke have et normalt forhold til israelerne. OK, mellem regeringer, ja." Det samme i Jordan. Ægte fred vil blive opnået, når palæstinenserne har ret til selvbestemmelse. Så vil den arabiske verden være klar til at samarbejde og acceptere Israel som et legitimt land i Mellemøsten. Men nu er Israel udstødt. Israel er en zionistisk besættelsesmagt, det er ikke legitimt.

Og lad mig slutte, for min tid er forbi: Det er let at underskrive en fredsaftale, men det er meget svært at skabe fred, og den fredsopbygning kræver en indsats for at forsøge at skabe synergi mellem civilsamfundene på begge sider, mellem mennesker, og her kommer processen med at afslutte konflikter og udvikle demokratier, for vi tror på, at demokratier som

udgangspunkt ikke bekæmper hinanden.

Og økonomisk udvikling, som den støttes af Schiller Instituttet, af LaRouches koncept for økonomisk udvikling, kunne spille en central rolle i processen med at forsøge at skabe global sikkerhed gennem regional sikkerhed og ved at afslutte den palæstinensisk-israelske konflikt.

Det ville være, vil jeg sige, begyndelsen på en æra, hvor lande i verden, nord og syd, ville begynde at indse, at krig ikke er svaret, men at opbygning af økonomiske bånd er svaret, fordi det ville være en win-win-situation.

Mange tak skal I have.

Diskussion:

Der var to spørgsmål. Det første var fra Ulla Sandbæk, bl.a. fhv. EU parlament- og Folketingsmedlem om ambassadørens holdning til 2-stats løsningen, hvor han understregede, at international støtte og pres er nødvendigt for at virkeliggøre den.

Det anden var fra Helga Zepp-LaRouche om strategier for at sætte Oase-planen på den internationale dagsorden, hvor de diskuterede at bringe den op på internationale sikkerhedskonferencer og i universiteter, og hvordan Oase-planen kan have en katalytisk effekt på økonomisk udvikling. Spørgsmål fra Ulla Sandbæk, tidligere EU- og dansk parlamentariker, pensioneret præst, forhenværende Art of Living-lærer på Vestbredden: [Resume] Hvordan kan man forhindre Israel i at fjerne den palæstinensiske befolkning først fra Gaza til Egypten og derefter fra Vestbredden? I lyset af USA's og Europas holdninger kan jeg ikke se nogen effektiv forebyggelse. En af dem ville være at begynde at kalde det en besættelse i stedet for en konflikt. Hvis du sagde, at to-statsløsningen fik dig til at grine, hvordan vil du så have en stat i Palæstina?

H.E. Ambassadør Prof. Dr. Hassassian: [udskrift] Ingen benægter, at Israel er en besættelsesmagt, og ingen benægter, at Israel blev oprettet i 1948 af de vestlige magter, og ingen

benægter, at vi i dag har en kolonial bosætterbevægelse med en ekstrem fascistisk regering i Israel i dag. Jeg siger altid, at palæstinenserne er der for at blive, og at de vil fortsætte deres modstand mod en sådan besættelse, og jeg sagde, at USA kan bringe de to parter sammen. Og ja, jeg smilede og grinede og grinede over to-statsløsningen, for hvis man i dag tager til Vestbredden og ser på bosættelserne, så er de spredt som schweizerost. Der er ingen geografisk sammenhæng.

Men eftersom det internationale samfund går ind for det vi kalder to-statsløsningen, siger vi til dem: »OK. Hvis I vil have to-statsløsningen, så bring os staten Palæstina.«

Men vi er nødt til at tro på, at den koloniale bosættermentalitet aldrig frivilligt vil afvikle sin politik i Palæstina. De ønsker at besætte hele det historiske Palæstina.

Og vi sætter ikke vores lid til, at USA kan løse dette problem. Vi forsøger først og fremmest gennem vores modstand, vores standhaftighed og ved at forsøge at få det internationale samfund til at støtte os og ikke kun støtte os med ord, men ved at hjælpe os økonomisk, så vi kan forsørge os selv og blive på vores jord.

Ingen siger, at der findes en tryllestav til at løse dette problem. Dette er en besættelse. Men inden for statskundskab bruger vi ordet konflikt, men det her er besættelse. Det er et folks besættelse af et andet.

Så mit svar til dig er, at vi ikke har et resultat baseret på den amerikanske holdning, hvad angår at finde en troværdig løsning på denne konflikt. Desværre er Europa meget svagt og ineffektivt. Den arabiske verden er tilfreds med realiteterne. Den muslimske verden sover en dyb, dyb, dyb, dyb søvn. Og palæstinenserne er overladt til sig selv.

Og som jeg sagde, ud over moralsk sympati og empati fra verden, fik vi ikke noget. Vi fik ikke økonomisk hjælp. Vi fik ikke engang mad. Folk dør af sult i dag i Gaza, hvilket er et

andet middel til kollektiv afstraffelse, som israelerne benytter sig af.

Så hvad gør disse lande i verden for at redde situationen og for at redde de uskyldige palæstinensere?

Som jeg sagde, går det ud over den 7. oktober nu. Nu taler vi om udslettelsen af et folk.

Så jeg har ikke det magiske svar på, hvordan vi kan slippe af med den zionistiske vold, men jeg tror, at løsningen ligger i hænderne på det internationale samfund.

Først skal man holde op med at sende våben til Israel: Europa, Amerika. Stop med at støtte Israel i FN ved at bruge vetoretten. Giv hjælp til palæstinenserne i stedet for at ødelægge deres statslige infrastruktur, også på Vestbredden, for at retfærdiggøre Netanyahu's politik på Vestbredden. Der er mange ting, som man kan genoverveje og have som muligheder for at opnå fred og stabilitet, for slet ikke at tale om sikkerhed.

Nu indrømmer jeg ikke, at vi kan slippe af med det israelske folk fra Palæstina. Vi har nået et ydmygt, historisk kompromis, hvor vi har accepteret israelerne som vores naboer. Hvad mere kan palæstinenserne indrømme, når de har indrømmet 78% af det historiske Palæstina. Hvad er der tilbage? Hvad er der tilbage at give afkald på, de 20 %? OK, de er nødt til at tage det med magt. De er nødt til at begå og fortsætte med at begå folkemord, mens det internationale samfund ser på, hvad der sker, og ikke gør noget. Det internationale samfund ville være lige så skyldigt som Israel, og det vil vi aldrig glemme. Vi vil aldrig glemme det.

Spørgsmål fra Helga Zepp-LaRouche: Jeg vil gerne spørge ambassadør Hassassian: En idé til, hvordan vi kan kaste denne diskussion om Oase-planen op på den internationale dagsorden, ville være at få en af de eksisterende sikkerhedskonferencer til at diskutere det. Desværre plejede eksempelvis

sikkerhedskonferencen i München at være et meget nyttigt dialogforum, men det har den ikke været i et stykke tid. Det er udelukkende våbenindustriens lobby, kan man sige. Den er ikke egnet lige nu, vil jeg mene.

Men der er andre dialoger, f.eks. Shangri-La-dialogen i Singapore, hvor man diskuterer vigtige sikkerhedsforanstaltninger.

I 2017 deltog jeg i Raisina-dialogen i New Delhi. Det var på det tidspunkt et nyt forum, hvor man diskuterede internationale sikkerheds- og udviklingsspørgsmål. Og jeg tror, at hvis man henvendte sig til sådanne institutioner, måske hvis du som repræsentant for det palæstinensiske folk sendte et brev eller en anmodning til disse fora, så kunne de organisere en international diskussionsgruppe om Oase-planen, og hvad den ville kræve. Hvis man kunne få flere af den slags initiativer, kunne man forhåbentlig kaste diskussionen op på den internationale dagsorden. Jeg vil gerne vide, hvad du synes om dette forslag eller andre tilsvarende ideer.

H.E. Ambassadør Prof. Dr. Hassassian: Mange tak for denne idé, som jeg synes er meget vigtig. Jeg har deltaget i mange internationale konferencer støttet af tænketanke relateret til de statslige afdelinger. En af dem er IFRI, Det franske institut for internationale Forhold, som er knyttet til Quai d'Orsay, det franske udenrigsministerium.

De har årlige konferencer om global sikkerhed, om regionale konflikter, om økonomisk udvikling og så videre.

Og jeg tror, at Schiller Instituttet gradvist kunne nå den position ved at starte med nogle seminarer, som dette, og forsøge at sprede det til højere læreanstalter og universiteter, fordi de fleste tænketanke er relateret til højere læreanstalter. Og jeg tror, det er en god idé, hvis vi starter en kæde af foredrag om Oase-planen, endsige tager den israelsk-palæstinensiske konflikt eller en hvilken som helst

konflikt i Mellemøsten eller på verdensplan som et springbræt til at indse, i hvilket omfang Oase-planen kan tilføje en katalytisk effekt i forsøget på, mere eller mindre, at skabe et mere sikkert miljø for økonomisk udvikling.

Og jeg tror, jeg i min personlige kapacitet har visse kontakter, som virkelig kunne arbejde sammen med Schiller Instituttet om at mobilisere støtte til en sådan idé, som jeg tror er en international idé. Det er sandsynligt, at den kan bruges af selv avancerede lande. Det er ikke kun for at reducere regionale konflikter, og hvad ved jeg.

Så jeg tror, ja, det kan lade sig gøre. Vi må være gradvis stigende, mindre ambitiøse, men jeg tror, det er sådan, vi skal skabe momentum. Og jeg tror, du har en god vare til markedet, som jeg tror er sød musik i vores ører, men som jeg sagde, har den politiske konflikt altid været en prioritet i forhold til en så letflydende melodi om økonomisk udvikling.

Og derfor tror jeg, at vi psykologisk har forberedt verden på, at den endelige

og stabile sikkerhed kommer gennem økonomisk udvikling og ved at slå ned på den dybeste fattigdom og sult i verden. Og så meget som vi kan forsøge at indsnævre kløften af ulighed, når det kommer til økonomiske potentialer og evner, jo mere sikker bliver vores verden.

Tro mig, hvis vi har økonomisk sikkerhed, vil der ikke komme trusler fra USA mod Kina eller Rusland eller Europa eller faktisk mod Mellemøsten. Vi kan se afspænding på højeste niveau, når sådanne ideer bliver mere autoritative og bliver mere accepteret af landene, så de indser, at deres eneste redning fra enhver form for konfrontation, militært, er gennem økonomisk stabilitet og sikkerhed.

Og jeg garanterer på jeres vegne, at man er nødt til at samarbejde og samarbejde med alle vores venligtsindede lande i Europa, Asien og Latinamerika, som lytter nøje til os, og til

det vi taler om, ikke kun i forhold til det, der foregår i Israel, hvad israellerne gør mod os, men de hører også, i hvilken udstrækning dette begreb kan være, ved at bruge eller forværre på en positiv måde, afslutningen på konflikten, for at opretholde sig selv gennem fred og lang levetid, det må gå gennem processen med økonomisk beslutsomhed, altså økonomisk interaktion og fremme af nationale interesser.

Ordstyrer Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark: Efter pausen bevæger vi os ind i det forjættede land. Hvad er denne Oase-plan? Hvordan kan den fungere? Som Hussein Askary har kaldt sin præsentation, »Det umulige er selvpålagt: Fred gennem økonomisk udvikling er den eneste vej frem i Vestasien.« Og som vi blev beæret over af den meget smukke præsentation fra ambassadør Hassassian, er fred ikke fraværet af krig. Fred er noget, man opbygger. Hussein Askary vil føre os ind i det forjættede land, hvor vi rent faktisk opnår fred og velstand for hele verden.

Se også den første og tredje tale under seminaret.

Oase-planen: Fred kun gennem udvikling

Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets grundlægger og internationale leder, og den amerikanske økonom og statsmand Lyndon LaRouches (1922-2019) årtier lange samarbejdspartner, som talte online.

Det umulige er selvpålagt: Fred gennem økonomisk udvikling er den eneste vej frem i Vestasien

Hussein Askary, Schiller Instituttets koordinator for Sydvestasien.

Medforfatter til: "Extending the New Silk Road to Southwest Asia and Africa", arabisk oversætter af: "The New Silk Road Becomes the World Land Bridge".

Kontaktpersoner:

Den Palæstinensiske Mission i Danmark: +45 33 93 22 39, info@palestine.dk

Schiller Instituttet i Danmark: +45 53 57 00
51; si@schillerinstitut.dk
Engelsk: www.schillerinstitute.com
Dansk: www.schillerinstitut.dk

Andre relaterede hjemmesider på engelsk:
www.laroucheorganization.com
www.larouchepub.com

Arabisk: <https://t.me/larouchearabic>

Uddrag af invitationen:

Schiller Instituttets seminar i København er tilrettelagt for at fremme den vigtige dialog, der blev ført under vores internationale online-konference den 13. april 2024 med titlen "Oase-planen: LaRouche-løsningen for fred gennem udvikling mellem Israel og Palæstina og for hele Sydvestasien", som er tilgængelig på YouTube.

H.E. Prof. Dr. Manuel Hassassian, Det Palæstinensiske Selvstyres ambassadør i Danmark, præsenterede den igangværende tragedie for det palæstinensiske folk og behovet for en politisk løsning baseret på palæstinensisk suverænitæt og lige rettigheder, støttet af økonomisk udvikling. Der kan ikke være nogen militær løsning, fastslog han.

Helga Zepp-LaRouche indledte sin tale med at fremhæve det påtrængende behov for at tilføre et perspektiv af håb for at vise vejen ud af den katastrofale situation i Sydvestasien, og advarede om potentialet for en fuldstændig regional og endog global krig. Hun understregede behovet for en helt ny tilgang, der tager højde for palæstinenserne, israelernes og alle regionens landes kombinerede økonomiske og sikkerhedsmæssige interesser.

Nu må drabene stoppe, og genopbygningen må begynde.

Massiv humanitær hjælp må strømme ind.

Der skal indkaldes til en international konference for at finde en politisk løsning, herunder fuld international anerkendelse af en suveræn palæstinensisk stat.

Men hvor kan lyset komme fra midt i det nuværende mørke? Schiller Instituttet er overbevist om, at en fremtidig vision om økonomisk udvikling for hele regionen, som nu inkluderer et genopbygget Gaza som det første skridt, er nødvendig for at lyse op på vejen til fred.

Denne vision er Oase-planen, som først blev foreslået af den amerikanske økonom og statsmand Lyndon LaRouche (1922-2019) i 1975 efter en rejse til regionen. Oase-planen tager fat på den største barriere for udvikling i regionen – manglen på ferskvand – gennem opførelsen af et netværk af afsaltningsanlæg, ideelt set atomdrevne, langs Middelhavskysten og langs to nye kanaler: en kanal mellem Det Røde Hav og Det Døde Hav og en kanal mellem Det Døde Hav og Middelhavet. En oversigt kan ses i LaRouche-organisationens 14 minutter lange video, Oase-planen: LaRouches løsning for Mellempøsten....

Død, ødelæggelse og sult er blevet brugt som krigsvåben; økonomisk udvikling skal bruges som et fredsvåben: til at forvandle sværd til plovskær. Vi må alle handle nu for at stoppe drabene og starte genopbygningen.

Helga Zepp-LaRouche holder

tale til Den Internationale Fredskoalition Nr. 50, fredag den 17. maj 2024

Ikke korrekturlæst

{{Anastasia Battle:}} Velkommen alle sammen. Når du deltager, skal du sørge for at vælge tolkning i bunden af din skærm... Vi har engelsk, spansk, tysk og fransk: Vi er faktisk den Internationale Fredskoalition, med folk til stede fra hele verden. ...

Velkommen alle sammen: Dette er Den Internationale Fredskoalition, og dette er uge 50, og tak fordi I er med. Jeg kan se nogle nye ansigter, tak. Sørg for at præsentere jer selv i løbet af den generelle diskussionsperiode. Det kommer til at foregå på den måde, at vi har nogle oplægsholdere til at begynde med, som vil give præsentationer, rapporter og analyser af, hvad der sker i verden, og så har vi en generel diskussion, som er åben for alle, 3 minutter til hver.

Vi har tydeligvis haft en meget intens uge med mordforsøget i Slovakiet. Og som I så i den besked, der blev sendt ud, er vi nødt til at gøre meget mere for at undersøge dette, og hvad der virkelig foregår. Men det står ret klart for mig, og andre kan bidrage med deres analyser, at dette var planlagt som et generelt angreb på alle, der ønsker at afslutte krigen mellem Ukraine og Rusland, og sandsynligvis mere end det. Vi bør også se på, hvad potentialet er andre steder.

Jeg vil gerne placere det i forhold til, hvad der foregår i verden, og det, vi gør som Den Internationale Fredskoalition, og som bringer folk sammen fra så mange lande som muligt for faktisk at organisere sig for ægte fred, er utroligt vigtigt, og vi vil helt sikkert blive ved med at fremhæve Oaseplanen som en kerne af et udtryk for dette, for fred i

Sydvestasien. Vi vil have mere diskussion om det, og jeg vil også inkludere dagsordenen i chatten om et øjeblik, så folk kan se alle de forskellige talere, vi har linet op i dag.

Og dermed går vi i gang med Helga Zepp-LaRouche, som er grundlægger af Schiller Instituttet og også initiativtager til Den Internationale Fredskoalition.

{{Helga Zepp-LaRouche:}} Ja, goddag. Lad mig først og fremmest hilse på jer alle sammen. Den store begivenhed i de seneste dage er naturligvis mordforsøget mod Slovakiets premierminister Robert Fico. Da Ungarns premierminister Viktor Orbán kommenterede det, sagde han, at han mener, at det skal ses i sammenhæng med forberedelserne til en krig mod Rusland. Jeg tror desværre, at det ser meget sandsynligt ud.

Nu bringer det mindet om Sarajevo frem, som også var et såkaldt attentat, men det var ikke en isoleret begivenhed, men en del af en lang, lang forberedelse til Første Verdenskrig, og det bør derfor på en måde ikke være overraskende, at der var en opfølgning: En serbisk statsborger blev arresteret, fordi han udsendte en dødstrussel mod [Serbiens] præsident Vucic, og også en radio ordstyrer i Belgien lavede en ekstremt usmagelig joke ved at sige i radioen: "Se, det er muligt at skyde premierminister De Croo – gør det bare. Gør det bare." Han blev naturligvis straks smidt ud, men ikke desto mindre.

Naturligvis er de vestlige mainstream-medier fortsat med at bagtale Fico og sige, at det var hans egen skyld, fordi han polariserede folk, selvom han kun sagde, hvad de fleste mennesker i Slovakiet tænker; og at han endda blev bagtalt for at være russisk agent, at det var hans egen skyld. Under alle omstændigheder, hvad var den såkaldte polarisering af premierminister Fico? Jo, han sagde, at sanktionerne mod Rusland viste sig at være nytteløse. Han var stærkt imod Ukraines integration i NATO; han blokerede for våbenleverancer fra Slovakiet til Ukraine, som den tidligere regering havde aftalt, og han sagde, at krigen opstod, fordi nazisterne

terroriserede folk i Donbass, og det brødte løfte om, at NATO "ikke ville bevæge sig en tomme mod øst" efter Tysklands genforening. Så det er alt sammen ting, som deles af omkring 70 % af den slovakiske befolkning, og derfor var det ikke polariserende, men han sagde det, som de mennesker, der valgte ham, ønskede, at han skulle sige, hvilket er en sjælden egenskab nu om dage, fordi de fleste valgte mennesker ikke længere repræsenterer de mennesker, der har valgt dem.

Så selvfølgelig er konteksten for dette mordforsøg – på dette tidspunkt er han stadig i livstruende tilstand ifølge de seneste rapporter, og den 71-årige mand, der skød, tilhørte en organisation ved navn "Progressive Slovakia": Det er dem, der går ind for EU's værdier, og det er faktisk dem, der polariserer Slovakiet, kan man sige. Men det skal naturligvis undersøges nærmere, for spørgsmålet er, om han virkelig var en "ensom morder"? Blev han opmuntret? Alt det bliver undersøgt lige nu.

Konteksten for dette er, og selvom jeg mener, at Orbáns karakteristisk, at det skal ses som en del af forberedelserne til en krig med Rusland, er en meget hurtig forværring af den strategiske situation i Europa; der sker en hurtig degenerering af demokratiet i mange europæiske stater, hvor ytringsfriheden bliver stadig mere vanskelig. Naturligvis alle de forskellige provokationer, som vi allerede behandlede i sidste uge: Macrons ønske om at sende tropper til Ukraine; Camerons besked til ukrainerne om, at de kan bruge krydsermissiler til at nå dybt ind på russisk territorium – dette i øvrigt på trods af, at præsident Putin i mellemtiden havde svaret på alle disse provokationer ved at annoncere manøvrer med de taktiske atomvåben for første gang, som reaktion på vestlige provokationer, dvs. uden for rutinemæssige manøvrer. Og det til trods for, at udenrigsminister Blinken bekræftede, at ukrainerne kan gøre med de våben, som USA har leveret, hvad de vil, hvilket i bund og grund er at skrue bissen på.

Så naturligvis er der ingen andre end Orbán og Fico, der taler seriøst om en diplomatisk løsning. Alle de andre taler dybest set om at gøre Tyskland "krigsklar", ligesom Pistorius; eller fortsætter snakken om, at Rusland skal besejres, hvilket bliver mere og mere absurd i betragtning af, at alle er enige om, at Ukraine ikke kan vinde denne krig, simpelthen fordi alle våben i verden ikke vil kompensere for det faktum, at de er ved at løbe tør for soldater, fordi der allerede er blevet dræbt for mange i denne krig. Jeg tror, det er den klare sammenhæng i situationen.

Sammenlign det nu med Putins vigtige, hvis ikke historiske, statsbesøg i Kina. Både Putin og Xi Jinping bekræftede samarbejdet på mange, mange områder, uddybning af venskabet, strategisk partnerskab osv., hvilket fik Michael Pillsbury, en kendt amerikansk strateg (jeg tror, han arbejder for Heritage Foundation), til at kommentere dette Putin-besøg og det strategiske partnerskab mellem Rusland og Kina og sige, at det er den største fejltagelse i min levetid at lade dette ske. Det hænger naturligvis sammen med idéen om, at der kun er én hegemon, og at man ikke kan tillade, at der opstår andre partnerskaber og anden multipolaritet. Jeg ved, at vi snart vil høre nogle meget, meget afslørende ord fra Jeffrey Sachs, som jeg synes er meget skræmmende, i betragtning af at han helt sikkert er en person, der kender magtstrukturen i USA meget godt.

Jeg kunne nævne en masse andre ting, men jeg tror, jeg vil lade det blive her: Jeg tror, at vi med mordforsøget mod Fico og endda antydninger med hensyn til Vucic og nu også Belgiens premierminister De Cross, at vi tydeligvis befinder os i en førkrigssituation, som vi absolut må finde måder at komme ud af på. For hvis dette fortsætter, kan det være et spørgsmål om meget kort tid, før det er for sent.

Vi skal huske på, at Alex Karp fra Palantir ses på en video, hvor han siger, at studenterprotesterne i USA og andre steder, men især i USA, som reaktion på det, der sker i Gaza, truer

fortællingen, og at Vesten er ved at miste kontrollen over fortællingen, og at det er det, spillet drejer sig om.

Nu talte Fico naturligvis ikke om fortællingen/narrativet. Jeg tror, man er nødt til at se en forbindelse til alle disse ting, så derfor er det ekstremt vigtigt, at den sydafrikanske regering igen griber ind over for Den Internationale Domstol for at gøre opmærksom på, at ingen af Den Internationale Domstols tidligere kendelser eller anbefalinger er blevet fulgt af Israel, og de kræver, at domstolen omgående griber ind i den igangværende, helt utrolige situation, som nu finder sted med IDF's angreb på Rafah.

Så jeg tror, det er hovedpunkterne i det, jeg ville sige. Men vi skal selvfølgelig være klar over, at vi helt klart kommer centimeter for centimeter tættere på et punkt, hvor der ikke er nogen vej tilbage. Det kræver naturligvis, at vi virkelig rusker op i de mennesker, som stadig tror, at dette er en normal periode: Vi er på vej mod et beslutningspunkt, og vi er nødt til at katalysere de vestlige lande, på trods af alle odds, ind i ideen om, at vi er nødt til at samarbejde med Rusland, med Kina; at disse lande ikke er fjenden, at der er en ny økonomisk verdensorden på vej med den Globale Majoritet. Den eneste måde, jeg forstår det på, er, at vi får folk i Vesten til at forstå, at der ikke er nogen nødt til at have alt det, at vi er nødt til at have en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til hvert eneste lands interesser på planeten, og at det nye navn for fred er udvikling, og derfor er Oase-planen et gigantisk skridt i denne retning.

Så jeg vil lade det blive ved det, som en introduktion. ...

{{I diskussion}}

{{Battle:}} Tak til [navn tilbageholdt] for at slutte sig til os. Jeg vil inkludere linket til Nonviolence International i chatten. Jeg ville også høre, om Helga Zepp-LaRouche, om du havde et svar til [navn tilbageholdt] eller til nogen anden,

der har talt indtil videre i dag?

{Zepp-LaRouche:}} Jeg vil bare sige, at spørgsmålet om, hvorfor det internationale samfund står og ser på dette, i virkeligheden fører os til kernespørgsmålet: Nemlig om vi stadig har den moralske evne til at overleve? For hvis vi ikke kan gribe ind, når der foregår et folkedrab for øjnene af hele verden, så giver det en dom over os! Så jeg kan kun appellere til jer alle, lyttere og seere: Hjælp os med virkelig at få budskabet ud, at vi virkelig er nødt til at ændre paradigmet. Og det eneste lille tegn på håb, jeg kan give [navn tilbageholdt], er, at de reaktioner, vi fik på Oase-planen fra de mennesker, der faktisk begyndte at studere den, var ekstremt positive og optimistiske. Vi har flere lande, som gennem deres ambassadører allerede har støttet Oase-planen, og mange andre, som ikke er diplomater, men bare almindelige mennesker, har også gjort det.

Så det, vi ønsker at gøre, er absolut at øge denne kampagne, indtil vi får en håndfuld regeringer fra Sydvestasien, men støttet af nogle af de store naboer og ethvert andet land, der ønsker at være en del af det, til at sætte denne Oase-plan på den internationale dagsorden for alvor, hvilket sandsynligvis skal tage form af at organisere en stor international konference, helst på stedet i Mellemøsten, og gøre den så kendt, at den bliver en inspiration for alle: Israelere, palæstinensere, men også folk fra Yemen, Libanon, Syrien, Irak, Afghanistan – alle disse lande har enorme økonomiske behov, lider under humanitære kriser, og de har brug for en udformning af en Oase-plan for deres egne lande.

Så jeg kan kun sige: Udrust dig med det materiale, vi har produceret indtil videre, som er den 14 minutter lange video af Jason Ross; så har vi de 6 eller 7 timer fra konferencen den 13. april; vi har forskellige kortere videoer og introduktioner og vi har naturligvis [den skrevne tekst]; og vi opfordrer folk til at give deres underskrift for at godkende planen. Udstyr dig selv med alt dette, og hjælp os

med virkelig at sprede det. For jeg er overbevist om, at hvis folk vidste, at der findes en løsning, en løsning, som kunne ændre folkets holdning – måske ikke den herskende elite i hvert enkelt tilfælde, men folket ville blive inspireret, så er en positiv fremtid mulig.

Det er mit svar til dig [navn tilbageholdt]. ...

{{Q:}} Mange tak, det vil vi gøre.

{{Battle:}} Tak [navn tilbageholdt] og tak, Helga. ...

Afsluttende bemærkninger

{{Dennis Speed:}} Jeg tror, at Helga nu er klar til at svare ...
Hvorfor går du ikke i gang?

{{Zepp-LaRouche:}} Der er kommet meget på bordet, og jeg vil gerne kommentere et par ting. Den ene er, at vi skal prioritere at stoppe folkemordet i Palæstina og Gaza, men vi må ikke glemme det større billede, som den palæstinensiske situation kun er en del af. For forsøget på at myrde Slovakiet premierminister Robert Fico er faktisk en del af – og jeg er enig med Ungarns premierminister Viktor Orbán – det er en del af forberedelserne til, hvad der skal ske mod Rusland. Og det er en del af den store geopolitiske indsats fra det kollapsende neoliberale imperium for at forsøge at stoppe fremkomsten af en anden model.

Det, der sker i både Slovakiet og Georgien lige nu, og vi vil offentliggøre dette i den næste periode, når vi har afsluttet vores undersøgelse, men der er faktisk nøjagtig den samme farvede revolution i gang i Georgien, i Ungarn, den er forsøgt mod Serbien og i Slovakiet; og alle modtager massive mængder penge fra USA og også andre lande, men især fra USA, med det specifikke formål (citat) "at nå målene og intentionerne i amerikansk udenrigspolitik." Og med den målsætning bliver dusinvis af NGO'er finansieret af de sædvanlige, National Endowment for Democracy, Freedom House og de sædvanlige syndere, som har været involveret i farvede revolutioner over

hele verden.

I Georgien er den formodede årsag, at regeringen er ved at gennemføre en lovgivning, der tvinger til åbenhed om udenlandsk finansiering af NGO'er, og som siger, at hvis en NGO modtager mere end 20 % af sin finansiering fra udlandet, skal den registreres. Nu kalder mainstream-medierne det straks for "den russiske lov". De kunne lige så godt have kaldt det den "amerikanske lov", for i USA har man "Foreign Agents Registration Act", som tvinger folk, hvis de modtager økonomisk støtte fra udlandet, til at registrere sig som agent for en fremmed magt.

Så dette er et typisk eksempel – dette er en løbende ting, og jeg kan kun bede dig om at abonnere på vores {Daily Alert}, fordi du skal følge den daglige udvikling, som lige nu sker med en accelereret hastighed, for at vide præcis, hvor du skal sætte ind med din prioriterede indsats. Vi er faktisk nødt til at være involveret i det hele, ikke kun i et aspekt.

Jeg vil også gerne kommentere meget kort, og jeg tror, Dennis, at du måske har en god idé ved at tænke, at vi er nødt til at have en taskforce til at diskutere ikke-vold eller vold, for jeg vil gerne svare på det, som [navn tilbageholdt] sagde: Jeg ved, at selv Sankt Augustin argumenterede for legitimiteten af "retfærdig krig". Men på Augustins tid havde man endnu ikke atomvåben. Jeg tror, at på det seneste, med fremkomsten af termonukleare våben, kan krig ikke længere være et middel til at løse konflikter, og for den sags skyld bør vold ikke være et middel til at løse konflikter, fordi det ikke svarer til menneskets ædle karakter. Vi er ikke nogle dyr, der kæmper for at få noget mad, og som dræber hinanden i et legitimt forsøg på at skaffe os noget at spise. Vold er en form for manglende udvikling af menneskers karakter. Vi er mennesker! Og vi er nødt til at have en idé om, at vi skal forædle vores sjæl, vores identitet, hvor vi er i stand til at løse enhver konflikt gennem dialog, gennem diskussion, gennem diplomati og statskunst. Det er en absolut forudsætning for, at vi kan

komme ud af denne utrolige historiske periode, og derfor er jeg meget glad for, at Jeffrey Sachs tidligere nævnte encyklikaen [Fratelli Tutti], der henviser til den [barmhjertige samaritaner]. For hvis du husker det, var det i Schillers {Æstetiske breve}, faktisk hedder de [Kallias breve], han beskriver den barmhjertige samaritan som værende den smukke sjæls egenskab, den person, der gør det gode uden nogen henvisning til sin egen fordel eller hvad han måtte have som ulempe, bare at se, når nogen er i nød, at træde frem og gøre det, der skal gøres, er den menneskelige kvalitet, som vi alle, hver især, skal forsøge at opnå. For hvis vi ikke ændrer os selv, hvis vi ikke ændrer os individuelt til at blive bedre mennesker, vil vi ikke være i stand til at overvinde denne ondskab i verden. Og jeg tror, det hænger sammen med alle vores bestræbelser.

Hvad angår Jose og idéen om en ny konference, så er jeg faktisk allerede i gang med at diskutere med flere mennesker om at afholde en sådan internetkonference, og vi vil afslutte denne diskussion og sandsynligvis offentliggøre det om et par dage, som du kan finde på chatten og på internettet og på vores hjemmeside, og vi vil informere dig. Vi vil helt sikkert optrappe denne organisering, for hvis vi ikke får et flertal af mennesker til at stoppe disse handlinger, våben til Israel, våben til Ukraine, alle de ting, som gør dette – at fodre NGO'erne til nye Maidan-kup i flere lande – mener jeg: Vi er tættere på Tredje Verdenskrig, end folk måske er klar over. Og jeg sympatiserer med [navn tilbageholdt] og [navn tilbageholdt] før: Jeg synes, vi skal være bange. Når jeg tænker på situationen, synes jeg absolut, at det er den værste situation, menneskeheden nogensinde har befundet sig i. Men vi er nødt til at omdanne den følelse til energi for at forsøge at ændre den, for det nytter ikke noget bare at være følelsesmæssigt oprørt. Vi er nødt til at bruge den energi, der kommer fra bekymringen, til at blive mere aktive og katalysere flere mennesker til at gøre det samme.

Så vær venlig at abonnere på {Daily Alert}, for man er nødt til at følge disse begivenheder dag for dag og også holde øje med, hvordan løsningerne ser ud. Jeg tror, vi skal få folk til at forstå, at vi er nødt til at alliere os med den Globale Majoritet og ikke betragte Rusland og Kina som fjender, hvor krig er uundgåelig. Det er en helt forkert idé, som vil føre til ødelæggelse af hele civilisationen. Men på den anden side, hvis USA og de europæiske nationer ville strække deres hænder eller arme ud og sige: "OK, lad os prøve at afhjælpe de største problemer i verden, herunder sult, underudvikling, mangel på medicin, mangel på ferskvand, mangel på energi, og lad os samarbejde om at løse disse problemer, f.eks. i en global Oase-plan."

Det ville være meget, meget nemt at gøre! Men vi har brug for en ændring i folks tankegang, og folk skal have den idé, at vi hver især skal blive en barmhjertig samaritaner, en smuk sjæl, og hvis vi katalyserer den følelse, tror jeg absolut, at vi kan gøre en ende på imperiets tyranni.

**Politisk orientering den 17.
maj 2024 med formand Tom
Gillesberg
Verden efter vores
diplomatseminar i KBH:
Stop drabene og genopbyg Gaza**

og regionen med Oase-planen

Se videoerne fra Schiller Instituttets diplomatiske seminar:
Se de tre videoer: Schiller Instituttets diplomatseminar i København den 8. maj 2024:

Stop drabene og begynd at genopbygge Gaza og regionen med Oase-planen: LaRouche-løsningen for fred gennem udvikling:
<https://schillerinstitut.dk/si/?p=37038>

Uddrag fra rapporten om seminaret:

Helga Zepp-LaRouche, via videolink fra Tyskland, grundlægger og leder af Schiller Institutet og har i årtier samarbejdet med sin mand, Lyndon LaRouche (1922-2019), om udviklingsdiplomati.

H.E. Ambassadør Prof. Dr. Manuel Hassassian, Den Palæstinensiske Myndigheds ambassadør i Danmark. Disse to fortsatte i dialog deres udvekslinger, der blev indledt på den tidligere internationale Schiller Institut-konference den 13. april, herunder om det presserende spørgsmål om, hvorvidt "politiske" forskelle skal løses, før "økonomisk" udvikling kan gennemføres.

Hussein Askary, Schiller Instituttets koordinator for Sydvestasien, som er medforfatter til Schiller Instituttets bog fra 2017: *Extending the New Silk Road to Southwest Asia and Africa*, og har lavet den arabiske oversættelse af EIR-bogen: *The New Silk Road Becomes the World Land-Bridge*.

Helga begyndte sin præsentation med titlen: "Oase-planen: Fred kan kun opnås gennem udvikling" med de forfærdelige nyheder om starten på det israelske angreb på Rafah. Hun gav en global strategisk analyse af faren for regional og global krigsførelse og beskrev truslen om endog atomkrig fra optrapningen i Sydvestasien og som en udløber af NATO-Ukraine-Rusland-konflikten.

Hun opfordrede diplomaterne til at samarbejde om at fremme "

Oase-planen” som en løftestang for at nå frem til et nyt paradigme og en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, den eneste vej ud af den eksistentielle krise, som verden gennemgår. Hun beskrev sine ti principper for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som hun udsendte til international diskussion i 2022. Udskriften af hendes bemærkninger i deres helhed er tilgængelig i dette nummer af EIR.

Stop drabene, begynd genopbygningen

H.E. Amb. Prof. Dr. Hassassian talte om temaet “Stop drabene og start genopbygningen”. Han holdt en meget skarp tale om den igangværende tragedie for det palæstinensiske folk, konflikten historie og hvad der er nødvendigt for at stoppe folkedrabet. Ambassadøren opfordrede de 12 lande, der var repræsenteret på seminaret, og det internationale samfund til at handle for at stoppe drabene, og han understregede behovet for en politisk løsning baseret på palæstinensisk suverænitæt og understøttet af økonomisk udvikling. Diskussionen omfattede spørgsmålet om en to-statsløsning for Israel og Palæstina.

Ambassadør Hassassian taler ud fra lang erfaring og engagement. Han er tidligere ambassadør i Storbritannien og Ungarn. Han var vicepræsident for Bethlehem University på Vestbredden og professor ved University of Maryland, hvor han udviklede et kursus i konfliktløsning mellem Israel og Palæstina. Han var PLO's chefrådgiver i spørgsmålet om Jerusalems status. Han har en kandidatgrad i internationale relationer fra University of Toledo, Ohio, og en ph.d. i statskundskab fra University of Cincinnati, Ohio.

Se hans interview 15. marts 2024 med Schiller Institutet.

LaRouches Oase-plan

Hussein Askary præsenterede konkrete områder af den økonomiske geografi og udviklingsprincipperne i Oase-planens tilgang under emnet “Det umulige er selvpålagt: Fred gennem økonomisk udvikling er den eneste vej frem i Vestasien.” Han udfordrede især aksiomerne bag nulvækstbevægelsen og dens politiske

udtryk. Han forklarede, at udviklingsprincipper er baseret på den virkelighed, at menneskeheden kreativitet forvandler naturen.

Askary brugte eksempler fra sin nylige rejse til Xinjiang for at vise den kinesiske udviklingspolitik for at gøre ørkenen grøn. Diskussionen inkl. om verden er overbefolkede, og om terrorisme i Vestafrika, hvor han understregede behovet for økon. udvikling..

Et konkret forslag blandt debattørerne er, at Oase-planen skal være på dagsordenen på nogle af de symposier om sikkerhed, der hvert år afholdes af fonde og nationer. Palæstinensiske stemmer kunne formelt anmode om dette. H.E. Ambassadør Prof. Dr. Hassassian tilføjede at få diskussionen i gang på universiteterne og understregede vigtigheden af Oase-planen som en katalysator for økonomisk udvikling og Schiller Instituttets og LaRouche-bevægelsens arbejde med at fremme den...

Helga sagde efter mødet: "Det var et ekstremt vigtigt opfølgingsmøde på diplomat- og ambassadørniveau, og ud af dette møde kom en fuldstændig forpligtelse til at fortsætte organiseringen, løfte den op på et højere niveau ved at forsøge at få en stor international konference med deltagelse af stater om behovet for alvor at sætte Oase-planen, udviklingsplanen for hele regionen Sydvestasien, på dagsordenen."

Kontakt os: +45 33 57 00 51 si@schillerinstitut.dk

Dansk: www.schillerinstitut.dk